HET LEVEN van een Loser

BEKIJK HET MAAR!

DE NUMMER EEN VAN
DE NEW YORK TIMES
BESTSELLERLIJST

Jeff Kinney

Boeken over Bram:

Het leven van een Loser (deel 1)

Vette pech! (deel 2)

Bekijk het maar! (deel 3)

Een hondenleven (deel 4)

Niet te doen! (deel 5)

Geen paniek! (deel 6)

Zwaar de klos! (deel 7)

Gedumpt (deel 8)

Jouw leven als Loser

Niet te filmen

Schrijf je in voor de nieuwsbrief via

www.hetlevenvaneenloser.nl

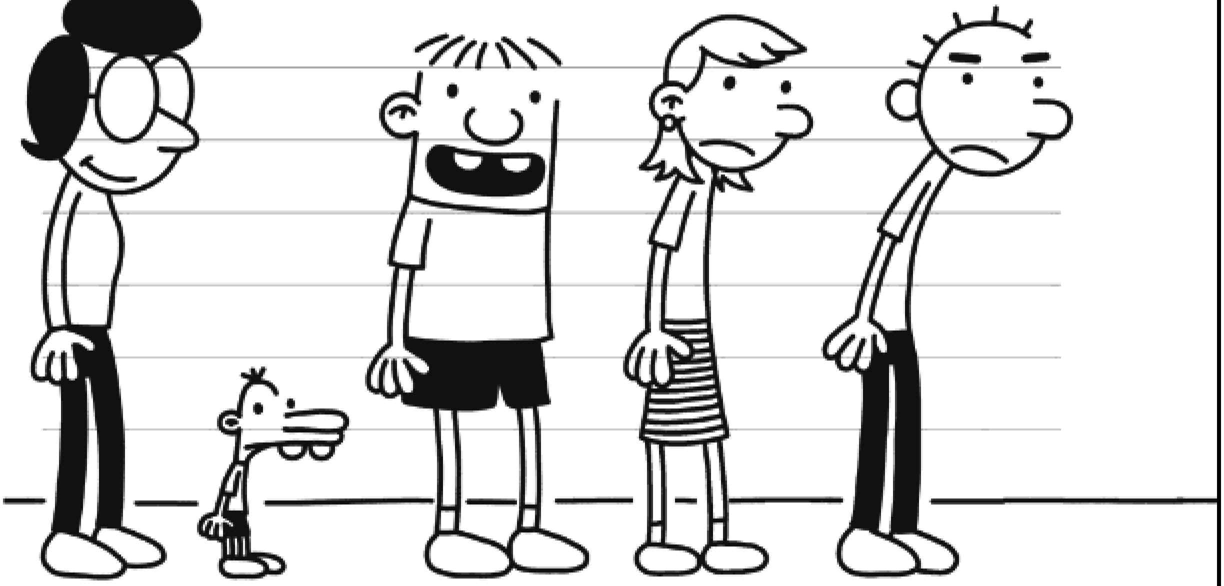

HET LEVEN van een Loser

BEKIJK HET MAAR!

door Jeff Kinney

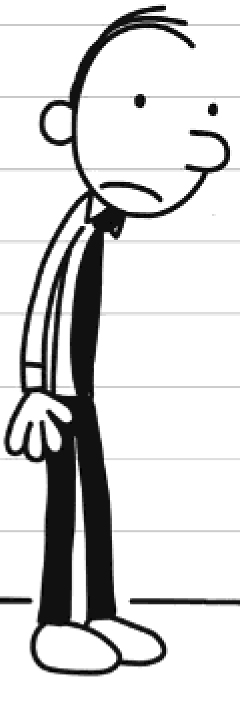

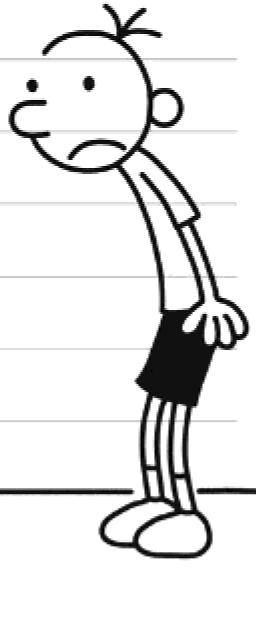

De Fontein Jeugd

www.graphic-novels.nl
www.hetlevenvaneenloser.nl

Dit e-book is gebaseerd op de twaalfde druk.

Oorspronkelijke titel: Diary of a Wimpy Kid - *The last straw*
Verschenen bij Amulet Books, een imprint van Harry N. Abrams, Inc.
Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2009 Wimpy Kid, Inc.

DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™
are trademarks of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

Voor deze uitgave:
© 2011 Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Hanneke Majoor
Omslagafbeelding en illustraties: Jeff Kinney – Wimpy Kid, Inc.
Omslagontwerp en grafische verzorging: Hans Gordijn

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3506 4
NUR 283, 284

VOOR TIM

JANUARI

Nieuwjaar

Aan het begin van het jaar moet je toch altijd een lijst met 'goeie voornemens' maken om 'een beter mens' te worden?

Nou, het probleem is, ik vind het moeilijk om iets te bedenken waarmee ik mezelf kan verbeteren, want ik ben eigenlijk al een van de beste mensen die ik ken.

Dus ik heb dit jaar het goede voornemen dat ik ANDEREN ga helpen een beter mens te worden. Nou, ik kom er wel achter dat sommige mensen het helemaal niet waarderen als je ze probeert te helpen.

Ik had al gelijk door dat de anderen hier in huis zich heel slecht aan HUN goeie voornemens houden.

Mam zei dat ze vandaag zou beginnen met fitness, maar ze heeft de hele middag tv zitten kijken. En pap zei dat hij op een streng dieet zou gaan, maar na het eten betrapte ik hem in de garage, terwijl hij zich vol stond te proppen met brownies.

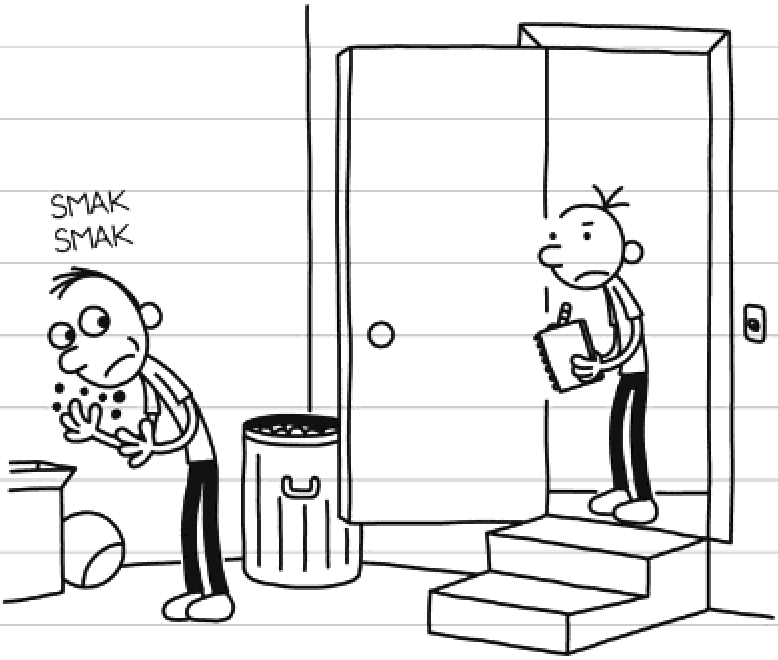

Zelfs mijn kleine broertje Max hield zijn goeie voornemen niet vol.

Vanochtend zei hij dat hij een 'gote jonge' is en dat hij zijn speen wegdeed. Toen gooide hij zijn favoriete speen in de vuilnisbak.

Nou, DAT goeie voornemen duurde nog niet eens een MINUUT.

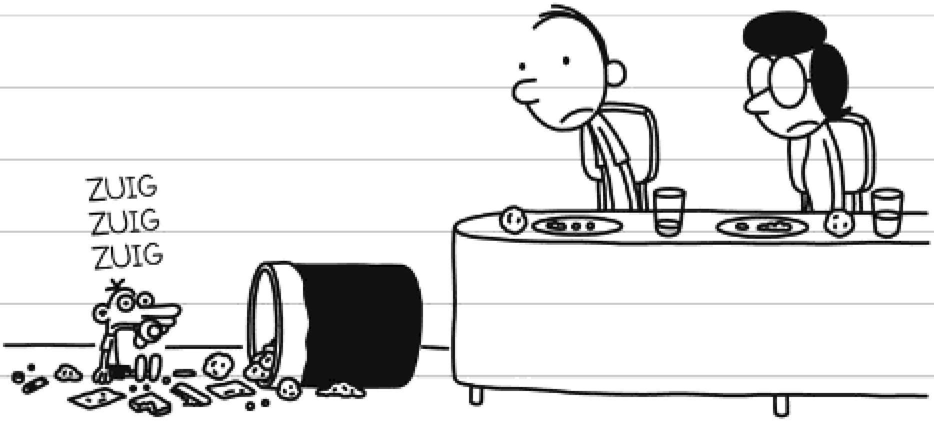

De enige in ons gezin die geen goeie voornemens heeft gemaakt is mijn oudere broer Rick, en dat is nou jammer, want zijn lijst had wel twee kilometer lang moeten zijn.

Dus ik bedacht een plan om Rick te helpen een beter mens te worden. Ik noemde mijn plan 'Drie slag en je bent uit'. Ik zou iedere keer een kruisje op zijn kaart zetten als hij iets stoms deed.

Nou, Rick had al drie keer slag te pakken voor ik kon besluiten wat 'je bent uit' betekende.

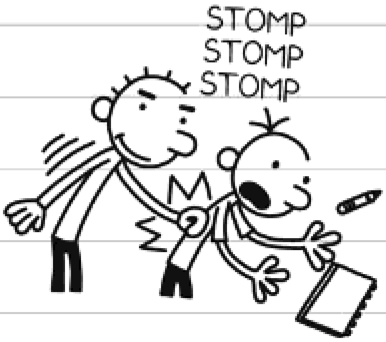

Hoe dan ook, ik begin me af te vragen of ik MIJN goeie voornemen ook maar zal laten schieten. Het is een boel werk en ik heb eigenlijk nog niks bereikt.

Bovendien, toen ik mam voor zowat de miljardste keer zei dat ze niet zo hard op die chips moest kauwen, zei ze iets heel zinnigs. Ze zei: 'We kunnen niet allemaal zo perfect zijn als JIJ, Bram.' En als ik afga op wat ik tot nu toe heb gezien, denk ik dat ze gelijk heeft.

Donderdag

Pap gaat het nog een keer proberen met dat dieetgedoe en dat is slecht nieuws. Hij heeft nu al drie dagen helemaal geen chocola gegeten en hij is al die tijd al SUPER sjaggie.

Laatst maakte pap me wakker om naar school te gaan en toen viel ik per ongeluk weer in slaap. Geloof me: die fout maak ik NOOIT meer.

Het probleem is dat pap me altijd wakker maakt terwijl mam onder de douche staat en dan weet ik gewoon dat ik nog zeker tien minuten heb voor ik echt mijn bed uit moet komen.

Gisteren bedacht ik een slimme manier om nog wat langer te kunnen slapen zonder pap kwaad te maken. Toen hij me wakker had gemaakt, nam ik al mijn dekens mee naar de gang en wachtte voor de badkamer op mijn beurt onder de douche.

Toen ging ik boven op het verwarmingsrooster liggen. En terwijl de ketel stond te draaien, was het daar nog FIJNER dan in mijn bed.

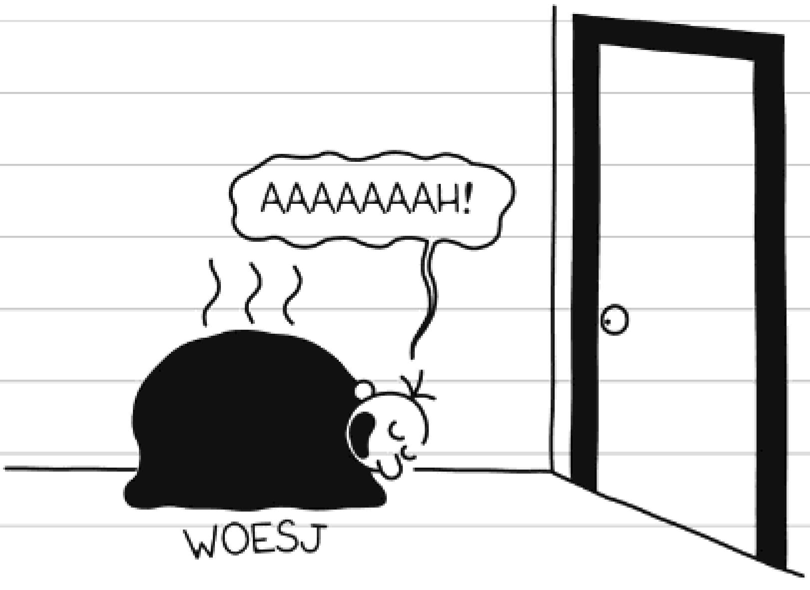

Jammer genoeg draaide de ketel maar vijf minuten per keer. Dus als de ketel uit was, lag ik daar gewoon op een koud stuk metaal.

Toen ik vanmorgen lag te wachten tot mam klaar was, herinnerde ik me ineens dat iemand haar een badjas had gegeven voor kerst. Dus ik ging naar haar kast en deed hem aan.

Ik moet zeggen: dat was een van de slimste dingen die ik ooit gedaan heb. Het voelde alsof ik in een grote, zachte handdoek was gewikkeld die net uit de droger kwam.

Ik vond het zelfs zo heerlijk dat ik hem ook NA mijn douche nog aandeed. Ik denk dat pap jaloers was dat HIJ niet eerder op dat badjasidee was gekomen, want toen ik bij hem aan de keukentafel ging zitten was hij nog knorriger dan anders.

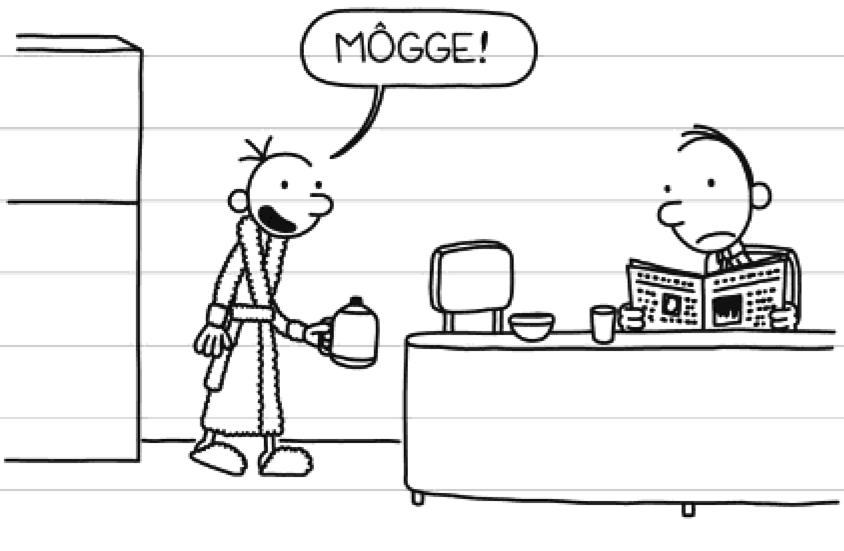

Ik zeg het je: vrouwen hebben helemaal gelijk met dat badjasgebeuren. Ik begin me af te vragen wat ik VERDER nog allemaal misloop.

Ik wou maar dat ik zelf een badjas had gevraagd voor kerst, want ik weet zeker dat ik die van mam terug moet geven.

Het was dit jaar weer goed balen met de cadeaus. Ik wist al dat het een zware dag zou worden toen ik op kerstmorgen beneden kwam en er niks anders in mijn kerstsok zat dan een deostick en een 'reiswoordenboek'.

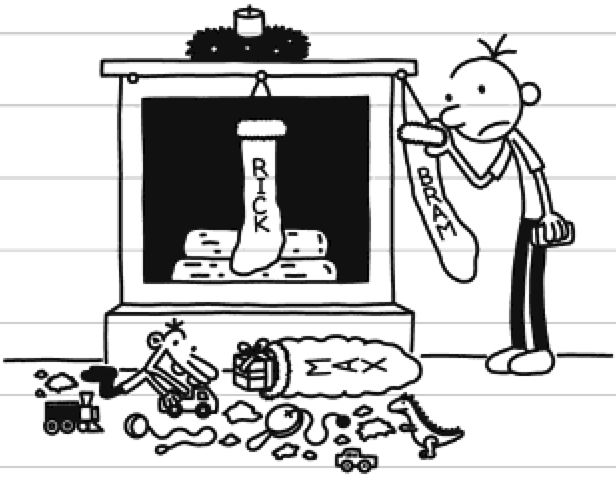

Zit je eenmaal op de middelbare school, dan vinden grote mensen blijkbaar dat je te groot bent voor speelgoed en dingen die echt leuk zijn.

Maar ze verwachten wel dat je helemaal uit je dak gaat als je de sukkelige cadeaus uitpakt die ze voor je gekocht hebben.

Ik kreeg dit jaar bijna alleen maar boeken en kleren. Het cadeau van oom Karel leek nog het meest op speelgoed.

Toen ik het uitpakte, wist ik echt niet wat het voor moest stellen. Het was een grote plastic ring met een net eraan.

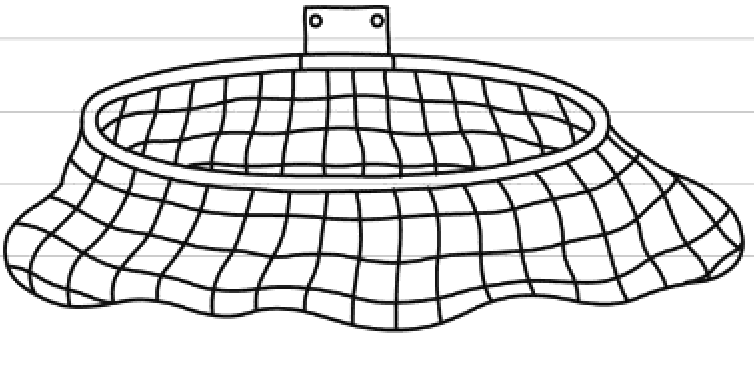

Oom Karel legde uit dat het een 'Wasnet' was voor op mijn slaapkamer. Hij zei dat ik het net aan mijn deur moest hangen, en dat ik zo nog een beetje 'lol' kon hebben bij het wegwerken van mijn vuile was.

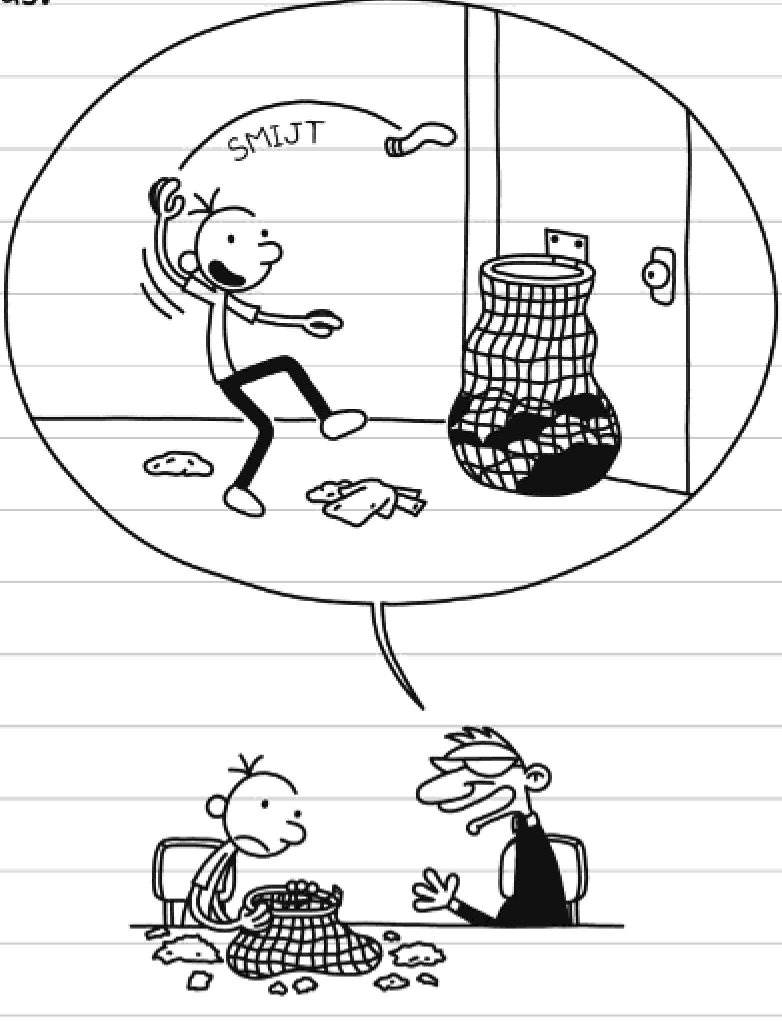

Eerst dacht ik dat hij een grap maakte, maar toen snapte ik dat oom Karel het echt meende. Dus moest ik hem uitleggen dat ik mijn eigen was helemaal niet DOE.

Ik vertelde dat ik mijn vuile was altijd gewoon op de grond gooi en dat mam die dan opraapt en mee naar beneden neemt, naar het washok.

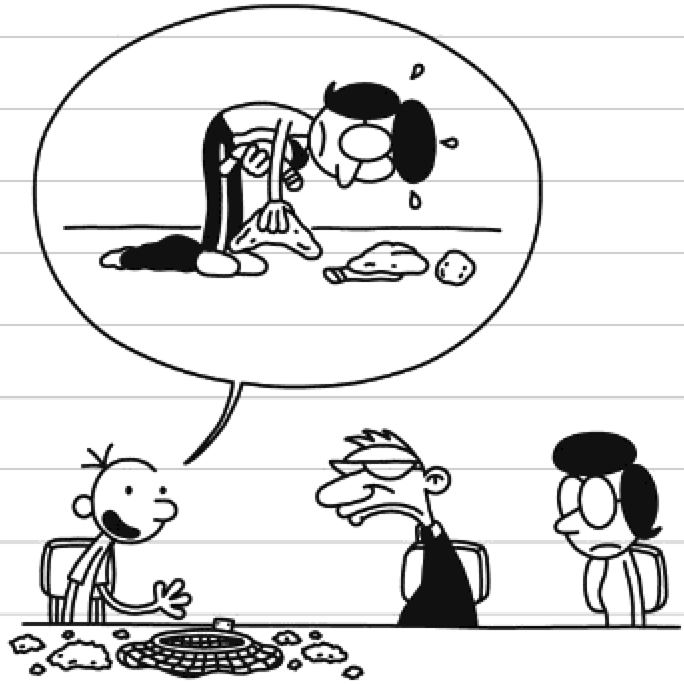

En een paar dagen later krijg ik alles opgevouwen weer terug, in nette stapeltjes.

Ik zei tegen oom Karel dat hij het Wasnet maar weer terug naar de winkel moest brengen, dan kon hij mij geld geven en kon ik iets kopen wat ik ook echt zou GEBRUIKEN.

Maar toen greep mam in en zei tegen oom Karel dat ze dat Wasnet een GEWELDIG idee vond.

Ze zei dat ik voortaan mijn EIGEN was moest doen. Dus het komt erop neer dat oom Karel mij als kerstcadeau extra werk heeft bezorgd.

Het is echt waardeloos dat ik dit jaar zulke suffe cadeaus heb gekregen. Ik heb de afgelopen maanden veel geslijmd bij mensen en ik dacht dat ik daar met kerst wel iets voor terug zou krijgen.

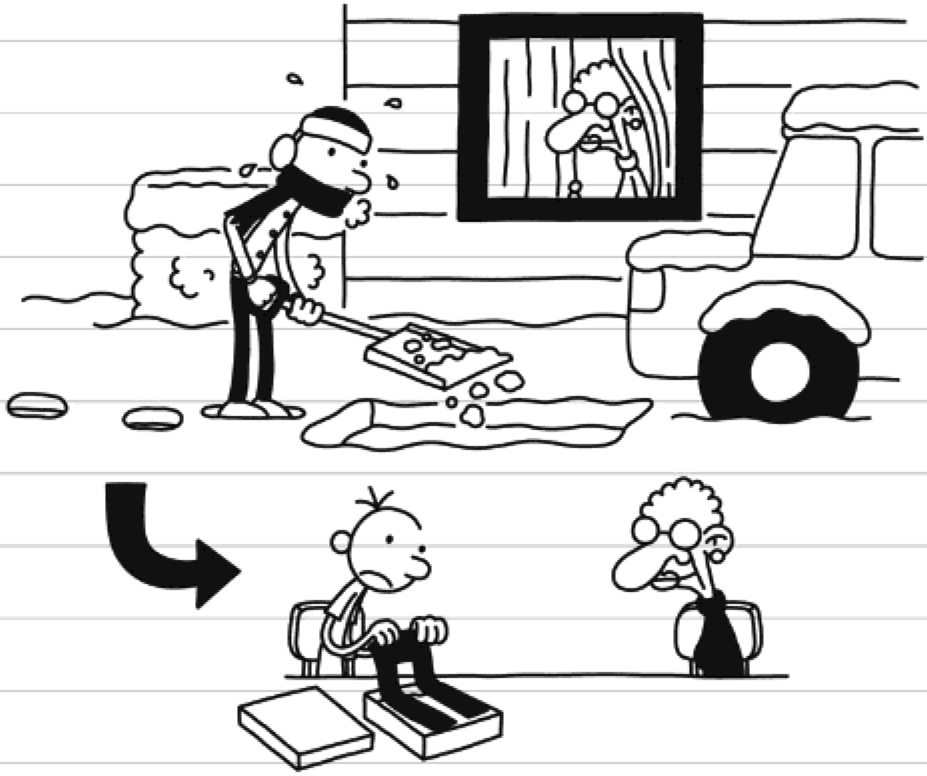

Omdat ik nou mijn eigen was moet doen, is het misschien wel FIJN dat ik zo veel kleren heb gekregen. Misschien heb ik nu wel genoeg schone kleren tot het einde van het schooljaar.

Maandag

Toen ik en Theo vandaag bij de bushalte kwamen, schrokken we ons een ongeluk. Er zat een stuk papier aan het bord bij de halte geplakt en daarop stond dat de route vanaf vandaag was 'verlegd'. En dát betekent dat we nu naar school moeten LOPEN.

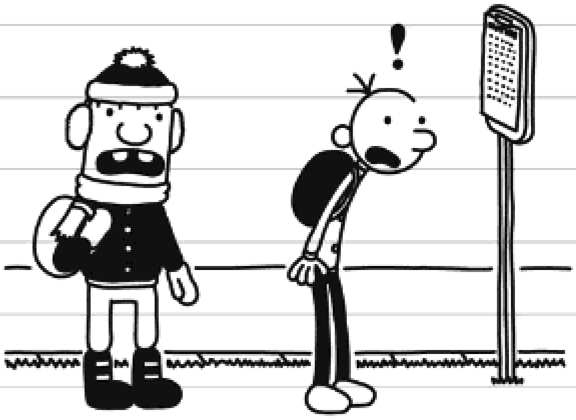

Nou, ik zou het genie met DIT briljante idee wel eens willen spreken, want onze straat ligt wel een halve kilometer van school.

Ik en Theo moesten vandaag rennen om nog op tijd te komen. En het was ECHT balen toen onze gewone bus voorbijkwam, helemaal vol met kinderen uit de Kolkstraat, de buurt hierachter.

Die lui uit de Kolkstraat maakten apengeluiden toen ze ons voorbijreden, echt irritant, want dat deden WIJ altijd als we HEN voorbijreden.

Ik geef je één reden waarom het een slecht idee is om kinderen naar school te laten lopen. Leraren geven tegenwoordig zo veel huiswerk op, dat je rugzak wel vijftig kilo lijkt met al die boeken en papieren die je mee naar huis moet sjouwen.

En als je wilt weten wat dat na een tijd voor effect heeft, dan hoef je alleen maar naar Rick en zijn vrienden te kijken.

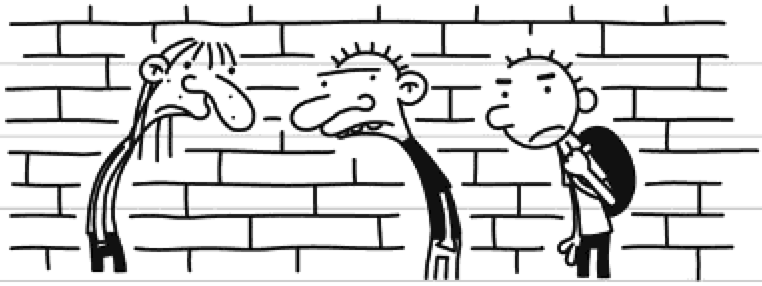

Over pubers gesproken, pap heeft vandaag een dikke overwinning behaald. De ergste puber in onze buurt is die sukkel Lennie Heimans. Hij en pap zijn zo'n beetje aartsvijanden. Pap heeft denk ik wel vijftig keer de politie op Lennie af gestuurd.

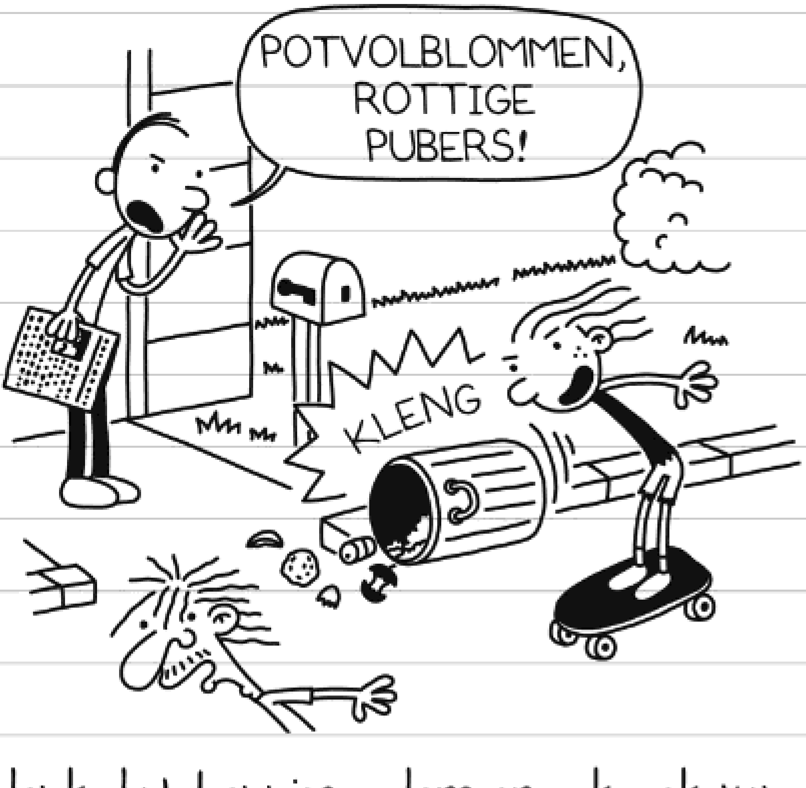

Ik denk dat Lennies ouders er ook gek van werden, want ze hebben hem naar een soort militaire kostschool gestuurd.

Pap zou nu dus heel blij moeten zijn, maar ik denk dat hij pas tevreden is als elke puber van de wereld in de jeugdgevangenis zit, of in de Bijlmerbajes of zo. En dat geldt ook voor Rick.

Gisteren gaven pap en mam Rick geld mee om boeken te kopen, zodat hij kon studeren voor zijn examen. Maar Rick heeft met dat geld een tattoo laten zetten.

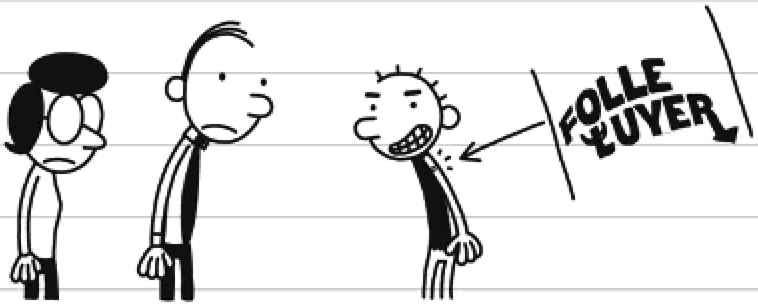

Ik heb nog even de tijd voor ik een puber word. Maar als het zover is, zal pap de eerste de beste kans aangrijpen om me weg te sturen.

Maandag

Sinds een week of zo gaat Max elke avond zijn bed uit en komt naar beneden.

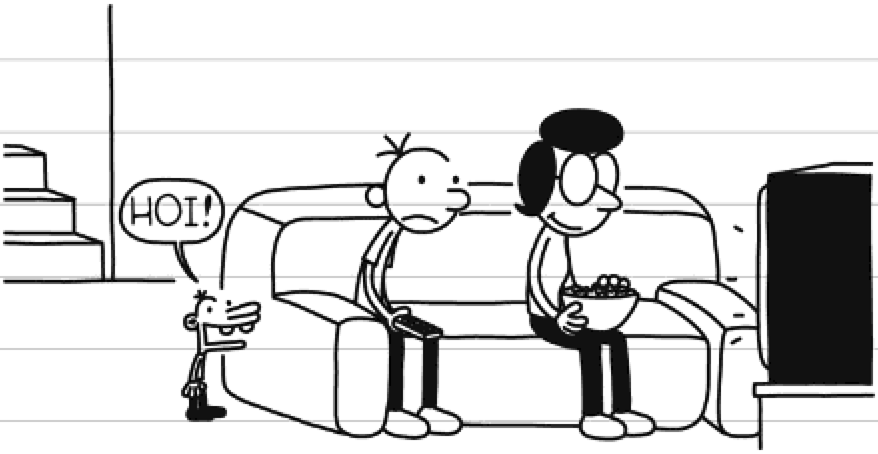

En mam stuurt hem niet meteen weer terug, maar laat Max samen met ons tv-kijken.

Dat is echt niet eerlijk, want als Max erbij is, mag ik geen enkel programma zien dat ik leuk vind.

Ik kan alleen maar zeggen: toen ik klein was, hoefde ik het niet in mijn hoofd te halen om uit bed te komen. Ik heb het een paar keer geprobeerd, maar pap maakte daar snel een eind aan.

Pap las me toen elke avond voor uit het boek 'De gulle boom'. Echt een goed boek, maar op de achterkant stond een foto van de schrijver, een vent die Shel Silverstein heette.

Nou, Shel Silverstein ziet er eerder uit als een inbreker of een piraat dan als een vent die boeken voor kinderen schrijft.

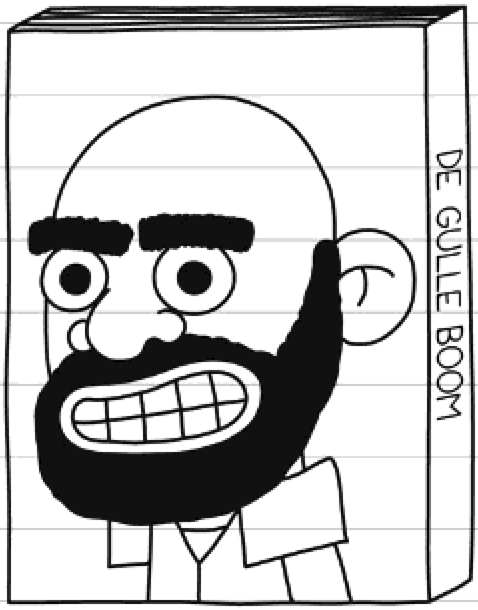

Pap wist wel dat ik die foto behoorlijk eng vond, want op een avond dat ik uit bed was gekomen, zei hij:

Dat was genoeg. Ik kom nog STEEDS mijn bed niet uit 's avonds, zelfs niet als ik heel nodig naar de wc moet.

Pap en mam lezen Max vast geen boeken van Shel Silverstein voor, en daarom komt hij er steeds weer uit als ze hem in bed hebben gestopt.

Ik heb een paar van die verhalen gehoord die pap en mam aan Max voorlezen en ik kan je wel zeggen: die schrijvers hebben het mooi voor elkaar.

Ten eerste staan er bijna geen woorden in, dus het kost ze vast nog geen vijf seconden om zo'n boek te schrijven.

Ik zei tegen mam wat ik van Max' boeken vond, en zij zei dat ik zelf maar een boek moest schrijven als het zo makkelijk was.

Dus dat heb ik gedaan. En geloof me, het was echt niet moeilijk. Je hoeft alleen maar een hoofdpersoon te verzinnen met een pakkende naam en dan moet je ervoor zorgen dat die aan het eind van het boek een belangrijke les leert.

Er was eens een man die meneer Graafschrap heette en allemaal idiote gedachten had.
IK WEET NIET VEEL, MAAR ÉÉN DING WEET IK WEL: IJSBEREN ZIJN NUTTELOZE DIEREN.
Op een dag ging meneer Graafschrap een ritje in zijn auto maken.
DAAR GA IK...
Maar toen...
OEPS.

Snap je wat ik bedoel? Ik zag alleen toen het boek al af was dat ik het niet had laten rijmen. Maar als de uitgever DAT ook nog wil, moet hij wel extra betalen.

Zaterdag

Nou, na twee weken heen en weer lopen naar school keek ik er echt naar uit om even gas terug te nemen en twee dagen helemaal niks te doen.

Jammer genoeg is er zaterdag alleen voetbal op de buis. En de zon schijnt naar binnen door onze glazen schuifpui, dus je kunt het scherm nauwelijks zien.

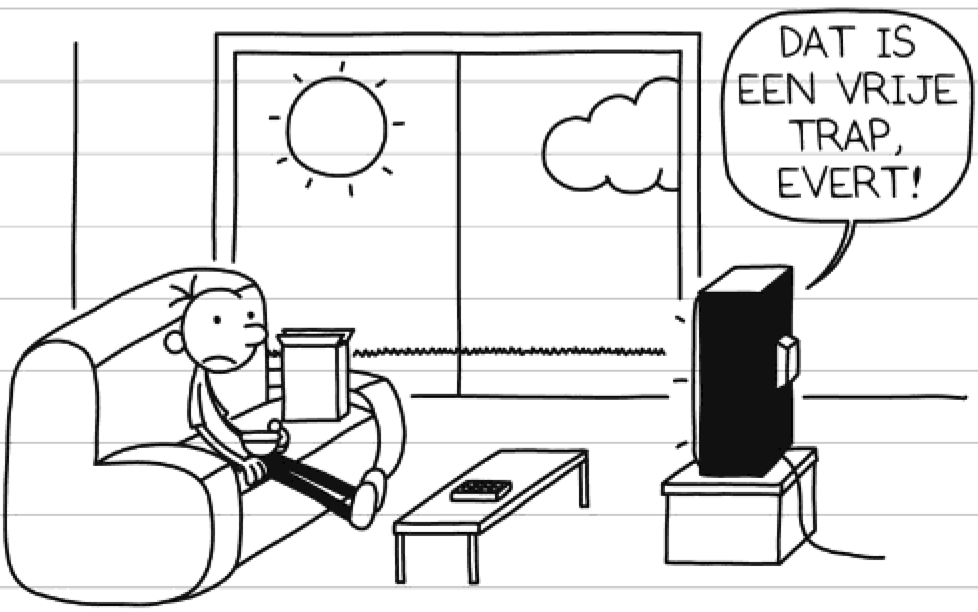

Vandaag wilde ik zappen, maar de afstands-bediening lag op het bijzettafeltje. Ik zat net lekker, met mijn kom cornflakes op schoot, dus ik wilde echt niet opstaan.

Ik probeerde de afstandsbediening met behulp van de Kracht naar me toe te laten zweven, ook al heb ik dat al een miljoen keer geprobeerd en werkt het helemaal nooit. Vandaag probeerde ik het wel een kwartier lang, ik concentreerde me uit ALLE macht, maar nee. Ik wou alleen dat ik had geweten dat pap al die tijd vlak achter me stond.

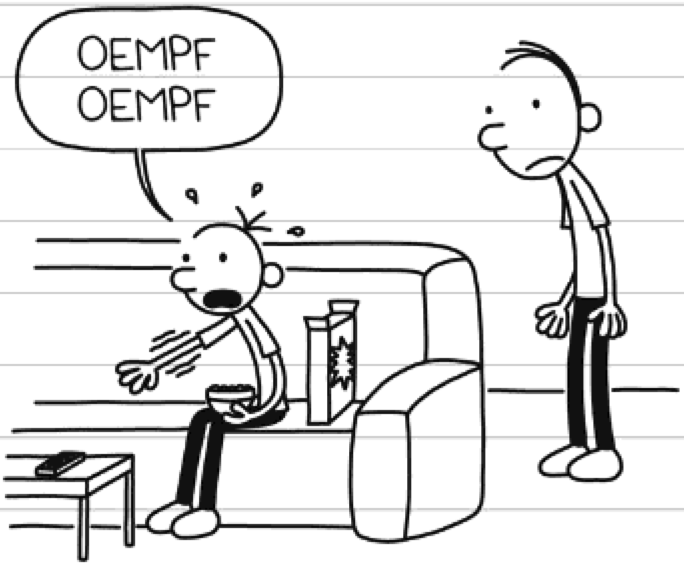

Pap zei dat ik naar buiten moest voor een beetje lichaamsbeweging. Ik zei dat ik de hele TIJD al beweeg en dat ik vanmorgen de halterbank nog had gebruikt die hij me gegeven had.

Maar ik had iets beters moeten bedenken, want het was overduidelijk niet waar.

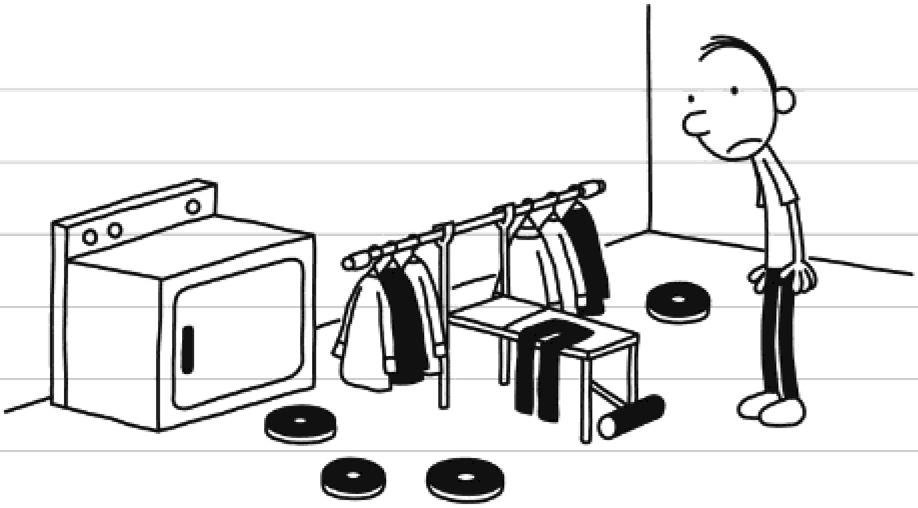

De reden dat pap zo achter me aan zit over dat sporten is dat zijn baas, meneer Wirwar, drie zonen heeft en dat zijn allemaal van die idiote sportfanaten. Pap ziet die jongens van Wirwar elke dag in hun voortuin bezig als zijn carpoolmaatje na het werk langs hun huis rijdt.

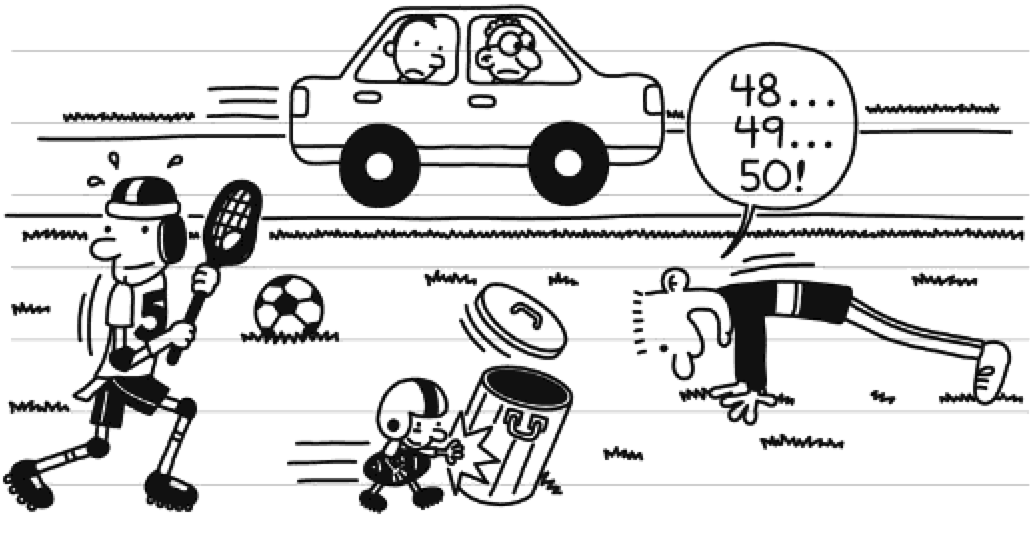

Dus ik denk dat pap iedere keer behoorlijk teleur-
gesteld is als hij thuiskomt en ziet wat ZIJN
zonen aan het doen zijn.

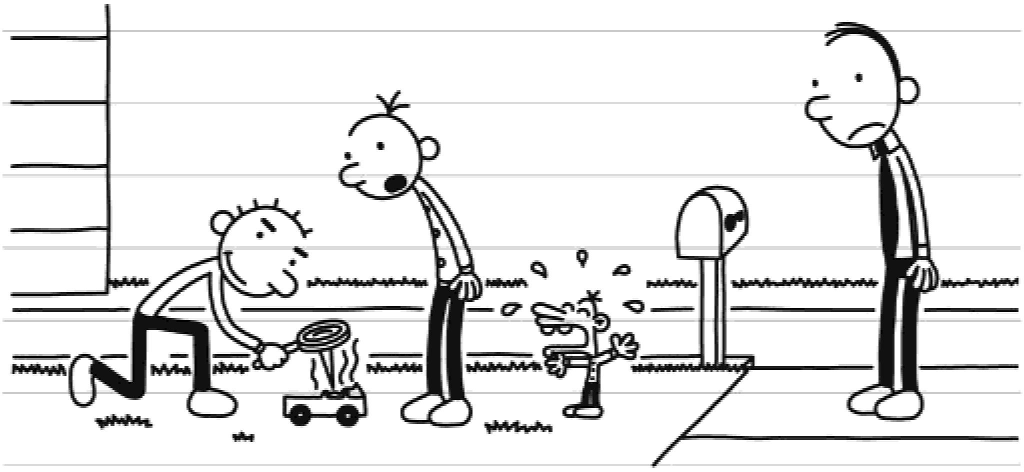

Nou ja, wat ik al zei, pap schopte me vandaag het huis uit. Ik wist eerst niks te doen, maar toen kreeg ik een goed idee.

Gisteren vertelde Albert Zandstra tijdens de pauze over een vent in China of weet ik waar die twee meter recht omhoog in de lucht kon springen. Dat had die vent voor elkaar gekregen door een kuil van acht centimeter diep te graven en daar honderd keer in en uit te springen. De volgende dag maakte hij het gat twee keer zo diep, en sprong hij DAAR weer in en uit. Na een dag of vijf leek hij wel een kangoeroe.

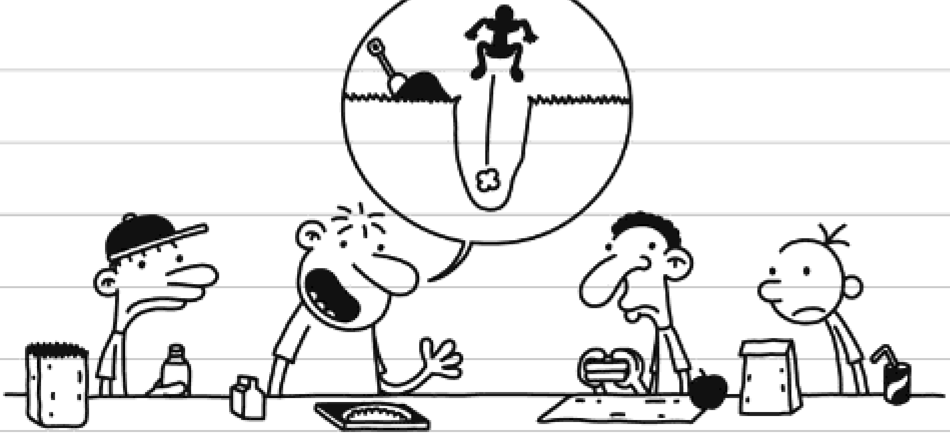

Een paar gasten aan tafel zeiden dat Albert uit zijn nek kletste, maar MIJ leek het wel zinnig wat-ie zei. Bovendien: als ik dat schema van Albert nou volgde en er dan nog een paar dagen bij OPTELDE, had ik van die bullebakken op school ook geen last meer.

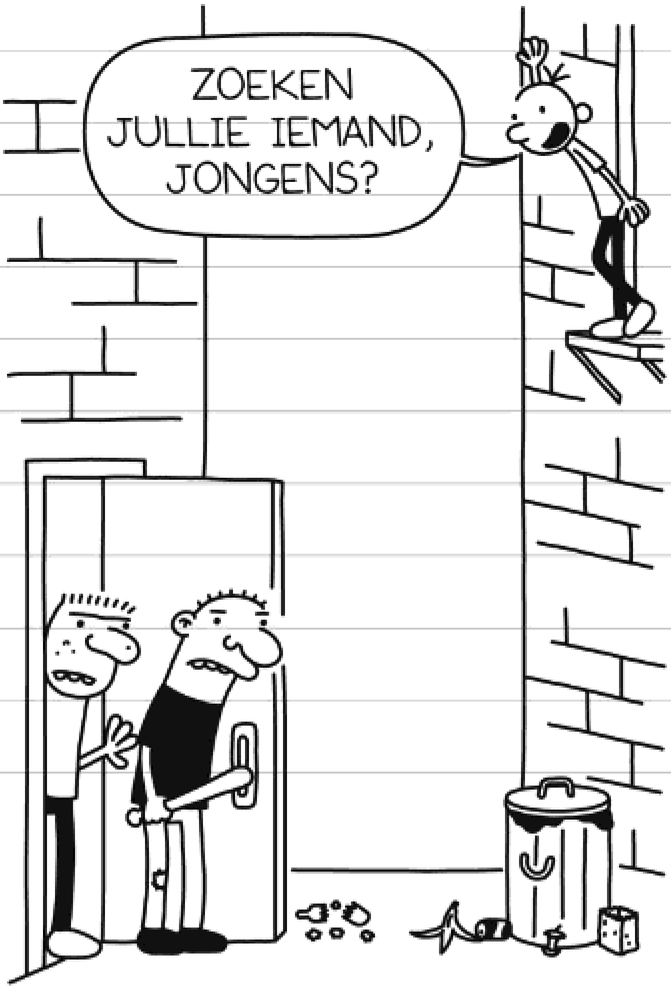

Ik haalde een schop uit de garage en vond een plek in de voortuin die wel geschikt leek om een gat te graven. Maar voor ik zelfs maar kon beginnen, kwam mam naar buiten en vroeg wat ik van plan was.

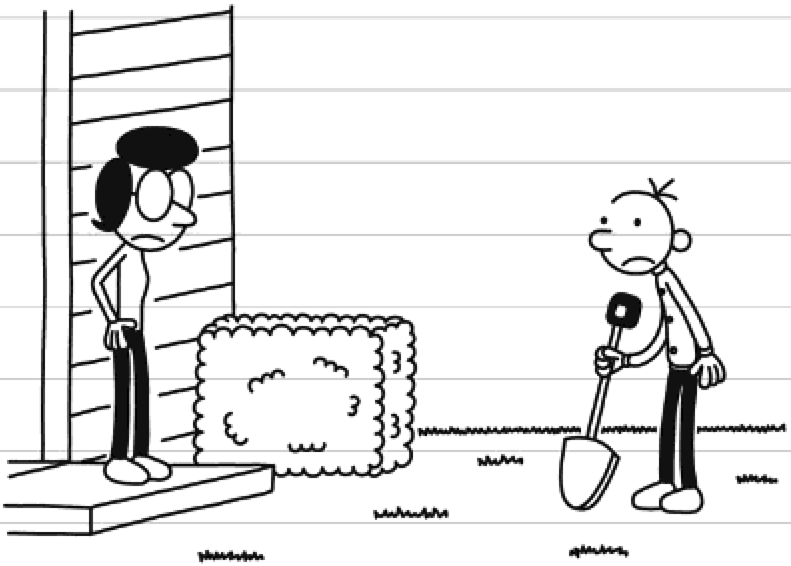

Ik zei dat ik gewoon een gat ging graven, maar DAT vond ze geen goed idee. Dus bedacht ze wel twintig redenen waarom dat niet mocht.

Mam zei dat het 'gevaarlijk' was om in de voortuin te graven, vanwege de ondergrondse elektriciteitskabels en rioleringsbuizen en zo. Toen moest ik zweren dat ik geen gaten zou graven in onze voortuin. Dus dat deed ik.

Mam ging naar binnen, maar ze hield me door het raam in de gaten. Ik snapte dat ik maar ergens anders een gat moest gaan graven, dus ik liep naar Theo's huis.

Ik ben de laatste tijd niet zo veel bij Theo geweest, en dat komt vooral door Sproet. Sproet brengt heel veel tijd door in zijn voortuin, en inderdaad, vandaag was hij er ook.

Mijn nieuwe strategie voor Sproet is oogcontact vermijden en gewoon doorlopen en vandaag leek dat te werken.

Toen ik bij Theo kwam vertelde ik hem mijn plan, en dat wij tweeën zowat ninja's zouden worden als we dit gat-springschema helemaal gingen volhouden.

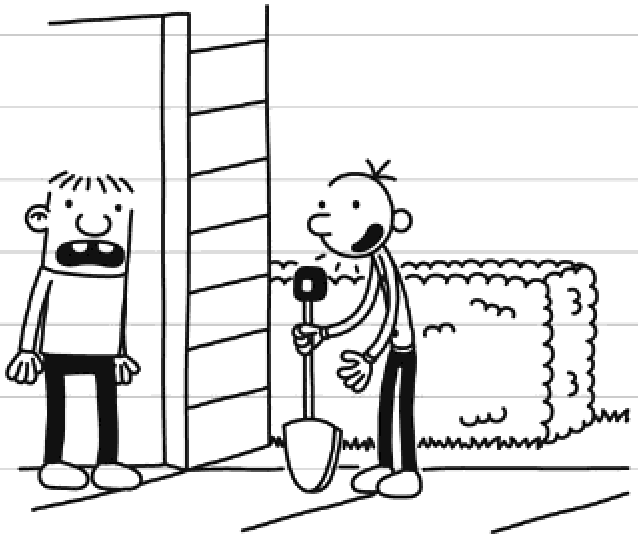

Maar Theo was niet zo enthousiast. Hij zei dat zijn ouders wel eens heel kwaad konden worden als we zonder het eerst te vragen een gat van drie meter in hun tuin gingen graven, en dat hij dus eerst wou vragen of het mocht.

Nou, één ding is zeker: Theo's ouders moeten NOOIT iets van mijn ideeën hebben. Ik zei tegen Theo dat we gewoon een deken of een zeil over het gat moesten leggen, met een dikke laag bladeren erop, en dat zijn ouwelui er dan nooit achter zouden komen. Dat leek hem te overtuigen.

Oké, ik geef toe: zijn ouders komen er UITEINDELIJK heus wel achter. Maar dat duurt nog wel drie of vier maanden.

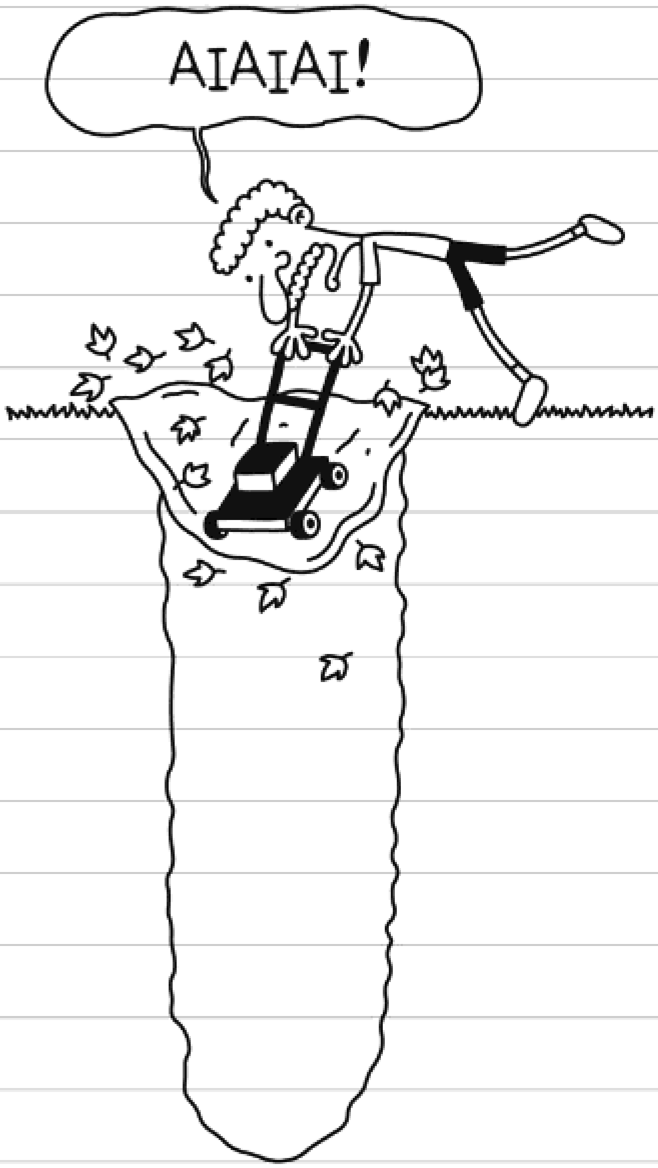

Ik en Theo vonden een goeie plek om te graven, maar we stuitten meteen al op een probleem.

De grond was STIJF bevroren, dus we kregen geen spa in de grond.

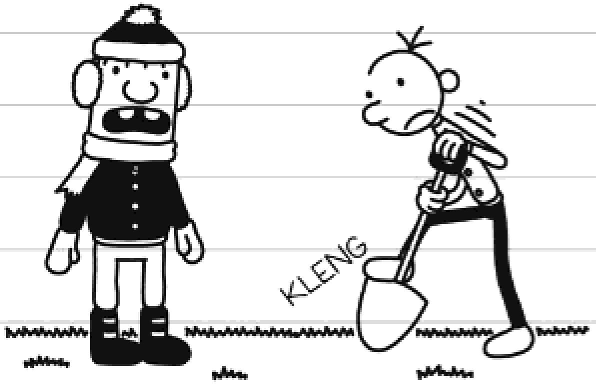

Ik probeerde het een paar minuten en gaf de schop toen aan Theo. Hij kwam ook niet veel verder, maar ik gaf hem extra lang de beurt, om hem het gevoel te geven dat hij echt zijn steentje bijdroeg.

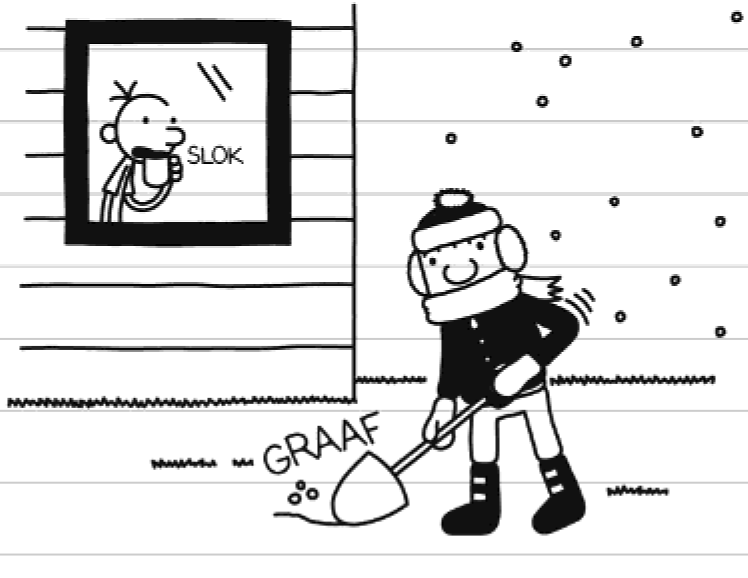

Theo kwam wel wat verder dan ik, maar toen het buiten donker werd gaf hij het op.

We moeten morgen maar weer een nieuwe poging doen, denk ik.

Zondag

Nou, ik heb er vannacht nog eens goed over nagedacht en toen begreep ik ineens dat we op deze manier al van school af zijn voor dat gat drie meter diep is.

Dus ik bedacht iets totaal ANDERS. Ik heb een keer op tv gezien dat wetenschappers een 'tijdcapsule' maakten en daar allemaal spullen in stopten, zoals kranten en dvd's en zo. Daarna stopten de wetenschappers die tijdcapsule onder de grond. Het idee was dat iemand de capsule over een paar honderd jaar zou opgraven en dat de mensen in die tijd dan dingen te weten konden komen over ons, in deze tijd.

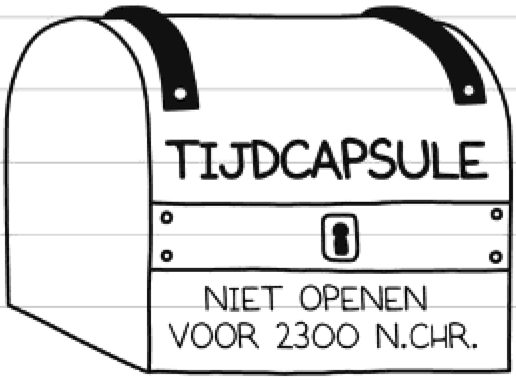

Ik vertelde Theo over mijn idee en hij was behoorlijk enthousiast. Ik denk dat hij vooral blij was dat we geen jaren achter elkaar meer hoefden te graven.

Ik vroeg Theo of hij een paar dingen wilde geven om in de tijdcapsule te doen, en toen begon hij terug te krabbelen.

Ik zei dat het wel leuk zou zijn als hij een paar van zijn kerstcadeaus in de tijdcapsule deed, dan zouden die mensen in de toekomst tenminste coole spullen krijgen. Theo zei dat het niet eerlijk was, want ik stopte toch ook geen kerstcadeaus van MIJ in de tijdcapsule. Dus ik moest hem uitleggen dat de mensen in de toekomst zouden denken dat wij echte sukkels waren als ze de doos opendeden en er zaten alleen maar kleren en boeken in.

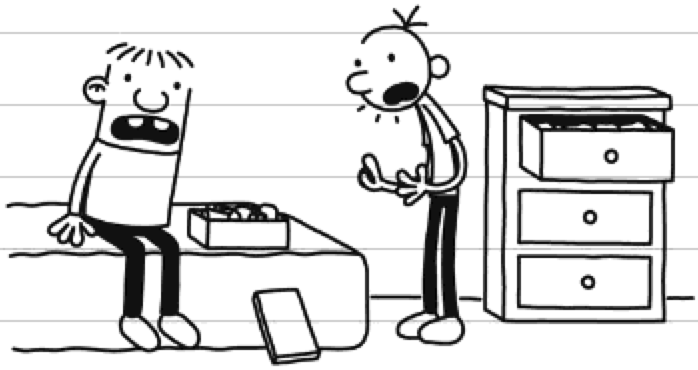

Toen zei ik tegen Theo dat ik drie euro van mijn EIGEN geld erbij zou doen, gewoon om te bewijzen dat ik ook offers bracht. Daarmee kreeg ik hem zover dat hij een van zijn nieuwe games inleverde, en nog wat andere spullen.

Ik had in feite een geheim plannetje waar ik Theo niks over vertelde. Ik wist dat het heel slim was om geld in die tijdcapsule te stoppen, want in de toekomst is dat geld HEEL wat meer waard dan drie euro.

Hopelijk reist degene die de capsule vindt terug in de tijd om me te belonen voor de rijkdom die ik hem heb gebracht.

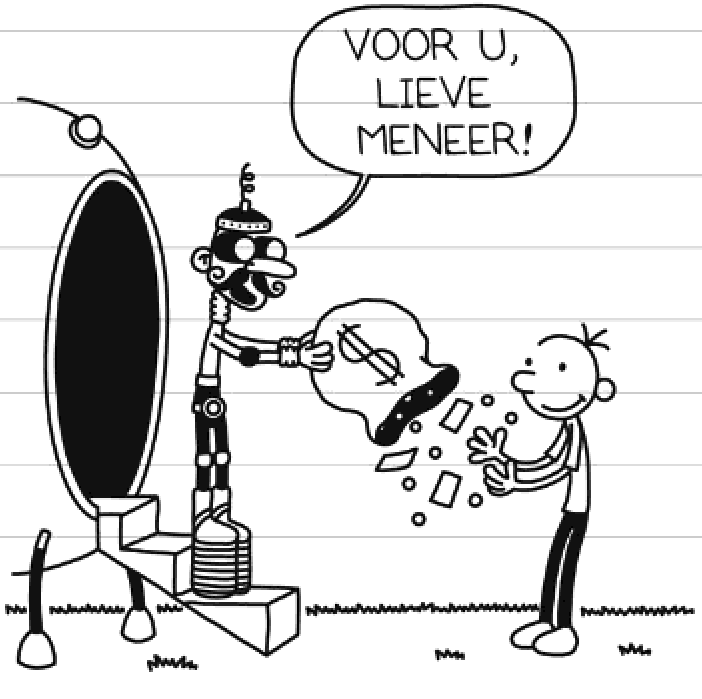

Ik schreef een briefje en stopte het in de doos, zodat de eerlijke vinder precies weet wie hij moet bedanken.

Voor wie dit leest:
Het geld is van
Bram Botermans,
Laarderweg 12

Ik en Theo stopten alle spullen in een schoenendoos en plakten hem dicht met afplakband.

Ik schreef nog iets op de buitenkant van de doos om te zorgen dat ze hem niet te snel openmaken.

Daarna stopten we hem in het gat van gisteren en begroeven hem zo goed mogelijk.

Ik wou maar dat Theo gisteren iets beter zijn best had gedaan met dat graven, want onze tijdcapsule paste niet helemaal in het gat. Hopelijk gaat niemand eraan zitten knoeien, want hij moet daar minstens een paar honderd jaar blijven liggen.

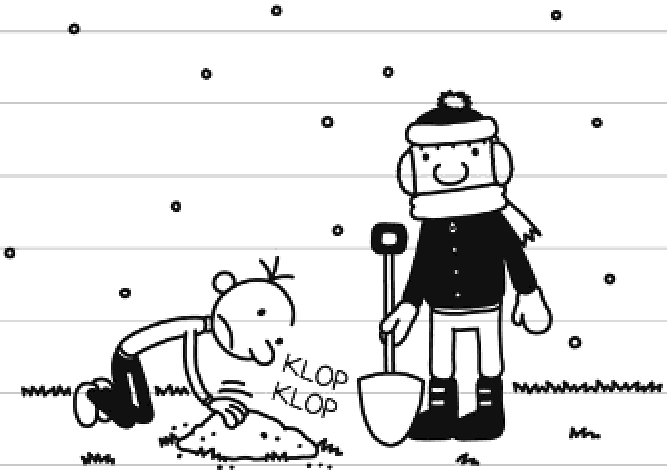

Maandag

Nou, mijn week is slecht begonnen. Toen ik uit bed kwam, hing mams badjas niet waar hij altijd hangt, namelijk aan mijn deurkruk.

Ik vroeg mam of ze de badjas terug had gepakt, maar ze zei van niet. Ik heb zo'n gevoel dat pap hier iets mee te maken heeft.

Een paar dagen geleden had ik een manier bedacht om het badjasgevoel en de verwarmingssensatie met elkaar te combineren en ik denk dat pap dat niet zo'n goed idee vond.

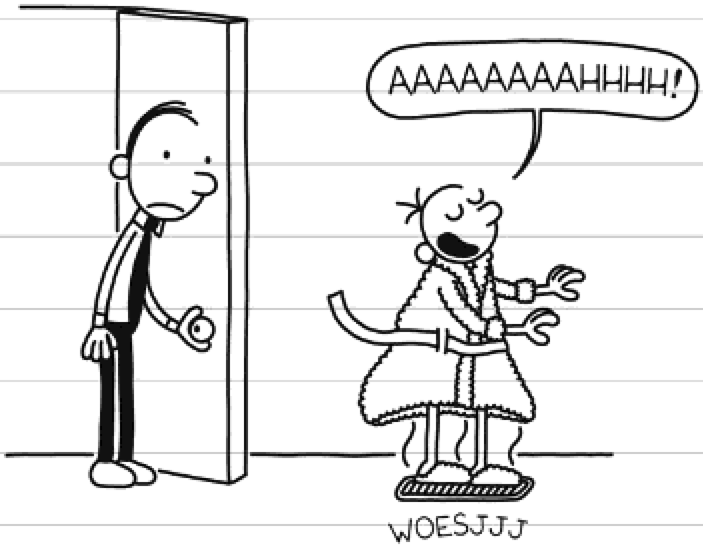

Óf hij heeft de badjas verstopt, óf hij heeft hem weggegooid. Nu ik eraan denk: pap heeft gisteravond na het eten nog een ritje gemaakt naar de container van het Leger des Heils, dus dat is waarschijnlijk geen goed teken.

Hoe dan ook, als pap die badjas HEEFT gedumpt, dan is het niet de eerste keer dat hij iemands privébezit weggooit. Weet je nog dat Max probeerde te stoppen met zijn speen?

Gisterochtend heeft pap alle spenen weggegooid die Max nog overhad.

Nou, Max ging compleet over de rooie. Mam kreeg hem pas rustig toen ze zijn ouwe dekentje weer tevoorschijn haalde, 'Tinkie' noemt-ie dat ding.

Tinkie is ooit begonnen als een lichtblauw dekentje. Mam had het voor Max' eerste verjaardag gebreid en het was liefde op het eerste gezicht.

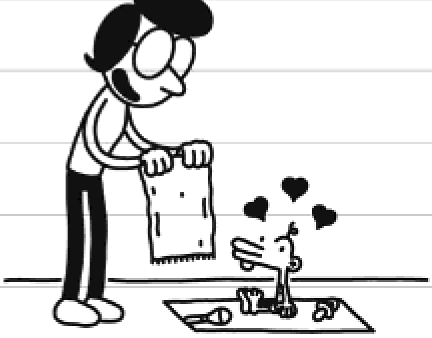

Max sleepte dat ding overal mee naartoe. Mam mocht het niet eens afpakken om het te WASSEN.

Het begon helemaal uit elkaar te vallen, en tegen de tijd dat Max twee werd, was zijn dekentje eigenlijk niet meer dan een paar draadjes, bij elkaar gehouden door rozijnen en snotpulken.

Ik denk dat Max toen is begonnen zijn dekentje 'Tinkie' te noemen.

De laatste paar dagen sleept Max Tinkie weer overal mee naartoe, het hele huis door, net als toen hij een baby was. En ik probeer zo ver mogelijk bij hem uit de buurt te blijven.

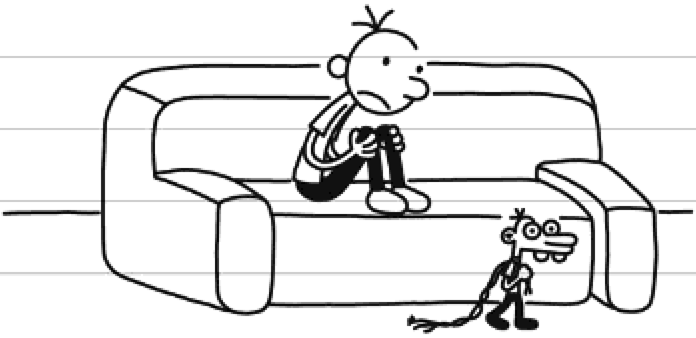

Woensdag

Ik word er echt moe van dat ik elke dag naar school moet lopen, dus vanmorgen vroeg ik aan mam of ze mij en Theo naar school wilde brengen. De reden dat ik dat nog niet eerder had gevraagd is dat mams auto helemaal onder de gênante bumperstickers zit en de kinderen bij mij op school zijn echt wreed als het om dat soort dingen gaat.

Ik heb al geprobeerd om die stickers eraf te schrapen, maar de lijm is duidelijk bedoeld voor de eeuwigheid.

Vandaag bracht mam mij en Theo weg, maar ik zei dat ze ons ACHTER de school moest droppen.

Nou, ik had stom genoeg mijn rugzak in de auto laten liggen, dus mam kwam hem het vierde uur brengen. En natuurlijk had ze net VANDAAG uitgezocht om voor het eerst naar fitness te gaan.

Had ik weer. Het vierde uur is de enige keer dat ik les heb met Heleen van den Heuvel en ik probeer dit jaar echt een goeie indruk te maken. Dit akkefietje heeft me zo drie weken teruggezet.

En ik ben niet de enige die Heleen van den Heuvel probeert te imponeren. Ik denk dat zo'n beetje alle jongens in de klas verliefd op haar zijn.

Heleen is het op drie na mooiste meisje van de klas, maar de mooiste drie hebben al een vriendje. Dus een heleboel lui zoals ik doen er alles voor om bij haar in een goed blaadje te komen.

Ik heb al op allerlei manieren geprobeerd om mezelf te onderscheiden van al die andere dombo's die Heleen leuk vinden. En ik denk dat ik er eindelijk achter ben: humor is het antwoord.

Die lui in mijn klas zijn net neanderthalers als het om grappen gaat. Om je een idee te geven: dit soort dingen vinden ze bij mij op school humor:

Iedere keer dat Heleen in de buurt is, zorg ik ervoor dat ik mijn beste materiaal gebruik.

Theo is mijn aangever, en het is echt gelukt om hem een paar heel fatsoenlijke grappen aan te leren.

Het enige probleem is: Theo wordt nogal hebberig over wie wat mag zeggen, dus ik weet niet of onze samenwerking op de lange termijn stand gaat houden.

Vrijdag

Nou, ik heb mijn lesje wel geleerd over dat met mam meerijden, dus ik loop weer naar school. Maar toen ik vanmiddag met Theo op weg naar huis was, dacht ik echt dat ik het niet ging redden om die hele heuvel op te lopen. Ik had er gewoon de kracht niet meer voor. Dus ik vroeg aan Theo of ik een ritje op z'n rug mocht maken.

Theo stond niet bepaald te springen, dus ik moest hem eraan herinneren dat we beste vrienden zijn en dat dit nou echt iets is wat beste vrienden voor elkaar doen. Hij gaf eindelijk toe toen ik zei dat ik zijn rugzak voor hem zou dragen.

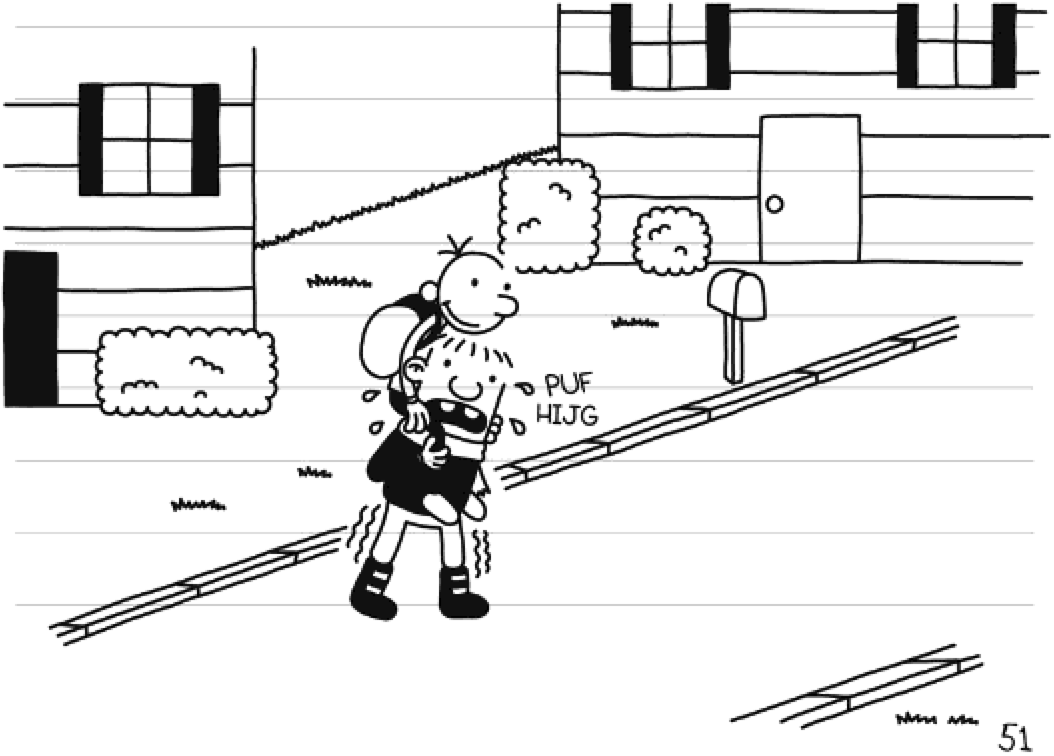

Ik heb wel het idee dat dit geen tweede keer gaat lukken, want Theo was totaal gecrasht toen hij me thuis afzette. Jemig, als er dan geen schoolbus meer rijdt, mag de school minstens wel een skilift op onze heuvel installeren.

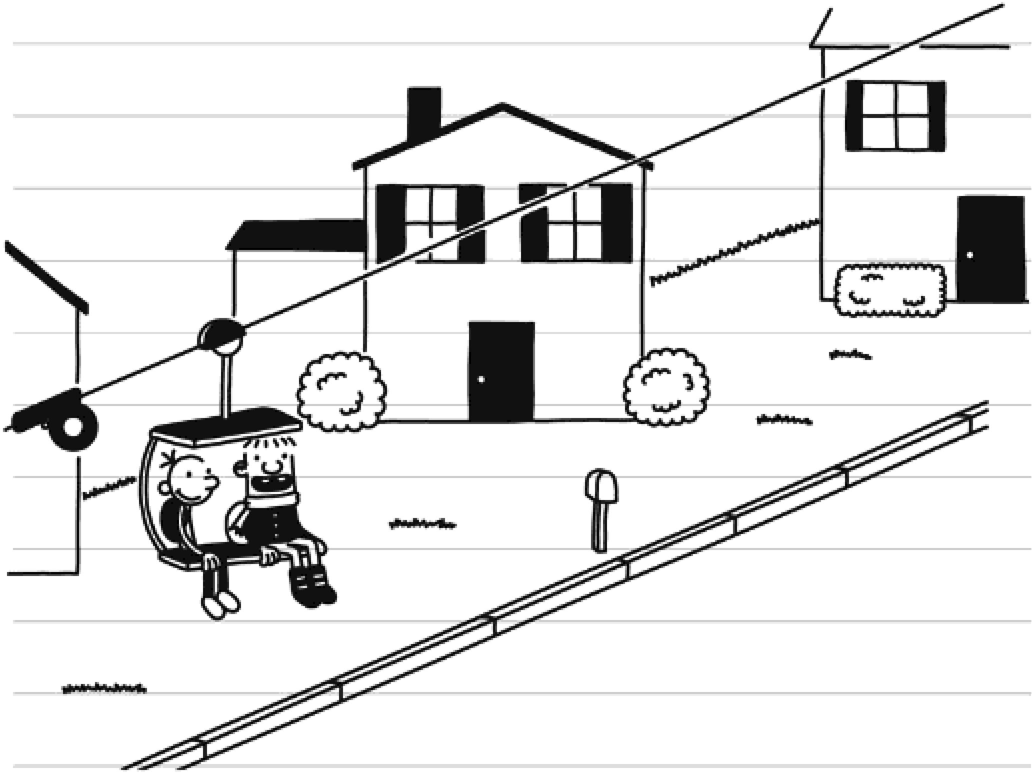

Ik heb dat voorstel al vijf keer aan de rector gemaild, maar hij heeft nog steeds niks geantwoord.

Toen ik thuiskwam was ik ook behoorlijk moe. Ik heb nu iets nieuws, en dat is dat ik elke dag na school even ga tukken.

In feite LEEF ik voor die slaapjes. Slapen na school is de enige manier waarop ik mijn batterijen weer kan opladen en meestal spring ik als ik thuiskom binnen één seconde in bed.

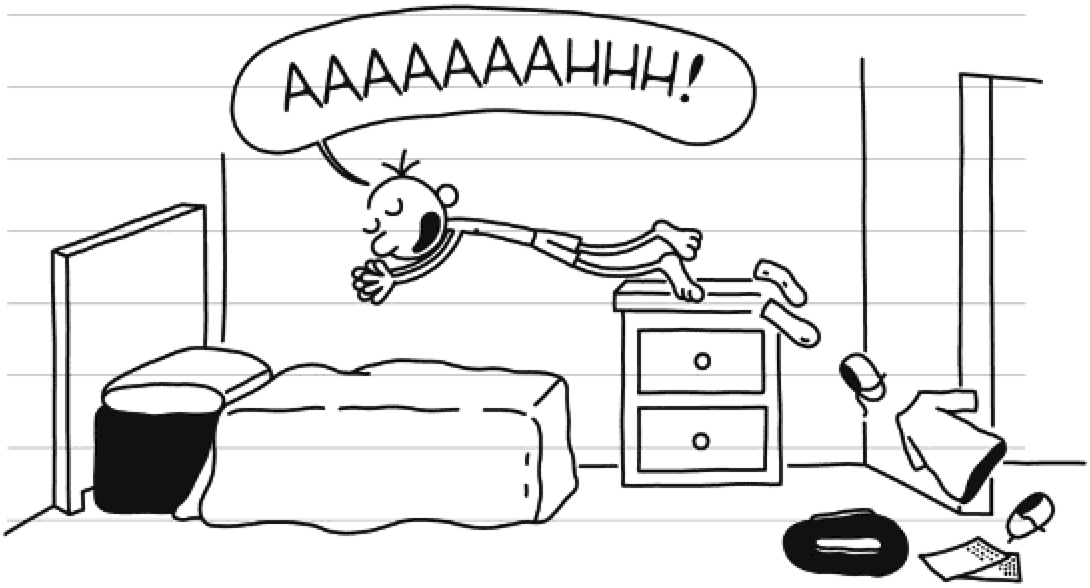

Ik ben eigenlijk een soort expert in slapen aan het worden. Als ik eenmaal slaap, word ik bijna nergens meer wakker van.

De enige die nog beter kan slapen dan ik, is RICK. En dat zeg ik om de volgende reden. Een paar weken geleden had mam een nieuw bed voor Rick besteld omdat zijn oude bed helemaal versleten was. Dus kwamen er van die meubelfiguren om zijn oude matras en boxspring mee te nemen.

Toen ze kwamen, was Rick net midden in zijn middagslaapje. Dus ze namen zijn matras mee, en hij sliep gewoon door. Op de grond, midden in zijn kale bed.

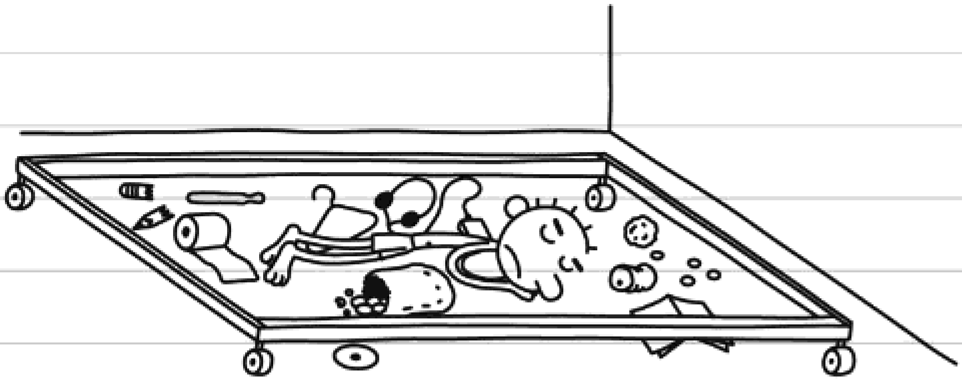

Waar ik bang voor ben is dat pap ons naschoolse slaapje gaat verbieden. Ik krijg zo'n gevoel dat hij er genoeg van heeft dat hij ons elke avond voor het eten wakker moet maken.

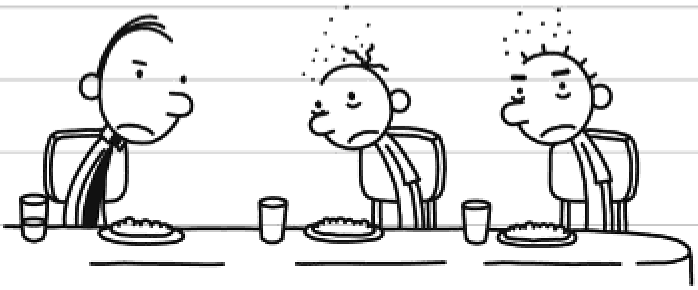

Dinsdag

Nou, ik baal ervan dat ik het toe moet geven, maar ik denk dat mijn slaapjes invloed hebben op mijn cijfers.

Kijk, eerst deed ik mijn huiswerk altijd als ik uit school kwam en dan keek ik 's avonds tv. De laatste tijd probeer ik mijn huiswerk te doen TERWIJL ik tv-kijk en soms werkt dat niet echt.

Ik moest vandaag een biologiewerkstuk van vier bladzijden inleveren, maar gisteravond werd ik nogal opgeslokt door een tv-show. Dus nou moest ik proberen om het hele ding tijdens de pauze te schrijven.

Ik had niet echt veel tijd om onderzoek te doen, dus ik rommelde wat met de marges en de grootte van het lettertype om wat ik had tot vier bladzijden op te rekken. Maar ik weet bijna zeker dat mevrouw Nolens me erop gaat pakken.

CHIMPS

Een werkstuk van vier
bladzijden door

BRAM
BOTERMANS

1

Dit is een chimpansee,
kortweg 'chimp'.

Chimps zijn het
onderwerp van het
werkstuk dat je nu in
je hand houdt.

2

Ze zeggen dat chimps
heel slim zijn, maar
ik weet het nog niet
zo zeker.

3

Nou, ik heb zo te zien
geen papier meer over,
dus dit is dan

HET EINDE

4

Gisteren haalde ik een dikke nul voor een topotoets. Maar het was ook erg lastig om te leren voor die toets en tegelijk sport te kijken.

Eerlijk gezegd vind ik het heel stom dat we van die leraren alles uit ons hoofd moeten leren, want in de toekomst heeft iedereen een eigen robot die je alles vertelt wat je moet weten.

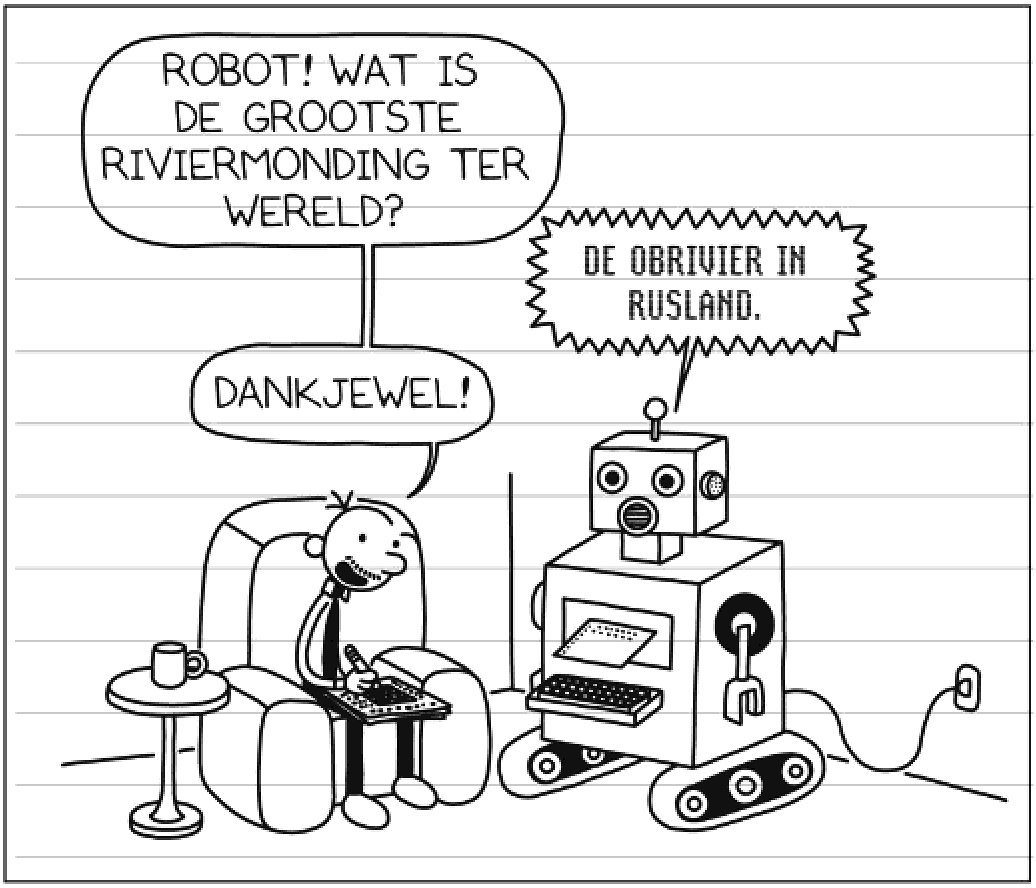

Over leraren gesproken, vandaag was mevrouw Van der Steen in een heel slecht humeur. Dat kwam doordat het grote woordenboek dat altijd op haar bureau ligt, ineens weg was.

Iemand heeft het natuurlijk geleend en vergeten terug te leggen, maar mevrouw Van der Steen gebruikte het woord 'stelen'.

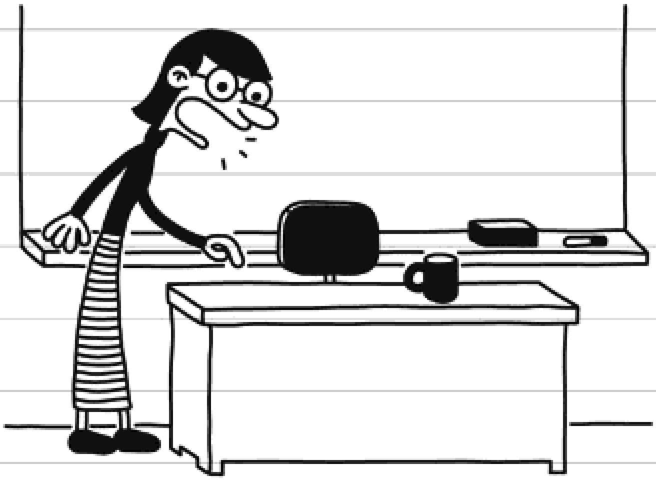

Ze zei dat we allemaal binnen moesten blijven in de tweede pauze als het woordenboek aan het eind van het lesuur niet op haar bureau lag.

Toen zei ze dat ze de klas uit zou gaan en dat de 'boosdoener' geen straf zou krijgen als hij het boek teruglegde en dat ze dan verder ook geen vragen zou stellen.

Mevrouw Van der Steen zette Patricia Veenhuizen voor de klas en ging het lokaal uit. Patricia neemt haar taak als klassenoudste heel serieus en als zij de baas is, durft niemand iets uit te halen.

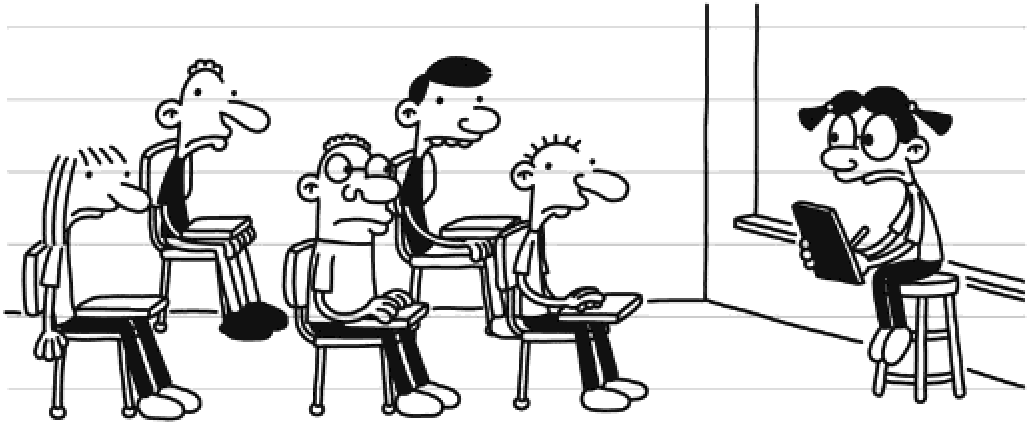

Ik hoopte maar dat degene die het woordenboek had gepakt het snel terug zou leggen, want ik had in de eerste pauze twee pakjes chocolademelk gedronken.

Maar niemand meldde zich. En natuurlijk deed mevrouw Van der Steen wat ze beloofde en moesten we binnenblijven tijdens de pauze. Toen zei ze dat ze ons elke dag binnen zou houden tot het woordenboek terug was.

Vrijdag

Mevrouw Van der Steen heeft ons de afgelopen drie dagen binnengehouden, en nog steeds geen woordenboek. Vandaag was Patricia ziek, dus maakte mevrouw Van der Steen Alex Aruba verantwoordelijk terwijl ze weg was.

Alex is een goede leerling, niemand is bang voor hem zoals voor Patricia. Dus zo gauw mevrouw Van der Steen het lokaal uit was, werd het een complete chaos.

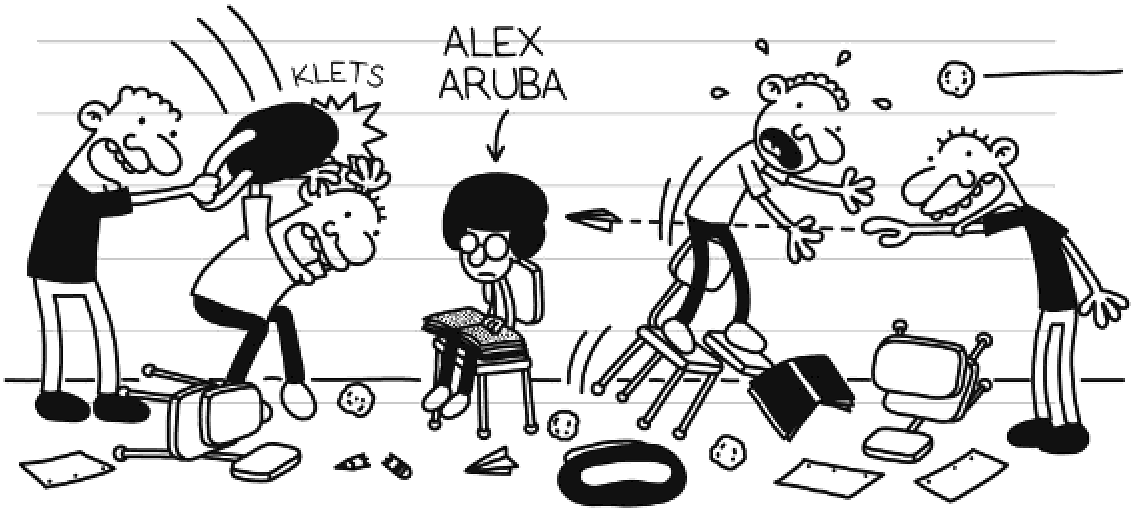

Een paar gozers waren het zat om elke pauze binnen te zitten en besloten uit te zoeken wie het woordenboek van mevrouw Van der Steen had gepakt.

Als eerste ondervroegen ze een joch dat Coen Lam heet. Ik denk dat hij boven aan de lijst met verdachten stond omdat hij slim is en altijd moeilijke woorden gebruikt.

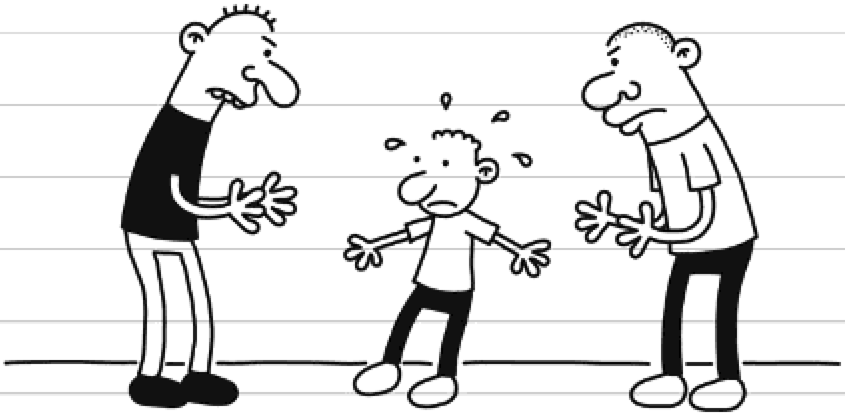

Coen legde in no time een bekentenis af. Maar toen bleek dat hij alleen zei dat hij het had gedaan omdat hij onder de druk was bezweken.

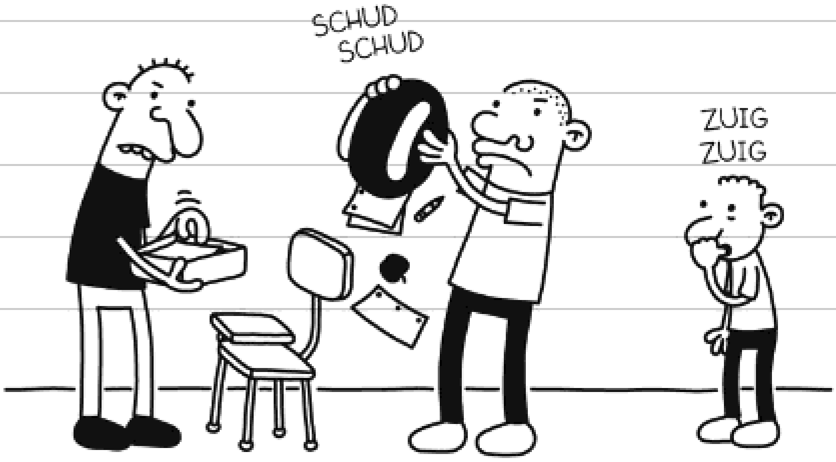

De volgende op de lijst was Pieter van Lijden, en voor je het wist was hij ook aan het bekennen.

Ik begreep dat het een kwestie van tijd was voor ze MIJ klem zouden zetten, dus ik moest snel iets verzinnen.

Ik heb genoeg Sherlock Sammy-boeken gelezen om te weten dat je soms een nerd nodig hebt om uit de knel te komen. Als íémand deze zaak op kon lossen, was het wel Alex Aruba.

Dus ik ging met nog een paar andere lui die bang voor moeilijkheden waren naar Alex om te kijken of hij ons kon helpen.

We vertelden Alex dat we hem nodig hadden om het raadsel van Van der Steens verdwenen woordenboek op te lossen, maar hij wist niet eens waar we het over HADDEN. Alex zat blijkbaar zo in zijn boek, dat hij helemaal niet had gemerkt wat er de laatste dagen allemaal aan de hand was.

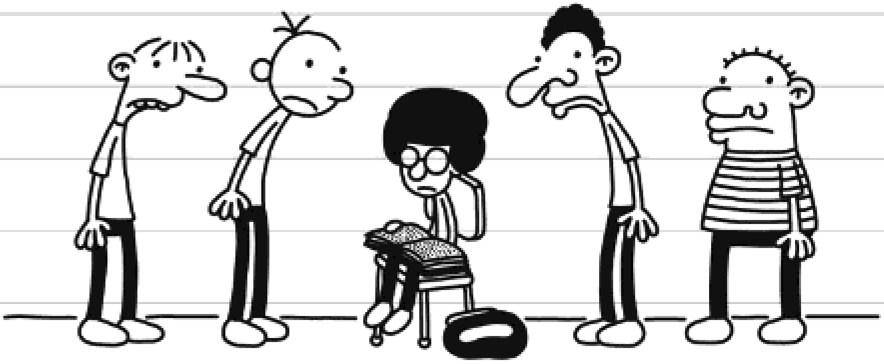

Plus, Alex blijft altijd binnen in de pauze zodat hij kan lezen, dus de straf van Van der Steen had zijn leven niet echt veranderd.

Helaas had Alex ook een heleboel Sammy Sherlock-boeken gelezen, dus hij zei dat hij ons zou helpen als we hem vijf euro betaalden. En dat was superoneerlijk, want Sherlock Sammy vraagt maar een stuiver. Maar ik en de anderen besloten dat het de moeite waard was. We dokten allemaal wat en gaven hem vijf euro.

We legden Alex alle feiten in de zaak voor, maar we wisten er niet zo veel. Toen vroegen we hem of hij een idee had waar we moesten zoeken.

Ik verwachtte dat Alex aantekeningen zou maken en een boel wetenschappelijke onzin uit zou kramen, maar hij klapte alleen het boek dicht waarin hij zat te lezen en liet ons de voorkant zien. En je zult het niet GELOVEN, maar het was het woordenboek van mevrouw Van der Steen.

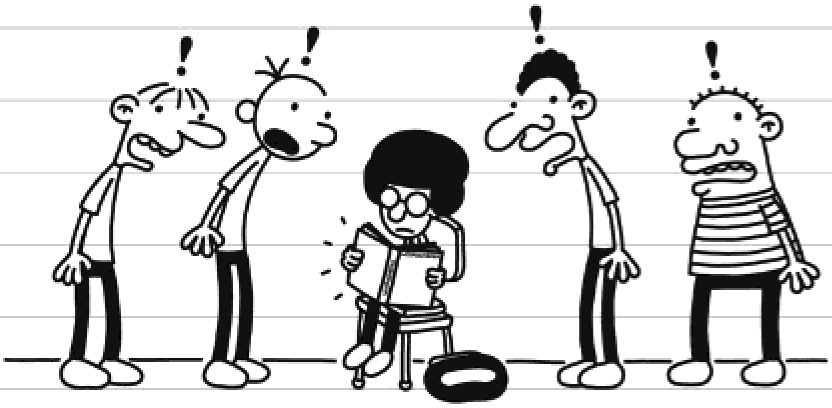

Alex zei dat hij het woordenboek had gebruikt om voor de regionale spellingswedstrijd van volgende maand te leren. Nou, DAT hadden we wel willen weten VOOR we hem vijf euro gaven. Maar we hadden geen tijd om te klagen, want mevrouw Van der Steen kon elk moment terugkomen.

Coen Lam pakte Alex het boek af en legde het op het bureau van mevrouw Van der Steen. Maar net op dat moment liep ze het lokaal binnen.

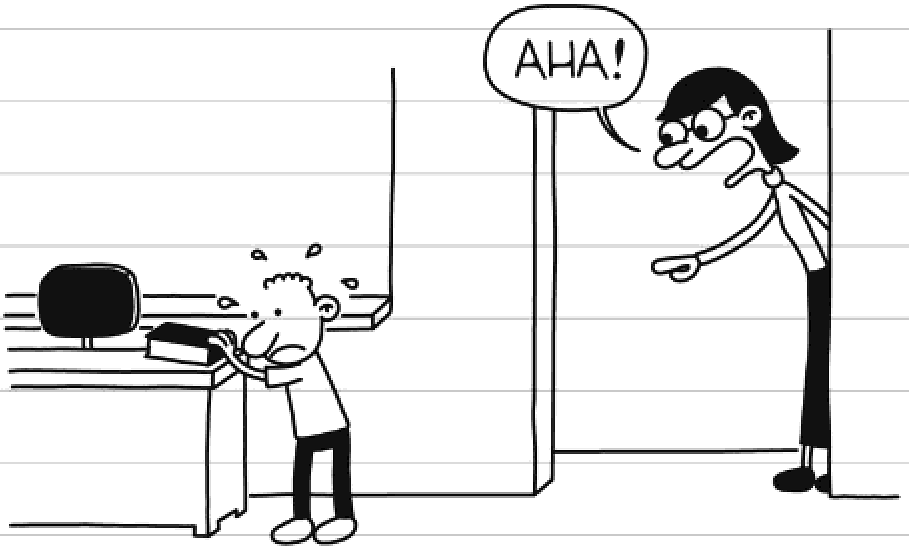

Uiteindelijk kwam Van der Steen terug op haar hele 'geen straf'-belofte, dus Coen Lam moet de komende drie weken binnen blijven. Maar je kunt het ook van de zonnige kant bekijken: hij heeft Alex Aruba nog.

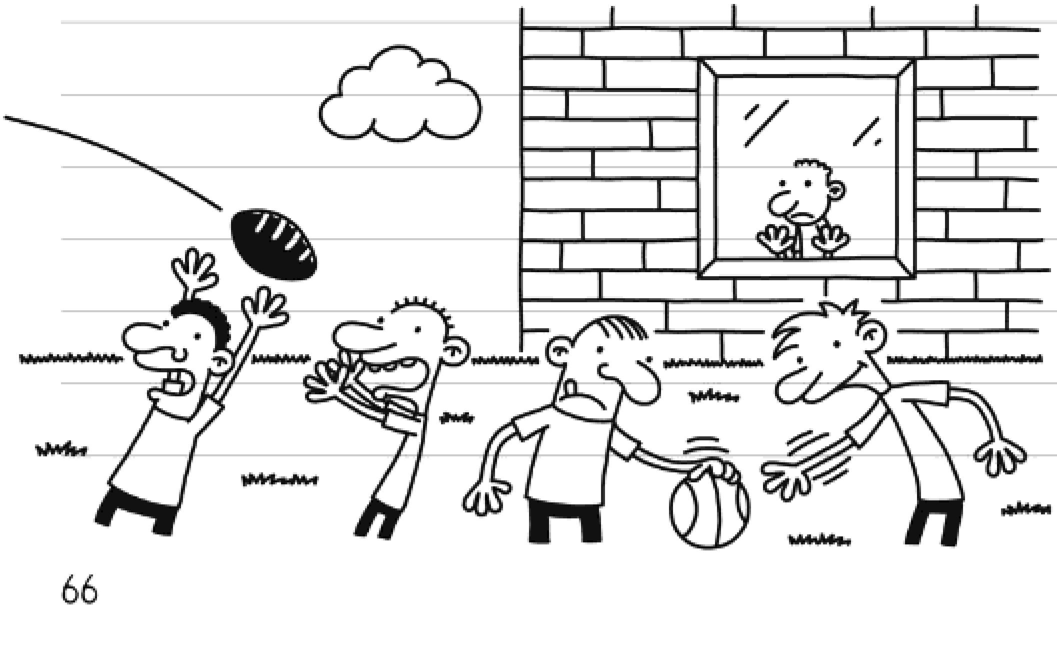

Dinsdag

Toen ik gisteren in de kantine mijn lunch uitpakte, zaten er TWEE stukken fruit in – en geen snacks.

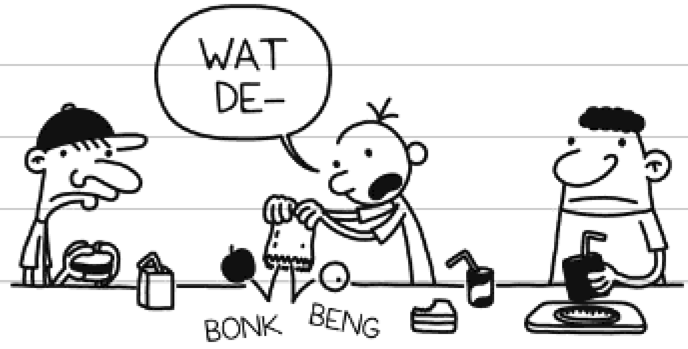

Dit was best een groot probleem. Mam geeft altijd koeken of suikerwafels mee en dat is eigenlijk alles wat ik eet. Dus nu had ik de rest van de dag geen energie meer.

Eenmaal thuis vroeg ik mam wat de bedoeling was van die twee stukken fruit. Ze zei dat ze altijd genoeg snacks koopt voor de hele week, dus dat een van ons de snacks uit de doos in de waskamer gepakt moest hebben.

Ik weet zeker dat mam denkt dat ik die snacks heb gestolen, maar geloof me, wat DAT betreft heb ik mijn lesje wel geleerd.

Vorig jaar heb ik inderdaad snacks uit die doos gestolen, maar daar heb ik een hoge prijs voor betaald toen ik mams reservesnack in mijn lunchtrommel vond.

Vandaag was het weer precies hetzelfde: twee stuks fruit en geen snacks.

Ik zei het al: ik ben echt afhankelijk van die suikerboost. Ik viel het zesde uur bijna in slaap tijdens de les van meneer Vledder, maar gelukkig schoot ik wakker toen mijn hoofd de rugleuning van mijn stoel raakte.

Toen ik thuiskwam, zei ik tegen mam dat het niet eerlijk was dat iemand anders al het lekkers opat en dat ik ervoor moest boeten. Maar zij zei dat ze voor het eind van de week niet meer naar de winkel ging en dat ik me tot die tijd maar moest 'behelpen'.

Pap hielp ook niet echt mee. Toen ik tegen hem klaagde, bedacht hij alleen een straf voor wie gepakt wordt bij het stelen van snacks: 'een week lang niet drummen en gamen'. Hij denkt duidelijk dat ik het ben, of Rick.

Ik zei het al: IK ben het niet, maar ik dacht wel dat pap misschien gelijk had over Rick. Toen Rick na het eten boven naar de badkamer ging, liep ik naar beneden op zoek naar snoeppapiertjes of kruimels.

Maar terwijl ik in Ricks kamer rondsnuffelde, hoorde ik hem de trap af komen. Ik moest me heel snel verstoppen, want om de een of andere reden wordt Rick altijd woest als hij me in zijn kamer ontdekt, zoals gisteren.

Vlak voor Rick beneden was, dook ik in zijn kast en deed de deur dicht. Rick liep zijn kamer in, plofte op bed en belde zijn vriend Walter.

Rick en Walter bleven EINDELOOS doorleuteren en ik werd bang dat ik de hele nacht in die kast moest blijven zitten.

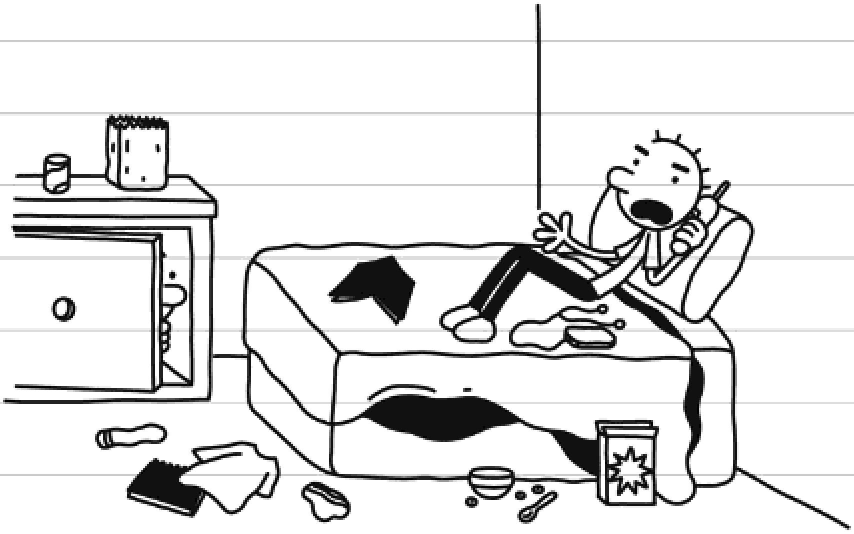

Rick en Walter kregen een verhitte discussie over de vraag of iemand ook kon overgeven als hij op zijn hoofd staat en ik kreeg het gevoel dat ik zelf moest kotsen.
Gelukkig was toen net de batterij van de telefoon leeg, dus Rick moest naar boven om de andere telefoon te halen en ik ging er als een haas vandoor.

Dit snackgedoe zou helemaal geen probleem zijn als ik geld had. Dan kon ik gewoon elke dag op school iets uit de automaat halen.

Maar op dit moment ben ik een soort van blut. Dat komt doordat ik mijn geld heb opgemaakt aan ONBRUIKBARE rommel.

Een maandje geleden zag ik van die advertenties achter op een stripblad en ik bestelde een paar dingen die mijn leven TOTAAL zouden veranderen.

Twee weken geleden kwamen de eerste spullen binnen.

De Geldmachine was gewoon een stomme goocheltruc waarbij je je EIGEN geld in een geheime gleuf moet stoppen, anders werkt het niet. En dat is niet fijn, want ik rekende erop dat ik met dat ding geen baan hoefde later.

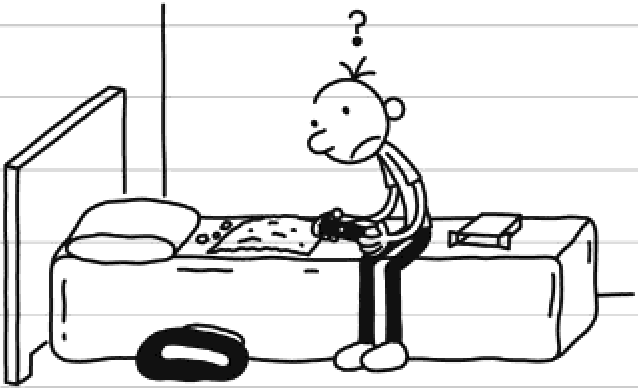

Met die röntgenbril zag je alles wazig en dubbel, dus dat was ook een sof.

Het Gooi je Stem-idee werkte HELEMAAL niet, ook al deed ik precies wat er in het boek stond.

Maar ik verwachtte het allermeest van mijn Eigen Hovercraft. Ik dacht dat de reis van school naar huis een eitje zou worden als ik die hovercraft eindelijk had.

Nou, vandaag werd het pakje gebracht, maar er zat geen hovercraft in, alleen een handleiding waarmee je zelf een hovercraft kon BOUWEN, en ik bleef al steken bij Stap Een.

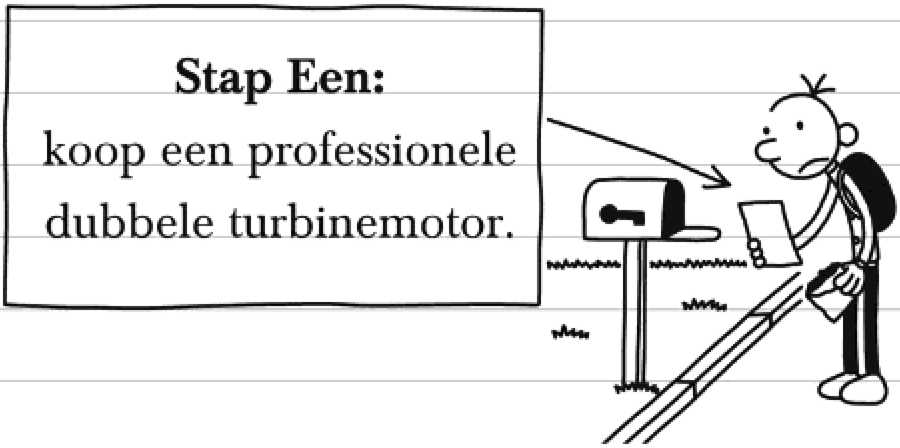

Ik snap gewoon niet dat die advertentielui ermee wegkomen dat ze kinderen zo voorliegen. Ik dacht erover om een advocaat in te huren en die gasten voor het gerecht te dagen, maar advocaten kosten geld en zoals ik al zei: die Geldmachine was rotzooi.

Donderdag

Toen ik vandaag uit school kwam, zat mam op me te wachten en ze zag er niet blij uit. Blijkt dat de school tussentijdse rapporten naar huis heeft gestuurd en zij had de post gekregen voor ik hem kon onderscheppen.

Mam liet me het rapport zien en het was niet best. Toen zei ze dat we zouden wachten tot PAP thuiskwam en kijken wat HIJ ervan vond.

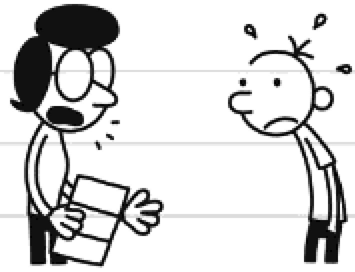

Man, wachten tot pap thuiskomt als je in de problemen zit is ECHT ERG. Vroeger verstopte ik me in de kast, maar tegenwoordig heb ik een betere oplossing. Als ik in de problemen kom, bel ik oma of ze komt eten, want met oma erbij kan pap niet woest worden.

Ik zorgde ervoor dat ik naast oma aan tafel zat.

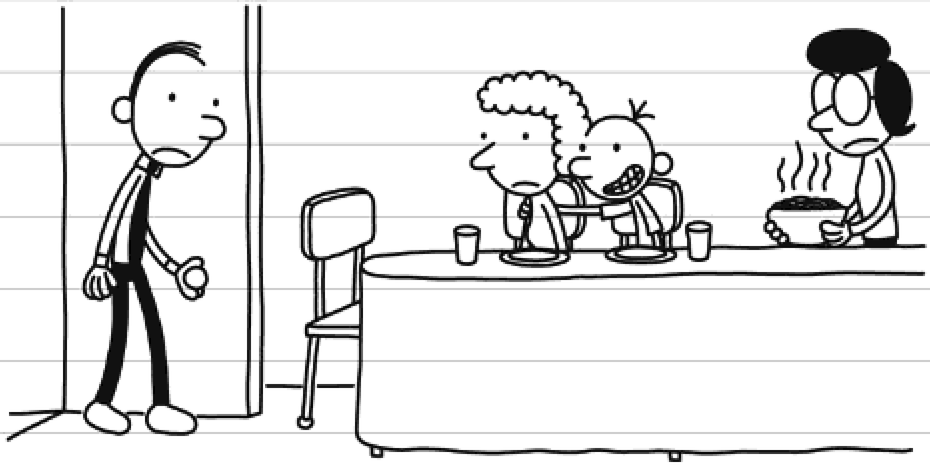

Gelukkig begon mam onder het eten niet over mijn rapport. En toen oma zei dat ze naar haar bingoavond moest, ging ik natuurlijk mee.

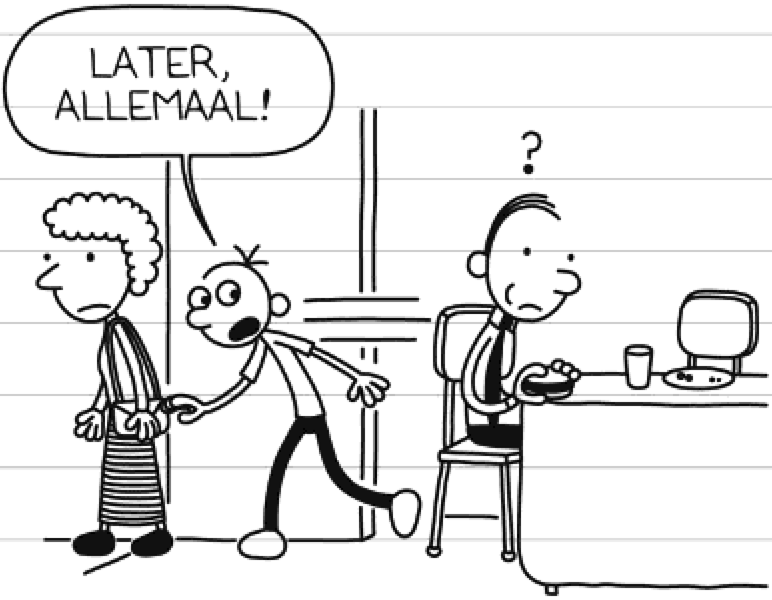

Ik ging niet ALLEEN met oma mee naar bingo om aan pap te ontsnappen. Ik ging ook omdat ik geld nodig had en bingo levert altijd geld op.

Ik vond een paar uur met oma en haar vriendinnen doorbrengen geen hoge prijs voor een week lang snacks uit de automaat in de kantine.

Oma en haar vriendinnen zijn EXPERTS in bingo, en ze nemen het heel serieus. Ze hebben allemaal spulletjes, zoals geluksstiften en 'bingotrollen', om ze te helpen met winnen.

Een van oma's vriendinnen is zo goed dat ze al haar kaarten uit haar hoofd leert, dus die heeft niet eens een stift NODIG om ze af te vinken.

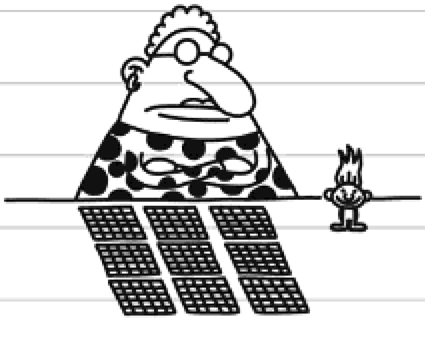

Om de een of andere reden wonnen oma en haar vriendinnen vanavond niet zo veel als normaal. Maar toen had ik ineens een volle kaart, en ik riep keihard 'BINGO' en de assistent kwam mijn kaart checken.

Bleek dat ik het fout had: ik had een paar verkeerde vakjes aangestreept. De assistent zei dat mijn winst niet geldig was en alle anderen waren heel blij dat ze verder konden spelen.

Oma zei dat ik de volgende keer dat ik bingo had niet zo de aandacht moest trekken, want de vaste klanten vinden het niet leuk als een nieuwkomer wint.

Ik dacht dat oma een grap maakte, maar ja hoor, de vaste klanten stuurden een van hun dames naar me toe om me te intimideren. En ik moet toegeven dat ze haar werk goed deed.

Vrijdag

Nou, vandaag was niet echt de leukste dag van mijn leven. Om te beginnen haalde ik een onvoldoende voor mijn natuurkundetoets. Ik had gisteravond beter kunnen leren dan uren bingo te spelen.

Tijdens het zesde uur viel ik in slaap, en dit keer was ik BEWUSTELOOS. Meneer Vledder moest me wakker schudden. Als straf moest ik voor de klas gaan zitten.

Dat vond ik wel prima, want daar kon ik tenminste rustig slapen.

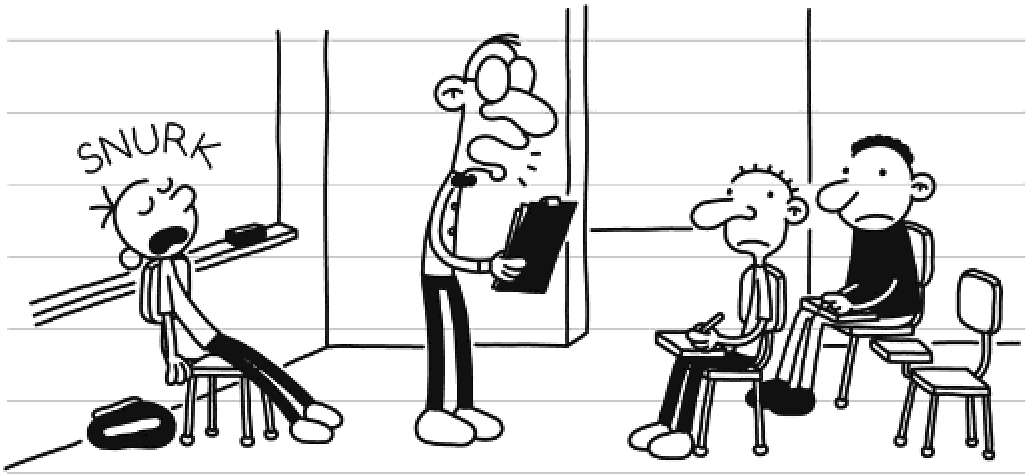

Ik wou alleen dat iemand me wakker had gemaakt toen het zesde uur voorbij was, want ik werd pas wakker toen het VOLGENDE uur begon.

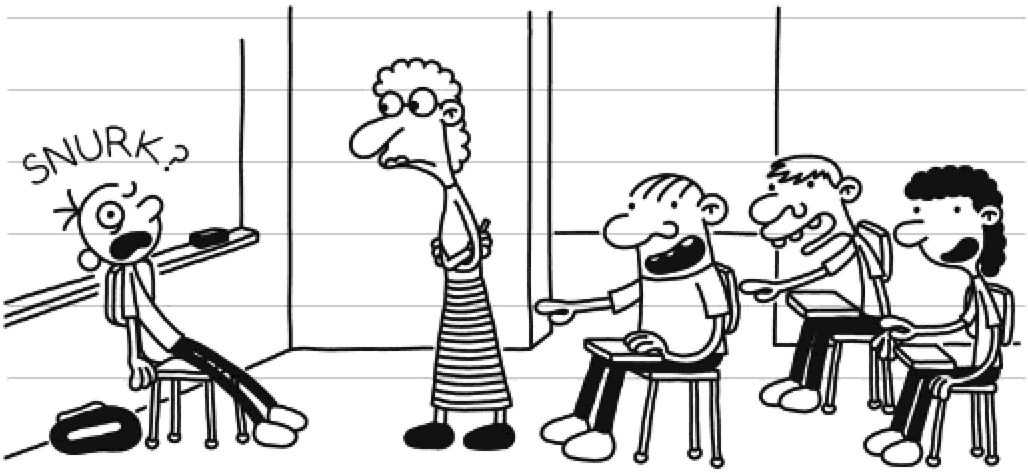

Het was een les van mevrouw De Leur. Die gaf me straf, en maandag moet ik nablijven om die uit te zitten.

Ik was vanavond helemaal hyper van mijn suikertekort, maar ik had geen geld om frisdrank of snoep te gaan kopen. Dus heb ik iets gedaan waar ik niet trots op ben.

Ik ging naar Theo's voortuin en groef de tijdcapsule op. Maar ik deed het alleen omdat ik echt ten einde raad was.

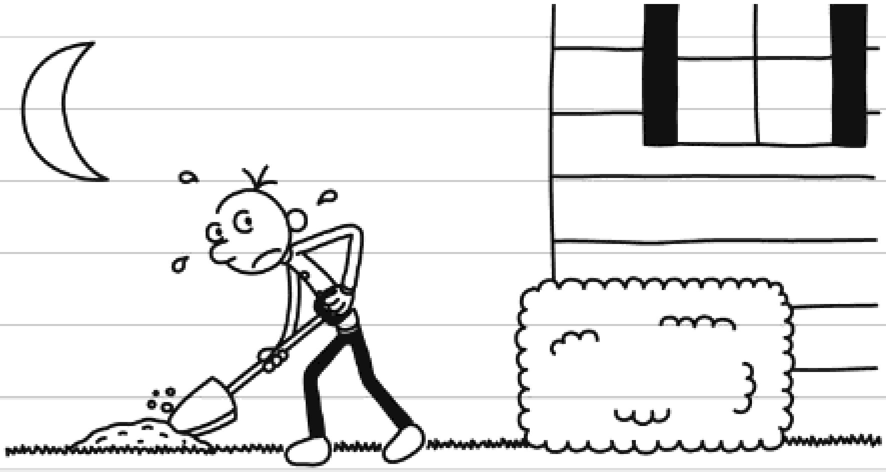

Ik nam de tijdcapsule mee terug naar huis en haalde mijn drie euro eruit. Toen ging ik naar de avondwinkel en kocht een blikje frisdrank, een zak gummiberen en een reep chocola.

Ik vind het wel rottig dat de tijdcapsule die ik en Theo hebben gemaakt nou niet een paar honderd jaar begraven is gebleven. Aan de andere kant is het best tof dat een van ONS hem open heeft gemaakt, want we hadden er gave spullen in gestopt.

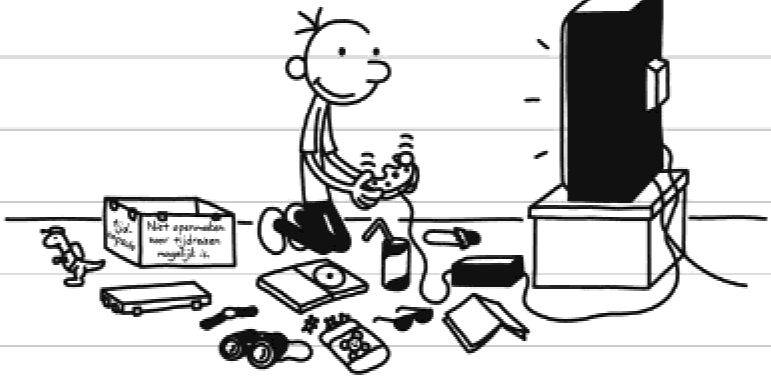

Maandag

Ik wist niet precies wat ik van dat nablijven moest verwachten, maar toen ik het lokaal in kwam was mijn eerste gedachte: ik hoor hier niet thuis, tussen deze toekomstige criminelen.

Ik ging zitten op de enige stoel die nog vrij was, recht voor een gast die Leo Vonk heet.

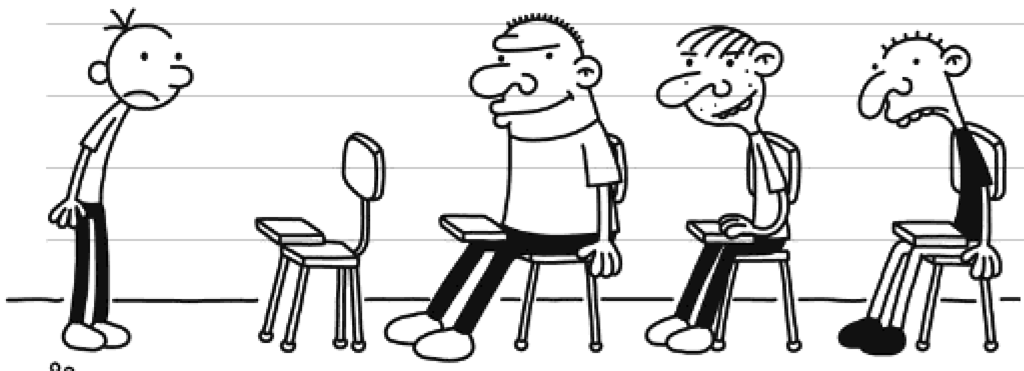

Leo is niet bepaald de slimste van de school. Hij moest nablijven om wat hij had gedaan toen er een wesp op het raam van het huiswerklokaal zat.

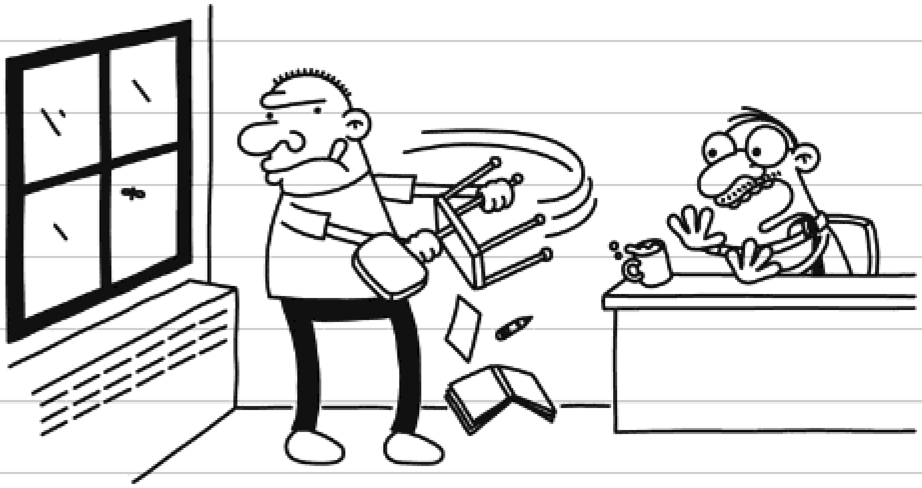

Nou, ik weet nu dat nablijven gewoon betekent: blijven zitten en wachten tot je tijd om is. Je mag niet lezen, geen huiswerk maken, HELEMAAL NIKS. Best een stomme regel als je nagaat dat de meeste kinderen in dat lokaal die extra studietijd goed konden gebruiken.

Meneer Rog was de surveillant. Hij hield ons min of meer in de gaten. Maar iedere keer dat meneer Rog de andere kant op keek, gaf Leo mij een dreun of zoiets. Op het laatst lette Leo niet meer zo op en betrapte meneer Rog hem met zijn vinger in mijn oor.

Meneer Rog zei dat Leo GROTE problemen zou krijgen als hij me nog één keer aanraakte.

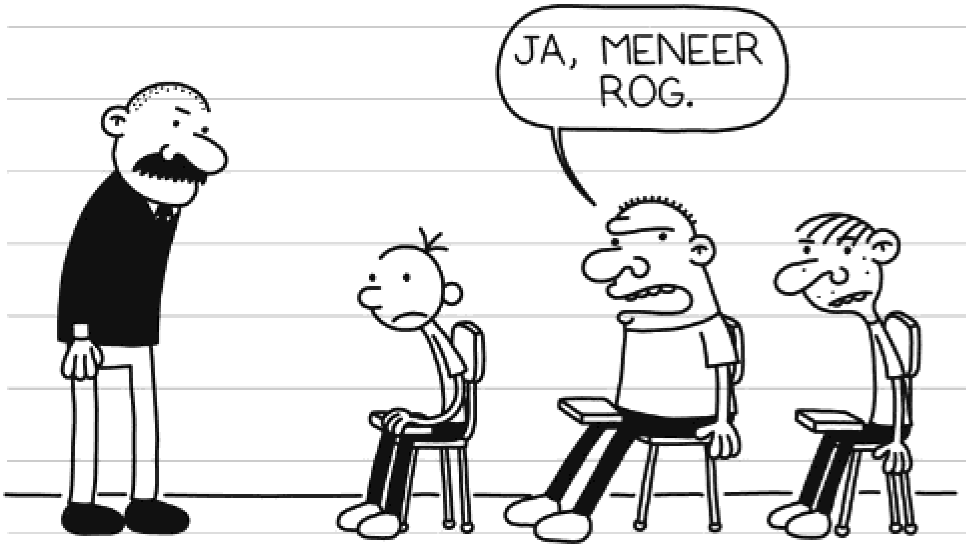

Ik wist dat Leo gewoon door zou gaan met pesten, dus ik besloot er een eind aan te maken. Zo gauw meneer Rog zich had omgedraaid klapte ik in mijn handen, zodat het leek of Leo me sloeg.

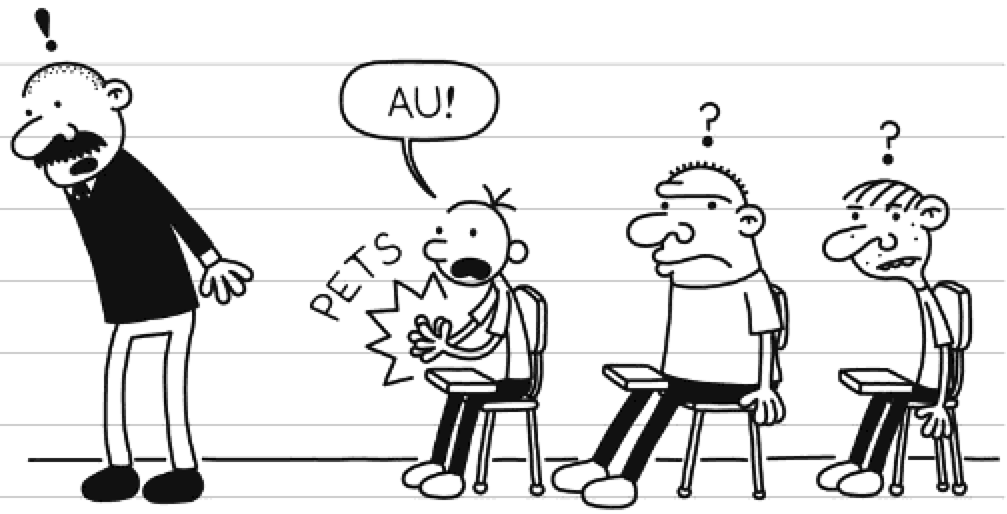

Meneer Rog draaide zich om en zei tegen Leo dat hij een halfuur langer moest blijven en dat hij MORGEN weer straf had.

Op weg naar huis vroeg ik me af of dat op school nou wel zo'n slimme zet was geweest. Ik kan niet echt hard rennen en dan is een halfuur maar een kleine voorsprong.

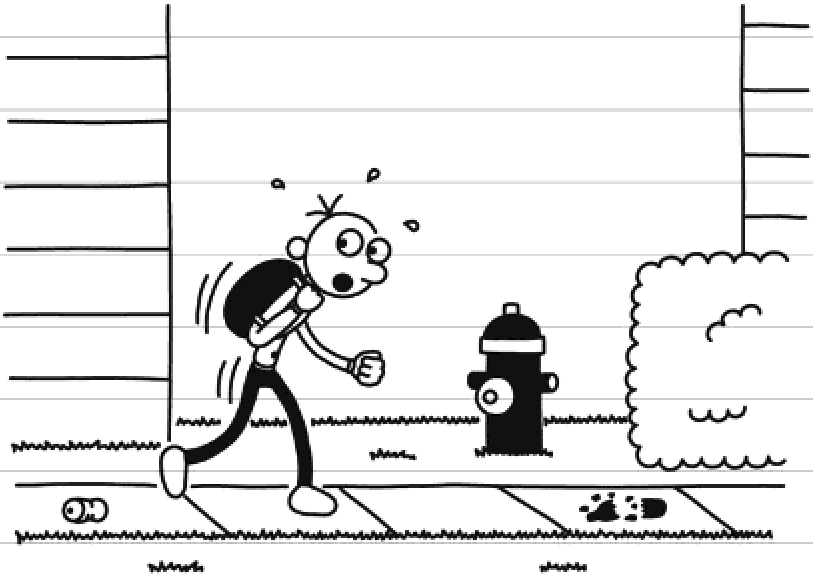

Dinsdag

Vanavond bedacht ik me dat AL mijn problemen terug zijn te voeren naar het moment waarop iemand in mijn familie snacks begon te stelen. Dus ik besloot de dief op heterdaad te betrappen.

Ik wist dat mam in het weekend weer boodschappen had gedaan, dus er lag een nieuwe voorraad snacks in de waskamer. Dat was bijna een garantie dat de snackdief zou toeslaan.

Na het eten ging ik naar de waskamer en deed het licht uit. Toen ging ik in een lege wasmand zitten en wachtte af.

Ongeveer een halfuur later kwam er iemand de kamer in en deed het licht aan, dus ik verstopte me onder een handdoek. Maar het bleek gewoon mam te zijn.

Ik hield me muisstil terwijl ze het wasgoed uit de droger haalde. Mam had me helemaal niet in de gaten en dumpte de kleren vanuit de droger in mijn mand.

Toen liep ze de kamer uit en ik wachtte weer af. Ik was echt van plan om de hele nacht te wachten als dat nodig was.

Maar de kleren uit de droger waren lekker warm, en ik werd een beetje slaperig. En voor ik het wist, was ik in slaap gevallen.

Ik weet niet hoelang ik heb geslapen, maar ik weet WEL dat ik wakker werd van het geluid van ritselend cellofaan.

Toen ik gekauw hoorde, deed ik mijn zaklamp aan en betrapte de dief op heterdaad.

Het was pap! Man, dat had ik vanaf het begin kunnen weten. Hij is echt VERSLAAFD aan snacks.

Ik begon pap eens flink de waarheid te vertellen, maar hij viel me in de rede. Hij wilde het helemaal niet hebben over het stelen van onze snacks, hij wilde weten wat ik midden in de nacht in een stapel ondergoed van mam uitvoerde.

Op dat moment hoorden we mam de trap af komen.

Ik en pap snapten wel dat het er slecht voor ons uitzag, dus we pakten allebei zo veel chocoladekoeken als we konden dragen en renden ervandoor.

Woensdag

Ik was nog steeds woest op pap dat hij onze lunchsnacks had gestolen en ik wilde hem vanavond eens goed de waarheid zeggen. Maar pap lag al om 18.00 uur in bed, dus ik kreeg de kans niet.

Pap ging zo vroeg naar bed omdat hij het niet meer zag zitten. Dat kwam door iets wat gebeurd was toen hij uit zijn werk kwam. Toen pap de post uit de bus haalde, kwamen de Snelders, onze overburen, langsgelopen met hun nieuwe baby.

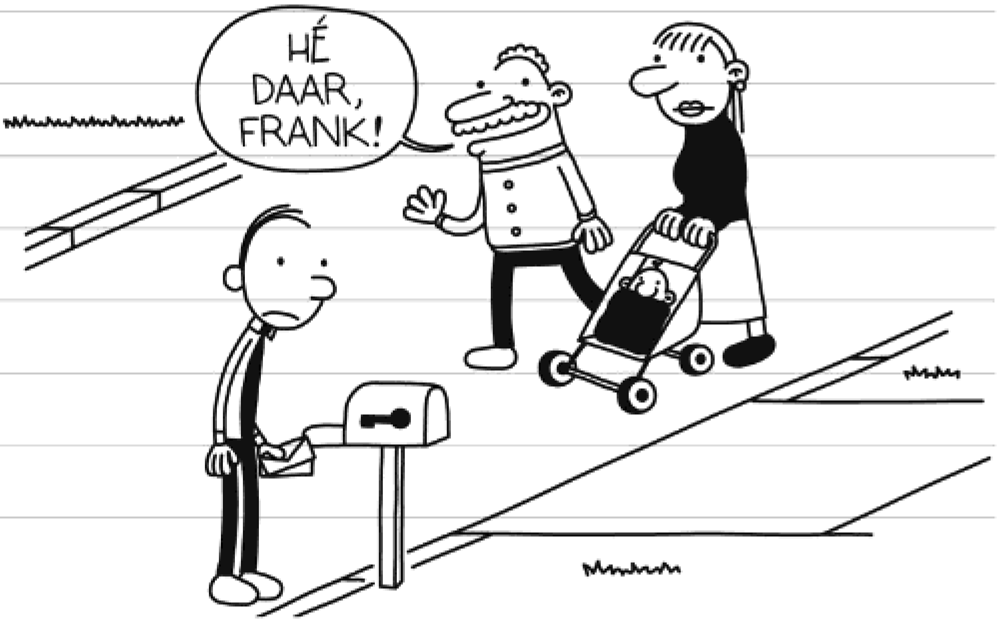

De baby heet Seth en hij is twee maanden oud.

Iedere keer dat de Snelders een baby krijgen, geven ze een halfjaar later een groot feest voor zijn 'halfjaardag' en nodigen dan alle buren uit.

Het hoogtepunt van elk halfjaarsfeestje bij de Snelders is als de volwassenen omstebeurt proberen de baby aan het lachen te maken. De grote mensen doen allemaal mesjogge dingen en zetten zichzelf VOLKOMEN voor gek.

Ik ben tot nu toe naar alle halfjaarsfeestjes van de Snelders geweest en er heeft nog nooit een baby gelachen.

Iedereen weet wat de ECHTE reden is van die halfjaarsfeestjes bij de Snelders: ze willen een grote prijs winnen bij zoiets als 'De leukste thuis', zo'n show met filmpjes van mensen die een golfbal in hun kruis krijgen, dat soort dingen.

De Snelders hopen gewoon dat er op een van hun feestjes iets echt grappigs gebeurt, zodat ze dat kunnen filmen. Ze hebben in de loop der jaren best goeie dingen gefilmd. Bij het halfjaarsfeestje van Sam Snelders scheurde meneer Butler uit zijn broek terwijl hij op en neer stond te springen. En tijdens het feestje van Stef liep meneer Odom achteruit en viel in het opblaasbadje.

De Snelders hebben die filmpjes ingestuurd, maar niks gewonnen. Ik denk dat ze net zo lang doorgaan met baby's maken tot ze een prijs hebben gewonnen.

Pap HAAT het om voor mensen op te treden, dus hij doet er alles aan om te voorkomen dat hij zich als een idioot moet gedragen voor de hele buurt. En tot nu toe heeft pap elk halfjaarsfeestje van de Snelders weten te vermijden.

Aan tafel zei mam tegen pap dat hij naar het feestje van Seth Snelders MOEST. Dat is in juni. En pap heeft heel goed door dat er dit keer geen ontkomen aan is.

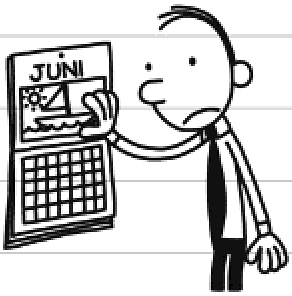

Donderdag

Op school heeft iedereen het alleen nog maar over het Valentijnsfeest volgende week.

Dit jaar is de eerste keer dat de school een feest organiseert, dus iedereen is helemaal opgewonden. Sommige jongens uit mijn klas hebben zelf meisjes meegevraagd naar het feest, als hun 'date' zeg maar.

Ik en Theo zijn nog vrijgezel, maar dat is geen reden om niet in stijl te arriveren.

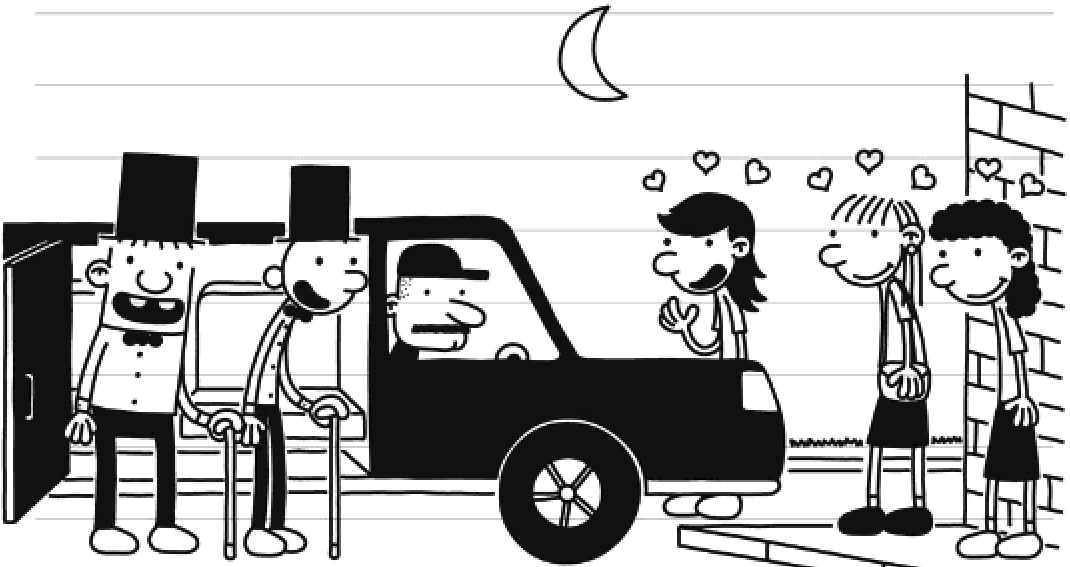

Ik dacht dat ik en Theo de komende dagen misschien wat geld bij elkaar konden schrapen om een limo te huren. Maar toen ik het verhuurbedrijf belde, zei die vent aan de telefoon 'mevrouw' tegen me. Nou, die kan MIJN klandizie wel vergeten.

Het feest is volgende week al en ik bedacht ineens dat ik dan wel kleren nodig heb.

Dat wordt een probleem. De meeste kleren die ik voor kerst heb gekregen heb ik al gedragen, dus ik heb bijna niks schoons meer in de kast. Ik zocht tussen de vieze kleren om te kijken of er iets tussen zat wat ik voor de TWEEDE keer kon dragen.

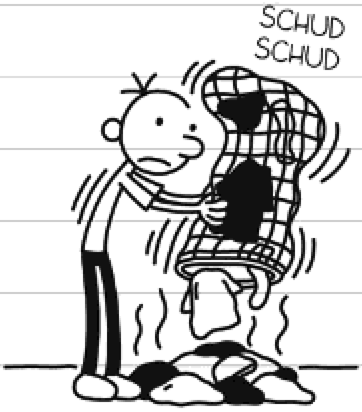

Ik verdeelde de was in twee stapels: één die ik nog een keer kon dragen, en één die me een preek van de conciërge op zou leveren over het nut van persoonlijke hygiëne.

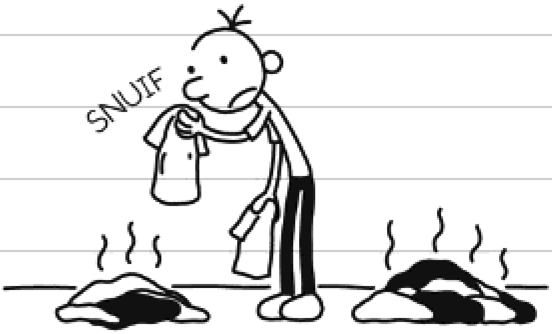

Een T-shirt in stapel nummer één kon er wel mee door, er zat alleen een jamvlek aan de linkerkant. Dus ik moet er tijdens het feest gewoon op letten dat ik Heleen aan mijn rechterkant hou.

Valentijn

Ik was gisteren tot diep in de nacht op om een valentijnskaart te maken voor iedereen in mijn klas. Ik weet zeker dat onze school de enige is waar alle kinderen elkaar kaarten moeten geven.

Vorig jaar keek ik eigenlijk wel uit naar die kaartenruil. De avond voor Valentijn had ik een heleboel werk gemaakt van een prachtige kaart voor een meisje dat ik wel leuk vond, Natasja heette ze.

Ik liet mam de kaart zien om de spelfouten eruit te halen, maar ze zei dat wat ik geschreven had niet 'bij mijn leeftijd paste'. Ze zei dat ik misschien gewoon een klein doosje snoep voor Natasja moest kopen, maar ik ging echt niet naar liefdesadviezen van mijn moeder luisteren.

Op school liep iedereen door de klas en stopte zijn kaart in andermans doos, maar ik leverde mijn kaart persoonlijk bij Natasja af.

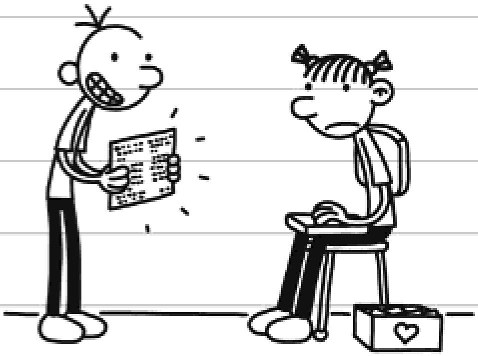

Ik liet hem lezen en wachtte toen op wat ze voor MIJ gemaakt had.

Natasja rommelde wat in haar doos en trok zo'n goedkope kaart uit de winkel tevoorschijn die eigenlijk voor haar vriendin Chantal was, maar die was die dag ziek.

Toen streepte ze de naam van haar vriendin door en zette MIJN naam erop.

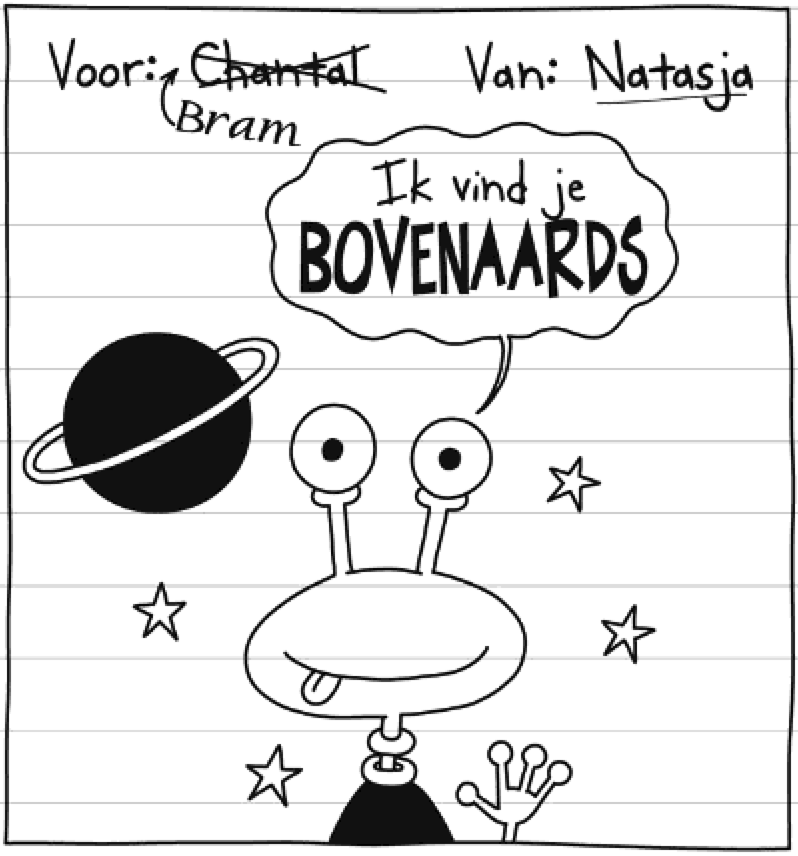

Nou ja, je snapt wel waarom ik dit jaar niet echt zin had in die kaartenruil.

Gisteravond kreeg ik een geweldig idee. Ik wist dat ik voor iedereen in mijn klas een kaart moest maken, maar in plaats van al die sentimentele onzin op te schrijven die ik helemaal niet meen, heb ik iedereen PRECIES verteld wat ik van ze vond.

De truc was dat ik mijn NAAM er niet op heb gezet.

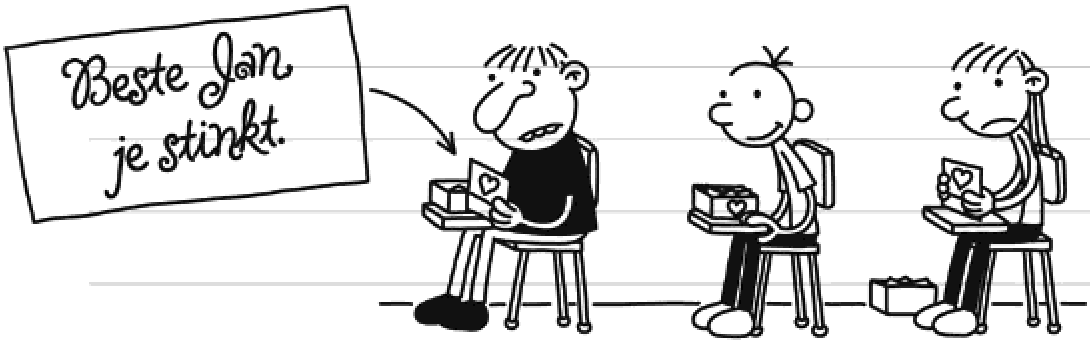

Een paar kinderen gingen klagen bij de lerares, mevrouw De Vroege, en toen ging ze de hele klas rond om uit te vinden van wie die kaarten waren. Ze zocht natuurlijk iemand ZONDER kaart, maar daar had ik aan gedacht: ik had er voor mezelf ook één gemaakt.

Na de kaartenruil kwam het Valentijnsfeest. Eigenlijk zou het 's avonds zijn, maar ze konden zeker niet genoeg ouders krijgen om te surveilleren. Dus was het feest gewoon midden op de dag, onder schooltijd.

Om ongeveer 13.00 uur begonnen de leraren iedereen bij elkaar te drijven en stuurden ze ons naar de aula. Iedereen die geen twee euro wilde betalen voor een kaartje, moest naar het lokaal van meneer Rog om huiswerk te maken.

Maar voor de meesten van ons was wel duidelijk dat 'huiswerk maken' op hetzelfde neerkwam als 'nablijven'.

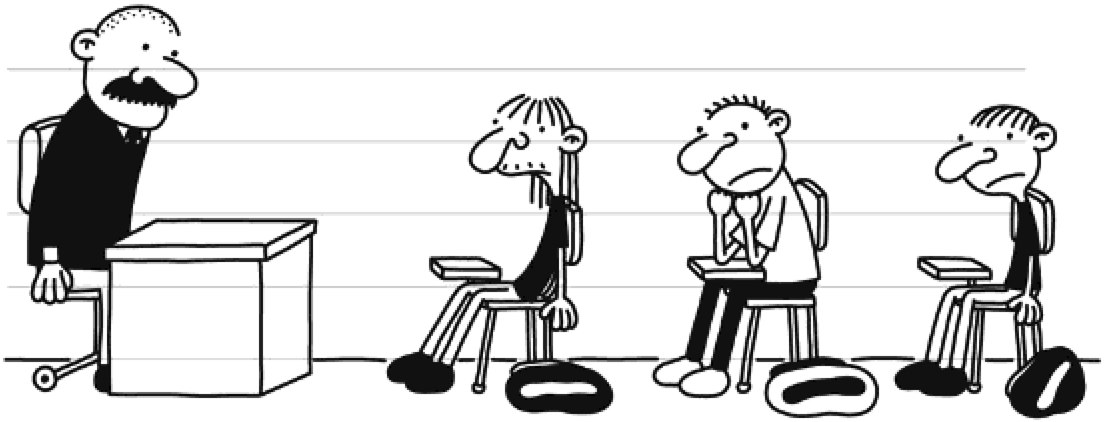

Wij liepen allemaal achter elkaar de gymzaal in en gingen op de tribune zitten. Ik weet niet waarom, maar de meisjes zaten allemaal aan de ene kant en de jongens aan de andere. Toen iedereen binnen was, zetten de leraren muziek op. Nou, wie die muziek heeft uitgekozen weet ECHT niet waar kinderen van nu naar luisteren.

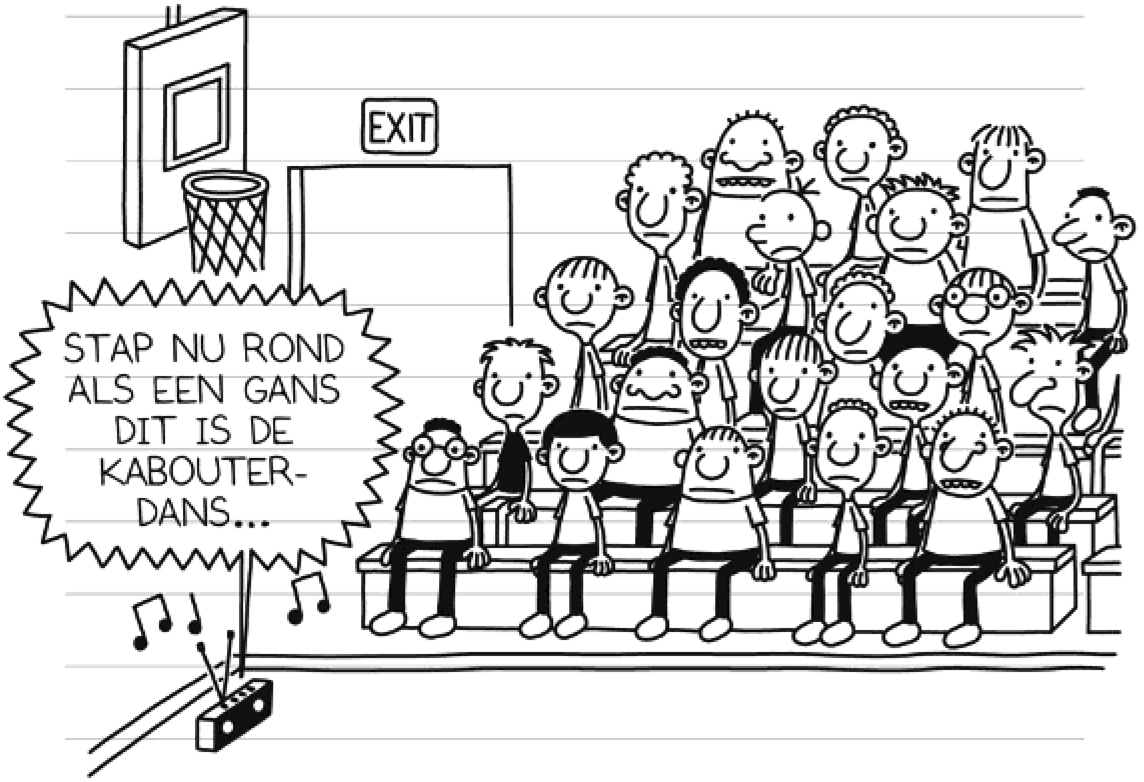

Het eerste kwartier verroerde niemand een vin. Toen liepen decaan Philips en mevrouw Pauwels naar het midden en begonnen te dansen.

Meneer Philips en mevrouw Pauwels dachten waarschijnlijk dat alle kinderen mee zouden doen als ZIJ begonnen met dansen. Terwijl ze er ECHT alleen maar voor zorgden dat IEDEREEN op zijn stoel bleef zitten.

Uiteindelijk pakte mevrouw Maas, dat is de rectrix, de microfoon en zei dat iedereen van de tribune op de dansvloer MOEST komen. En iedereen kreeg een cijfer dat meetelde bij gym.

Op dat moment probeerde ik met een stel andere gasten weg te glippen naar het lokaal van meneer Rog, maar we werden betrapt door een paar leraren die de uitgang bewaakten.

En dat gymcijfer van mevrouw Maas was echt geen grap. Ze liep rond met meneer Kreupelhout, de gymleraar, en die had zijn cijferlijst bij zich.

Ik sta al bijna een onvoldoende voor gym, dus ik moest dit wel serieus nemen. Maar ik wilde ook niet voor gek staan voor al mijn klasgenoten. Dus ik bedacht het simpelste pasje dat je formeel gezien nog 'dansen' kon noemen.

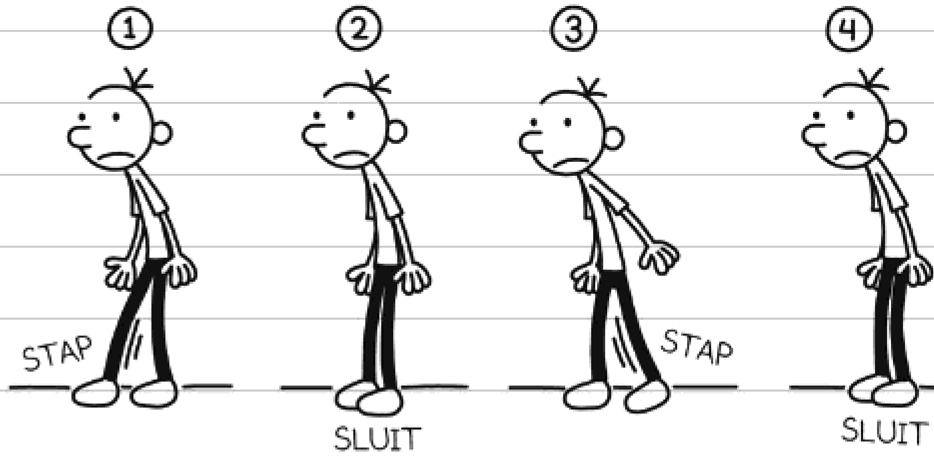

Helaas zagen een paar gasten die OOK bang waren voor een onvoldoende wat ik aan het doen was, en ze kwamen naar me toe. Voor ik het wist, stond er een stel dombo's om me heen mijn 'moves' te stelen.

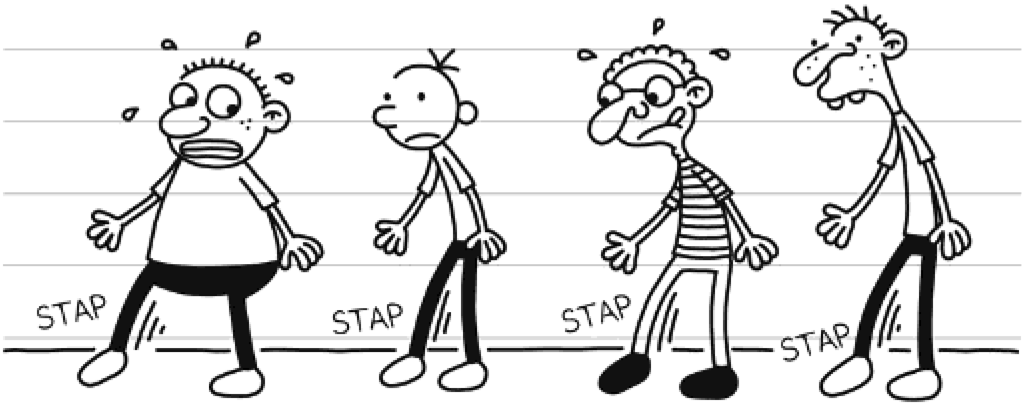

Ik wilde zo ver mogelijk bij die lui vandaan, dus ik gluurde de zaal rond op zoek naar een plek waar ik in mijn eentje kon dansen.

Toen zag ik Heleen, en ik wist ineens weer waarom ik eigenlijk naar dat stomme feest was gekomen.

Heleen danste midden in de zaal met haar vriendinnen en ik begon langzaam in hun richting te stapdansen.

Alle meisjes dansten op een kluitje. Het zag er heel professioneel uit; waarschijnlijk keken ze in hun vrije tijd alleen maar MTV.

Heleen was het middelpunt van de groep. Ik danste een tijdje langs de buitenkant van de kring, maar ik kon er niet in komen.

Eindelijk stopte Heleen met dansen om iets te drinken te halen en ik wist dat dit mijn kans was.

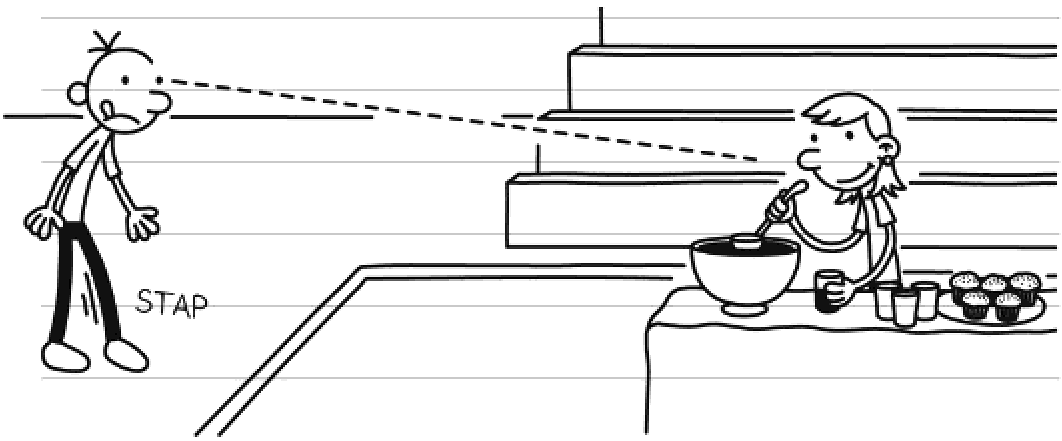

Maar net toen ik naar Heleen toe liep om iets grappigs te zeggen, kwam Sproet VANUIT HET NIETS aangestormd.

Zijn hele gezicht zat onder het roze glazuur, dus hij was waarschijnlijk totaal opgefokt van al die suiker in de cakejes. Ik weet één ding zeker: hij verpestte een prachtig moment tussen mij en Heleen.

Een paar minuten later was het feest voorbij en had ik mijn kans om indruk op haar te maken gemist. Na school liep ik alleen naar huis, omdat ik even wat tijd voor mezelf nodig had.

Na het eten vertelde mam dat er een valentijns-kaart in de bus zat met mijn naam erop. Toen ik vroeg van wie hij was, zei ze alleen 'een speciaal iemand'. Ik rende naar de brievenbus en pakte de kaart eruit. Ik moet toegeven: ik was behoorlijk opgewonden. Ik hoopte dat hij van Heleen was, maar er zijn nog vier of vijf andere meisjes op school van wie ik ook best een kaart wil krijgen.

Het was een grote roze envelop met mijn naam in schoonschrift. Ik scheurde hem open en wat zat erin? Een stuk vouwkarton met een snoepje erop geplakt, van THEO.

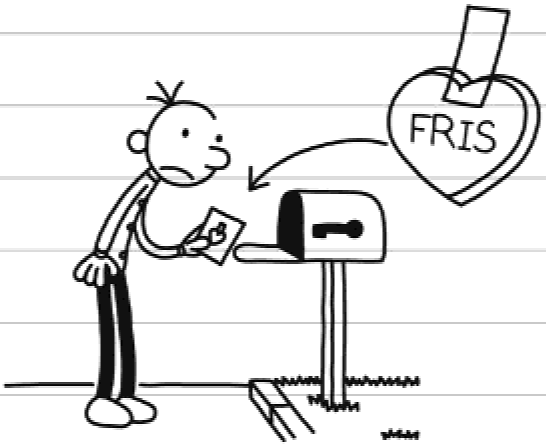

Soms weet ik het niet meer met die jongen.

Zaterdag

Een paar dagen geleden vond pap Tinkie op de bank, het dekentje van Max. Ik denk dat pap niet wist wat het was, dus hij gooide het weg.

Vervolgens zette Max het hele huis op z'n kop op zoek naar zijn dekentje, en op het laatst moest pap hem wel vertellen dat hij het per ongeluk had weggegooid. Nou, gisteren heeft Max wraak genomen: hij heeft paps Slag bij Waterloo als speelgoed gebruikt.

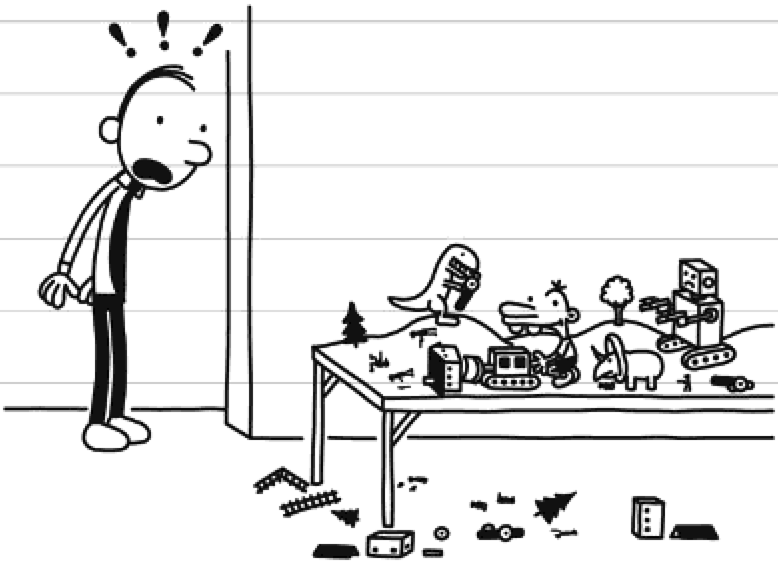

Max reageert zijn woede op iedereen af, ook op mij. Vandaag zat ik gewoon rustig op de bank mijn eigen ding te doen, komt hij op me af en zegt:

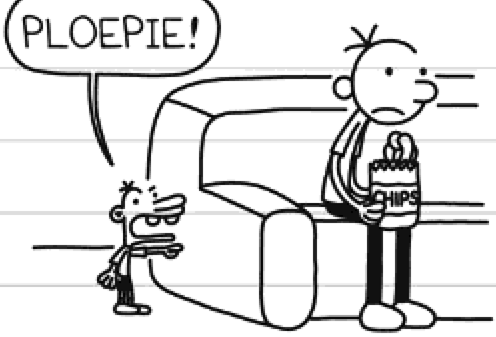

Ik wist niet of 'Ploepie' misschien een lelijk woord voor kleine kindertjes was, maar ik vond het niet fijn klinken. Dus ik ging op zoek naar mam om te vragen of ZIJ wist wat het betekende.

Jammer genoeg was ze aan de telefoon en als zij aan het tetteren is met een vriendin, duurt het eeuwen voor je haar aandacht hebt.

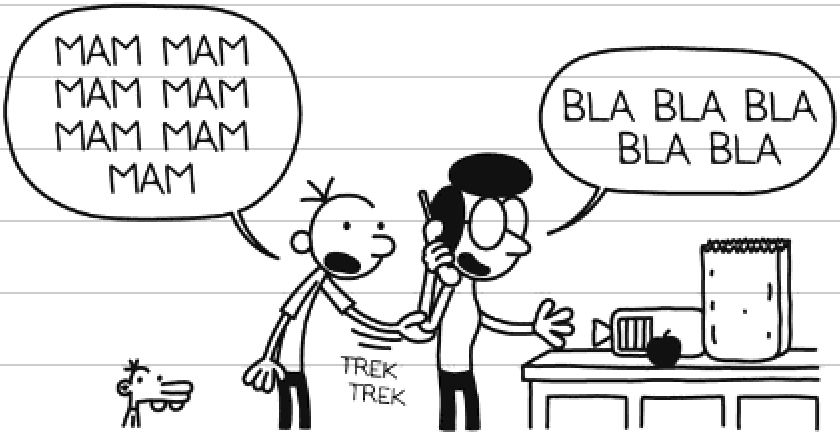

Eindelijk had ik haar even stil, maar toen was ze boos omdat ik haar stoorde. Ik zei dat Max me steeds 'Ploepie' noemde, en zij zei:

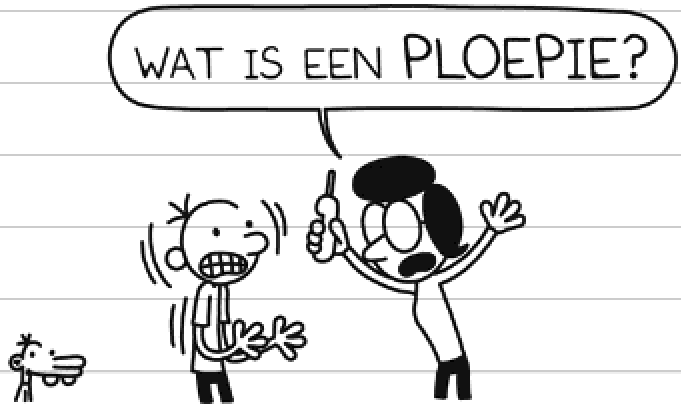

Ik was even van mijn stuk gebracht, want dat wilde ik juist aan HAAR vragen. Ik wist niks te zeggen, dus ging mam weer gewoon verder kletsen.

Daarna wist Max dat hij me gewoon Ploepie kon noemen als hij daar zin in had, en dat deed hij dan ook de rest van de dag.

Ik had kunnen weten dat klikken me niks op zou leveren. Toen ik en Rick klein waren, klikten we zo vaak over elkaar dat mam er gek van werd. En dus bedacht ze de Snater Schildpad om het probleem op te lossen.

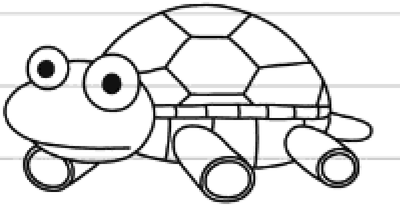

Mam kreeg het idee voor de Snater Schildpad toen ze kleuterjuf was. Het was de bedoeling dat als ik en Rick een probleem hadden, dat we dat dan niet aan mam moesten vertellen, maar aan de Snater Schildpad. Nou, die Snater Schildpad werkte GEWELDIG voor Rick, maar niet voor mij.

Pasen

In de auto op weg naar de kerk had ik het idee dat ik op iets kleverigs zat. En toen ik uitstapte en me omdraaide om naar de achterkant van mijn broek te kijken, zat die ONDER de chocola.

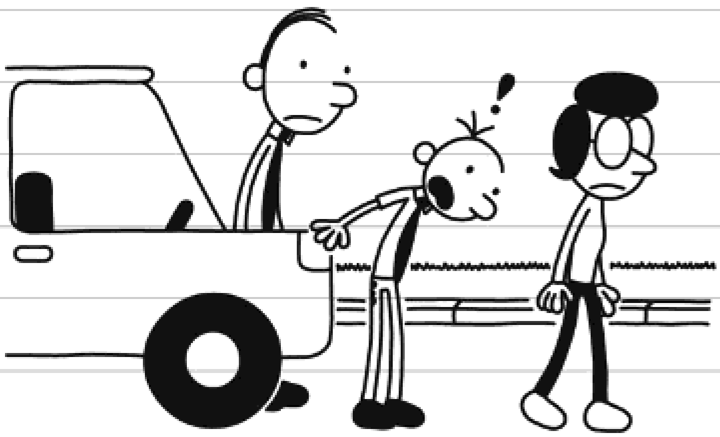

Max had zijn paashaas meegenomen en ik heb waarschijnlijk op een oor gezeten of zo.

Mam wilde goede plaatsen en probeerde de hele familie zo snel mogelijk de kerk in te krijgen, maar ik zei dat ik zo ECHT NIET naar binnen ging.

Heleen en haar familie waren er natuurlijk al en dan zou zij denken dat ik in mijn broek had gepoept. Daar zat ik echt niet op te wachten.

Mam zei dat de kerk overslaan op Pasen geen optie was en ik ging daar weer tegenin. Toen kwam Rick met ZIJN oplossing.

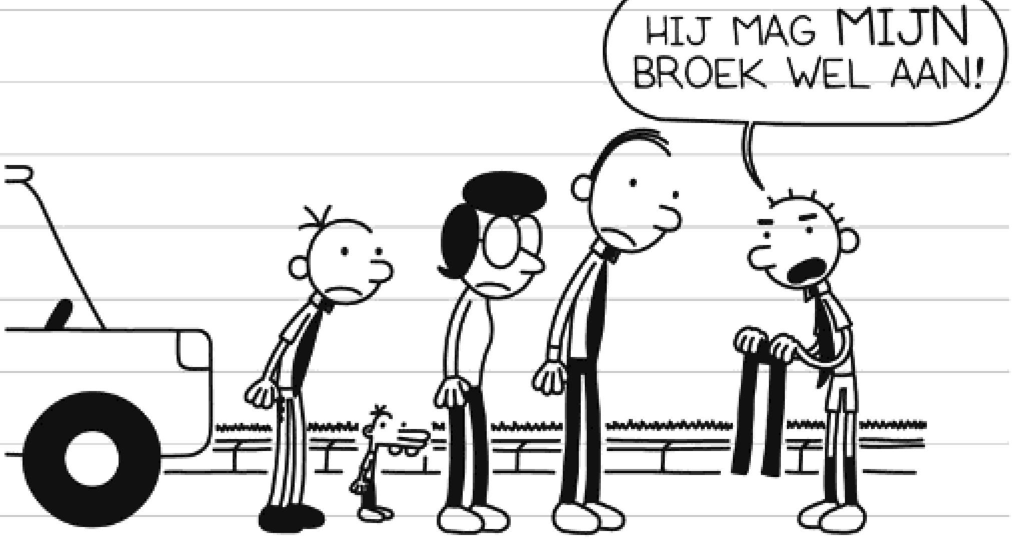

Rick weet dat de dienst altijd wel twee uur duurt met Pasen, dus hij probeerde er gewoon onderuit te komen. Maar precies op dat moment parkeerde paps baas zijn auto precies naast die van ons.

Mam liet Rick zijn broek weer aantrekken en ik moest haar trui om mijn middel knopen.

Ik weet niet wat er nou erger was: die nette broek vol chocoladevlekken, of die roze paastrui van mijn moeder als kilt.

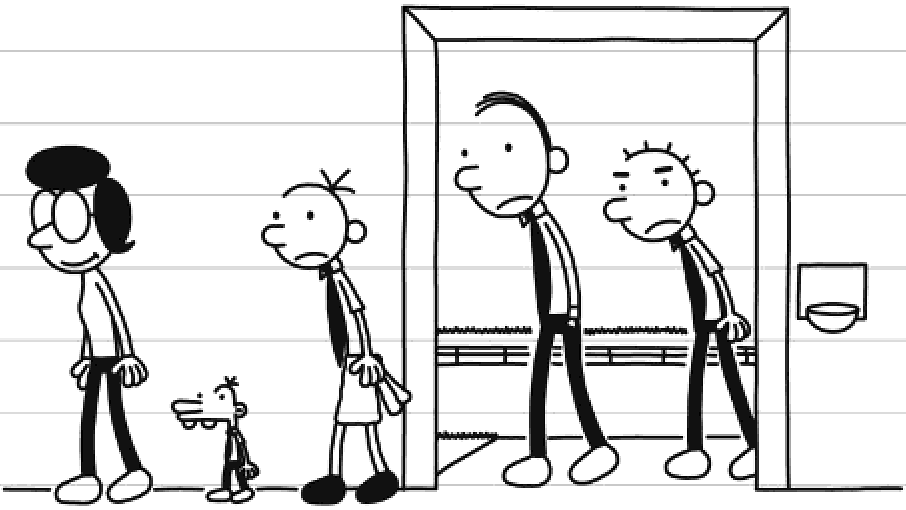

De kerk zat behoorlijk vol. Er waren alleen nog plaatsen helemaal voorin, naast oom Jan en zijn gezin, dus daar gingen we zitten.

Ik keek om me heen en ontdekte Heleen en haar familie drie rijen achter ons. Ik wist wel zeker dat ze niet kon zien wat ik om mijn middel had, dus dat was een hele opluchting.

Zo gauw de muziek begon, pakte oom Jan mij en zijn vrouw bij de hand en begon te zingen.

Ik probeerde mijn hand een paar keer los te trekken, maar oom Jan had een ijzeren greep. Het lied duurde misschien een minuut, maar voor mij leek het wel een halfuur.

Toen het lied voorbij was draaide ik me om naar de mensen achter ons en maakte het 'kierewiet'-teken, zodat iedereen wist dat ik dat handje vasthouden ook maar niks vond.

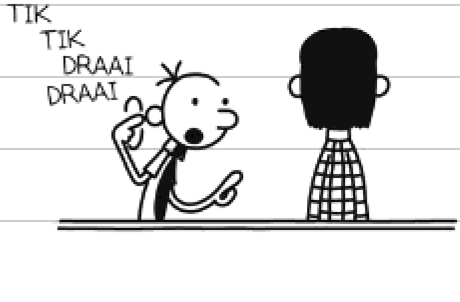

Midden onder de dienst ging er een collectebus rond, zodat we geld konden geven voor de armen.

Ik had geen geld, dus ik fluisterde of mam me wat wilde geven. Toen de bus bij mij kwam, maakte ik er een hele show van om het geld erin te stoppen, zodat Heleen goed kon zien hoe gul ik was.

Pas op dat moment zag ik dat mam me een briefje van TWINTIG had gegeven, niet van vijf. Ik probeerde de bus nog te grijpen om er wisselgeld uit te halen, maar het was al te laat.

Nou, ik mag toch hopen dat die gift me extra punten oplevert als ik aan de hemelpoort sta.

Ze zeggen dat je heel bescheiden moet zijn als je goede daden verricht, maar dat vind IK nergens op slaan.

Als ik mijn goede daden voor mezelf hou, krijg ik daar later zeker spijt van.

Zoals ik al zei, de paasdienst is SUPER lang. Een van de liedjes duurde wel vijf minuten en ik ging op zoek naar een beetje afleiding.

Als Rick zich verveelt gaat hij aan een korst op zijn hand zitten pulken zodat die wond nooit geneest, maar aan dat soort dingen begin ik niet.

Max heeft het HELEMAAL voor elkaar in de kerk. Pap en mam laten hem allerlei rommel meenemen zodat hij zich niet verveelt. Geloof me, toen ik zo oud was als hij mocht ik nooit iets meenemen.

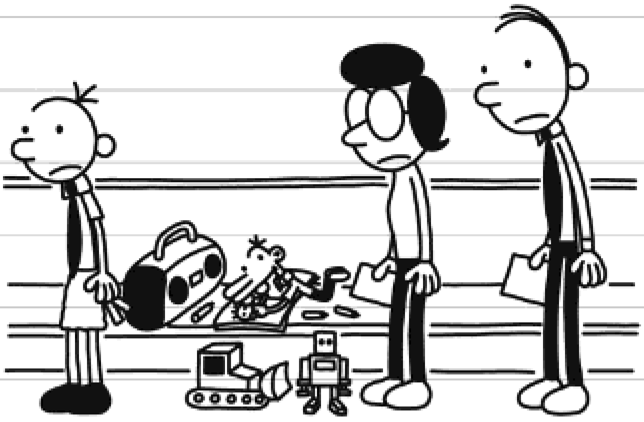

Maar pap en mam verwennen Max ONTZETTEND en daar zal ik je gelijk een voorbeeld van geven. Van de week was Max op het kinderdagverblijf en toen hij zijn lunchtrommeltje opendeed, was zijn boterham in TWEE stukken gesneden, en niet in VIER, zoals hij graag wil.

Max kreeg zo'n enorme woedeaanval dat de leidsters mam moesten bellen. Dus die kwam helemaal van haar werk naar Max om dat brood nog één keer door te snijden.

Daar moest ik in de kerk aan denken, en ineens kreeg ik een idee. Ik boog me over Max heen en fluisterde:

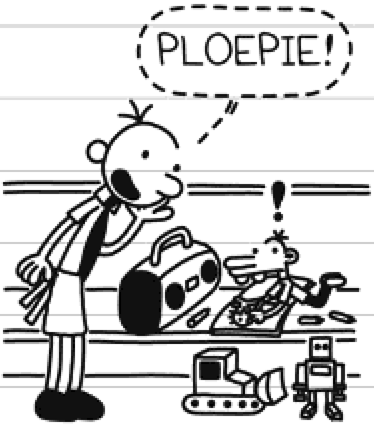

Nou, Max ging COMPLEET over de rooie.

Hij begon te BLÈREN en iedereen in de kerk keek naar ons. Zelfs de dominee hield op met praten om te kijken wat er aan de hand was.

Mam kon Max niet rustig krijgen, dus we moesten weg. Maar we gingen niet door de zijdeur, nee, we liepen het hele middenpad af.

Ik probeerde zo cool mogelijk langs de familie Van den Heuvel te lopen, maar gezien de omstandigheden viel dat niet mee.

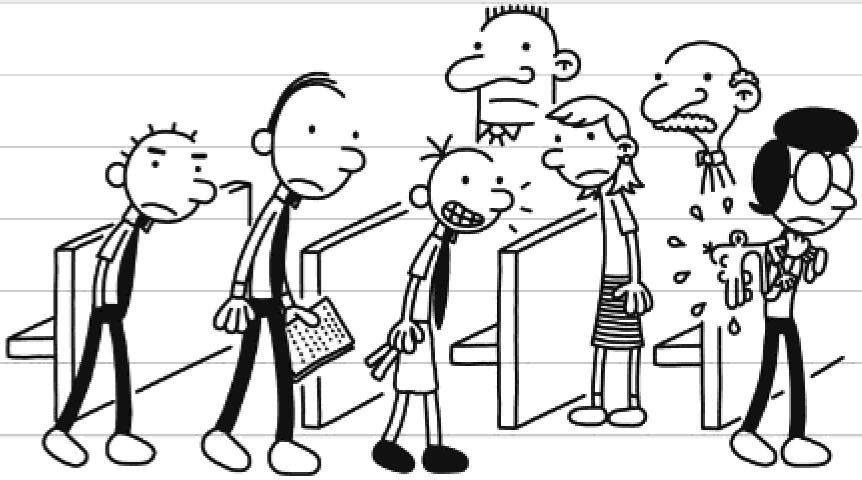

Alleen pap schaamde zich nog erger dan ik. Hij probeerde zijn gezicht te verbergen achter het kerkblaadje, maar zijn baas zag hem en stak twee duimen in de lucht.

Woensdag

De sfeer in huis is nogal gespannen sinds die ellende van zondag. Ten eerste was mam behoorlijk boos op me omdat ik 'Ploepie' tegen Max had gezegd, dus ik moest haar erop wijzen dat ze het wel goed vond als MAX het zei. Toen zei mam dat het woord nu voor IEDEREEN verboden was en als iemand het toch zei, kreeg hij een week huisarrest. Natuurlijk had Rick niet lang nodig om een achterdeurtje te vinden.

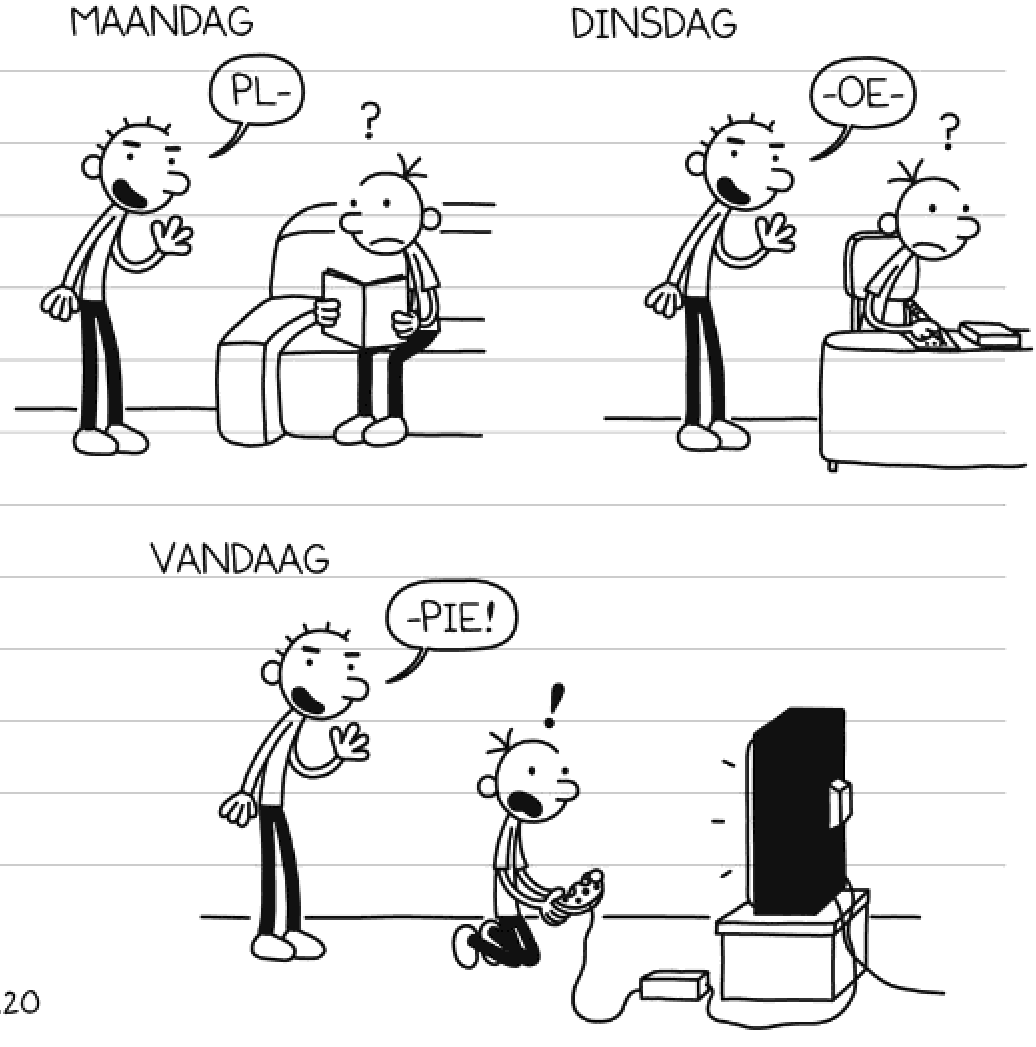

Dit is niet de eerste keer dat mam bepaalde woorden verbiedt. Een tijdje geleden stelde ze de 'niet vloeken'-regel in, want Max leerde steeds maar nieuwe woorden.

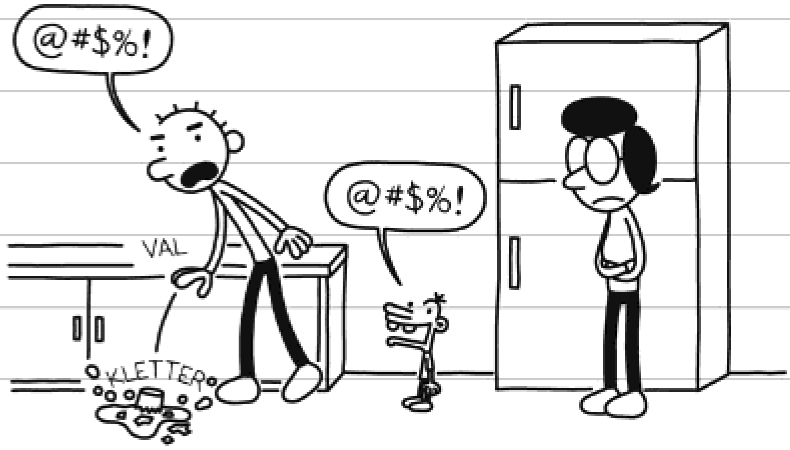

Iedere keer dat we bij Max in de buurt een lelijk woord zeiden, moesten we een euro in zijn 'Vloekpot' stoppen. Dus Max werd rijk van ons.

En toen verhoogde mam de inzet door ook woorden als 'dombo' en 'zak' te verbieden.

Om te voorkomen dat we failliet gingen, bedachten ik en Rick een heel stel codenamen die hetzelfde betekenden als de verboden woorden en die gebruiken we nog steeds.

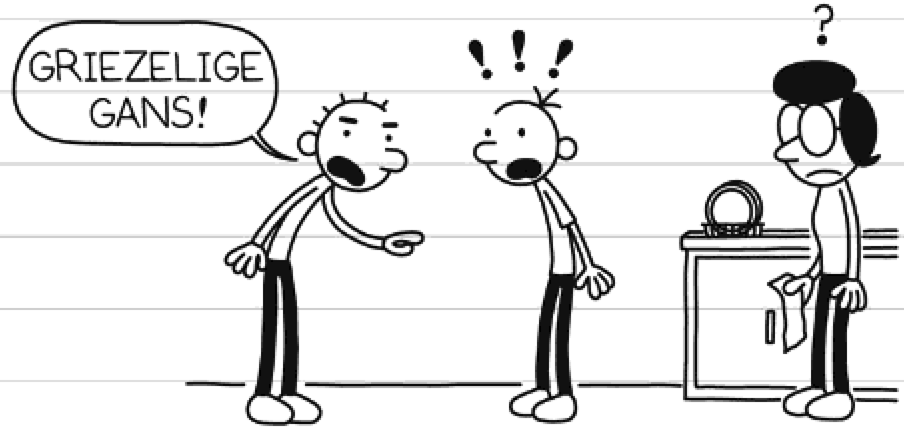

Soms vergeet ik om te schakelen als ik op school ben en dan zet ik mezelf voor schut. Zoals vandaag, toen David Neeskens een stuk kauwgom uitspuugde dat in mijn haar terechtkwam. Ik ging helemaal los, maar ik denk niet dat David erg onder de indruk was.

Er is sinds Pasen nóg iets veranderd: pap zit mij en Rick de hele tijd op onze nek. Ik denk dat hij het zat is om voor gek te staan voor zijn baas, meneer Wirwar.

Hij heeft Rick op studiekring gedaan en MIJ op schoolvoetbal.

Vanavond moest ik voorspelen. De trainers lieten iedereen een 'techniektest' doen; tussen pylonen door dribbelen, dat soort dingen.

Ik deed mijn best, maar werd ingedeeld als 'pre-minusvariant'. Dat is vast een codewoord voor 'verrot slecht'.

Na de techniektest stopten ze ons in verschillende teams. Ik hoopte dat ik een leuke trainer zou krijgen die sport niet zo serieus neemt, zoals meneer Proctor of meneer Geurts, maar ik kreeg de ergste van allemaal, meneer List.

Meneer List is het type drilsergeant dat van schreeuwen houdt. Meneer List is ook de trainer van Rick geweest en daarom doet Rick niet meer aan sport.

Nou, morgen is de eerste training. Hopelijk word ik er snel uitgegooid zodat ik weer kan gaan gamen. Twisted Wizard 2 komt binnenkort uit en die moet echt heel GAAF zijn.

Donderdag

Ik ben in een team gestopt met een heel stel gasten die ik niet ken. Eerst deelde meneer List tenues uit en daarna zei hij dat we een naam voor ons team moesten bedenken.

Ik stelde voor om ons de 'Twisted Wizards' te noemen en dan Game Hut als sponsor te vragen.

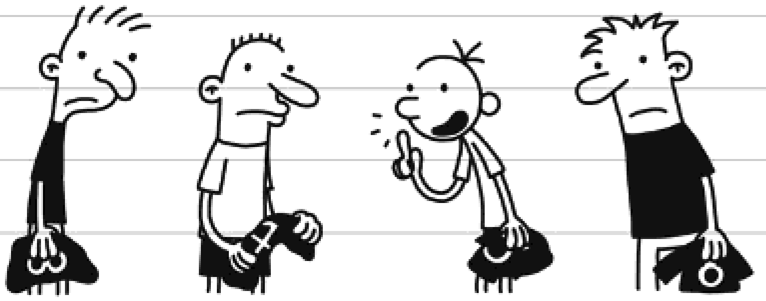

Maar niemand vond dat een goed idee. Iemand anders zei dat we ons team de 'Red Sox' moesten noemen, een heel stom idee volgens mij. Ten eerste omdat de Red Sox HONKBAL spelen en ten tweede omdat onze tenues BLAUW zijn.

Maar natuurlijk vond de rest het een GEWELDIG idee en die naam werd het. Toen zei de assistent-trainer, meneer Boon, dat we misschien een proces aan onze broek zouden krijgen als we ons team de Red Sox zouden noemen.

Ik weet zeker dat die lui wel wat beters te doen hebben dan schoolvoetbalteams aan te klagen, maar ik zei het al: niemand wilde horen wat IK te zeggen had.

Dus stemde het team om de naam te veranderen in de 'Red SOCKS' en dat was dat.

Toen begon de training. Meneer List en meneer Boon lieten ons rondjes rennen en knieheffen en nog een heleboel andere dingen doen die niks met voetbal te maken hadden. Tussen de interval-sprintjes door hing ik een beetje rond bij de waterkoeler met de andere twee pre-minusvarianten. En iedere keer als we te langzaam terugkwamen naar het veld, schreeuwde meneer List:

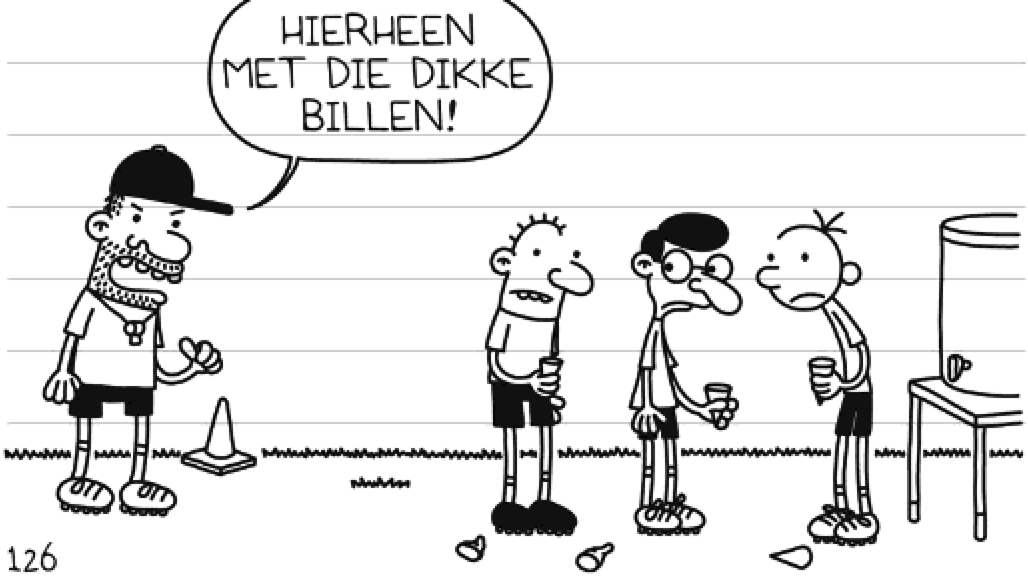

Ik en de andere jongens bedachten iets grappigs: als meneer List dat weer zei, zouden we allemaal op hem af rennen met onze billen naar hem toe.

Dus de volgende keer dat meneer List om onze dikke billen riep, rende ik naar hem toe met mijn achterwerk in zijn richting. Maar die andere jongens lieten me COMPLEET zakken.

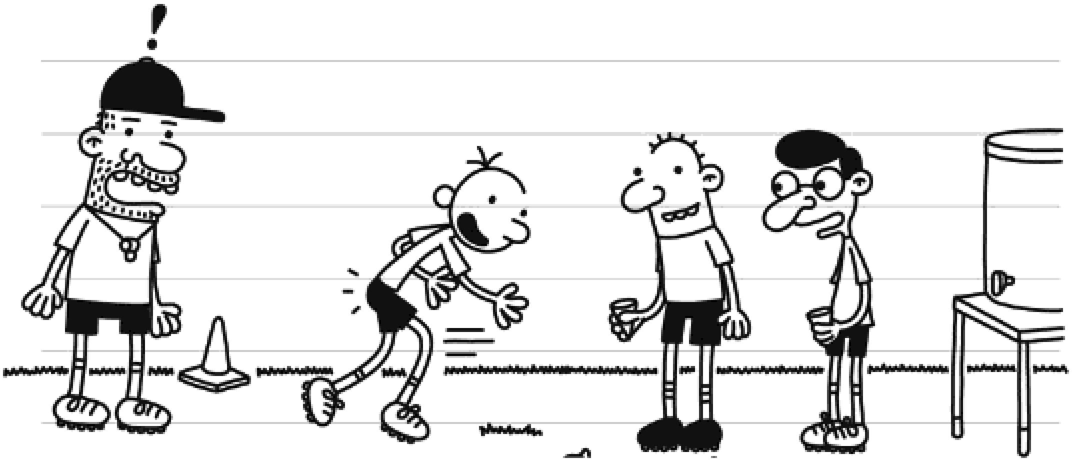

Meneer List kon mijn gevoel voor humor niet waarderen en liet me drie extra rondjes rennen.

Toen pap me aan het eind van de training kwam halen, zei ik dat dat hele voetbalgedoe niet zo'n fijn plan was en dat ik ermee wilde stoppen.

Pap werd woest en zei:

En dat is echt niet waar. Ik geef HEEL SNEL op en Rick ook. En ik denk dat Max al drie keer van kinderdagverblijf is gewisseld.

Hoe dan ook, als ik van voetbal af wil moet ik het op een andere manier aanpakken.

Vrijdag

Sinds ik op voetbal zit, ga ik twee keer zo snel door mijn kleren heen. Mijn schone kleren zijn al een tijdje op, dus nu trek ik mijn kleren uit de stapels vuile was. Maar vandaag ontdekte ik dat het gevaarlijk is om vuile was opnieuw te gebruiken.

Ik liep in de hal langs een paar meisjes en toen viel er een vieze onderbroek uit een van mijn broekspijpen. Ik liep gewoon door en hoopte maar dat de meisjes zouden denken dat die onderbroek niet echt van mij was.

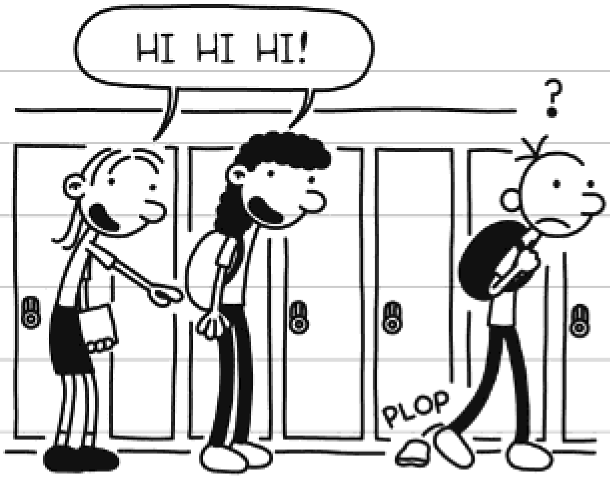

Maar voor DIE beslissing betaalde ik later op de dag een hoge prijs.

Ik denk dat ik maar beter snel kan leren hoe ik mijn kleren kan wassen, want ik heb echt weinig keus meer. Morgen moet ik het T-shirt aan van oom Gerards eerste huwelijk, en daar kijk ik niet echt naar uit.

Ik was echt heel depri toen ik vandaag naar huis liep, maar toen gebeurde er iets wat alles anders maakte. Theo zei dat een van zijn karatevrienden dit weekend een slaapfeestje gaf en hij vroeg of ik meewilde.

Ik zei bijna 'nou echt niet', maar toen zei Theo iets wat mijn aandacht trok. Dat feestje is in de Plezierstraat, en dat is in de wijk waar Heleen woont.

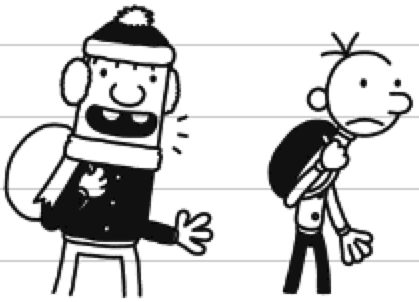

Vandaag hoorde ik een paar meisjes tegen elkaar zeggen dat Heleen zaterdag ook een slaapfeestje geeft, dus dit zou wel eens de kans van mijn LEVEN kunnen zijn.

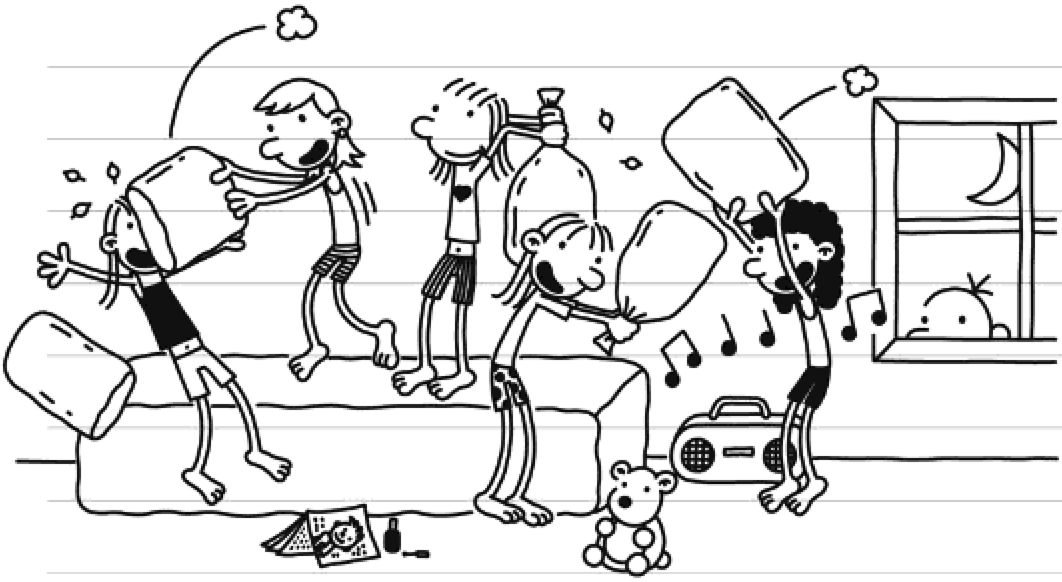

Ik had weer training vanavond en meneer List vertelde op welke positie iedereen zondag speelt tijdens de eerste wedstrijd.

Meneer List zei dat ik de 'ballenkoning' was en dat klonk best cool. Dus ik schepte op tegen Rick toen ik thuiskwam.

Ik dacht dat Rick onder de indruk zou zijn, maar hij lachte alleen maar. Hij zei dat ballenkoning helemaal geen officiële positie was, maar gewoon een speler die de bal ophaalt als hij buiten de lijnen komt. Toen liet hij me een voetbalboek zien met alle posities, en inderdaad: ballenkoning stond er niet bij.

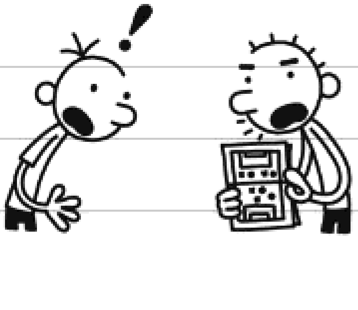

Rick probeert me altijd te stangen, dus ik moet maar gewoon afwachten of hij dit keer de waarheid vertelt.

Zondag

Help me herinneren dat ik nooit meer met Theo naar een slaapfeestje ga.

Gistermiddag zette mam mij en Theo af bij het huis van zijn vriend. Ik kreeg de eerste hint dat het een lange nacht zou worden toen we binnenkwamen: al die jochies waren niet ouder dan zes.

De TWEEDE hint was dat iedereen zijn karatepak aanhad.

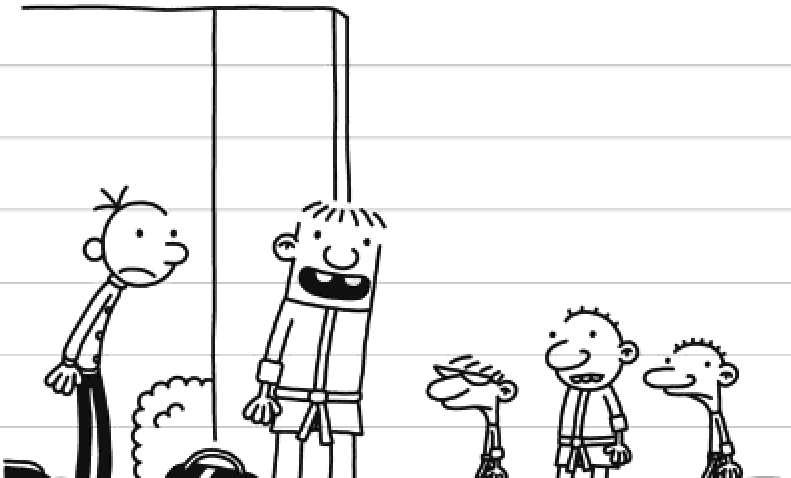

De enige reden dat ik naar dit feestje GING was dat we allemaal weg konden sluipen en dan binnenvallen op het feestje van Heleen. Maar Theo's vrienden hielden meer van Sesamstraat dan van meisjes.

Al die ventjes wilden alleen maar stomme spelletjes spelen, zoals blindemannetje en dat soort dingen. Ik had flesje kunnen draaien met Heleen, maar in plaats daarvan moest ik me de hele nacht een zootje zesjarigen van het lijf houden.

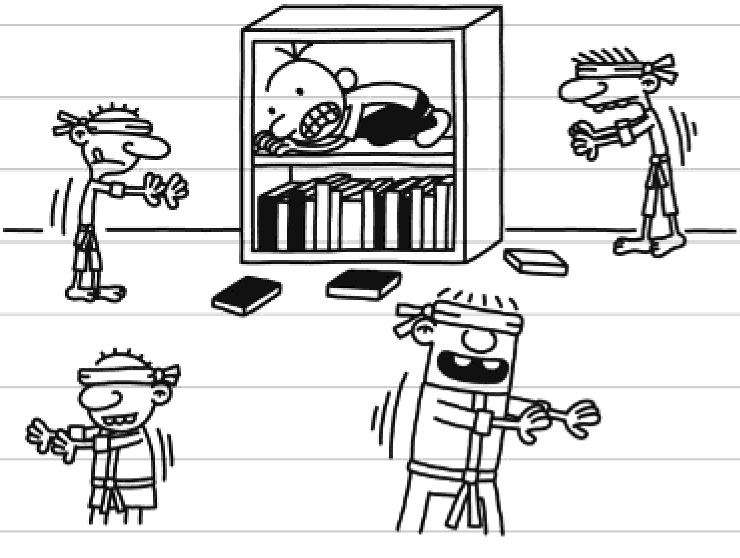

Theo's vrienden deden ook nog een paar andere spelletjes, zoals bevriestikkertje en Twister.

Ik verzon een excuus en ging naar boven toen iemand voorstelde om 'Wie Sloeg Mij?' te spelen.

Ik probeerde mam te bellen om me op te halen, maar ze was uit met pap. Dus ik wist dat ik de hele nacht in dat huis vastzat.

Rond 21.30 uur besloot ik om gewoon te gaan slapen zodat de nacht snel voorbij was. Maar die lui kwamen de slaapkamer in en begonnen aan een enorm kussengevecht. Nou, ik kan één ding zeggen: het valt niet mee om in slaap te vallen als er elke vijf seconden een zweterig klein kind op je valt.

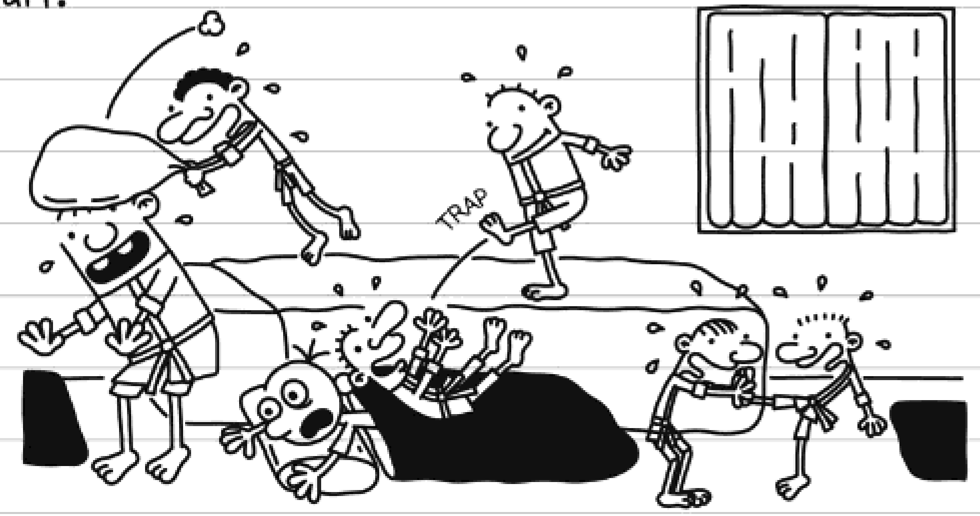

Eindelijk kwam de moeder van dat jochie en zei dat het tijd was om te gaan slapen.

Zelfs toen het licht uit was, bleven Theo en zijn vrienden wakker, pratend en giechelend. Ze dachten zeker dat ik in slaap was gevallen, want op een gegeven moment probeerde een stelletje de grap met de-hand-in-een-kom-warm-water bij me uit te halen.

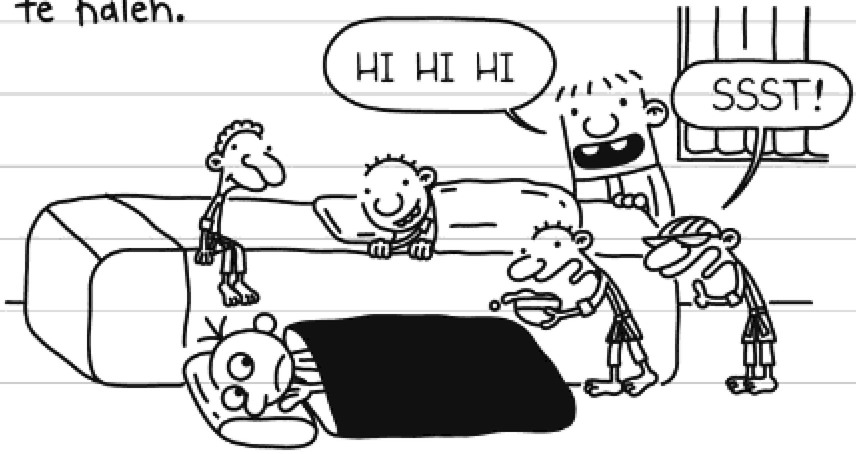

Nou, TOEN had ik er genoeg van. Ik stond op en ging naar beneden om daar te slapen, ook al was het er stikdonker en kon ik het lichtknopje niet vinden. Ik had mijn slaapzak boven laten liggen en dat was een vergissing, want het was IJSKOUD beneden.

Maar ik wilde NIET meer naar boven om mijn spullen te halen. Ik rolde me op tot een bal om zo veel mogelijk lichaamswarmte vast te houden en probeerde het vol te houden tot het ochtend werd.

Het was denk ik de langste nacht van mijn leven.

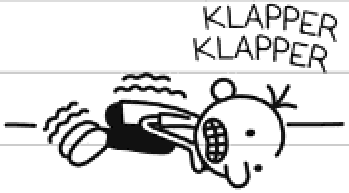

Toen de zon opkwam, ontdekte ik waarom het beneden zo koud was. Ik lag vlak naast de schuifpui en de een of andere gek had die vannacht open laten staan.

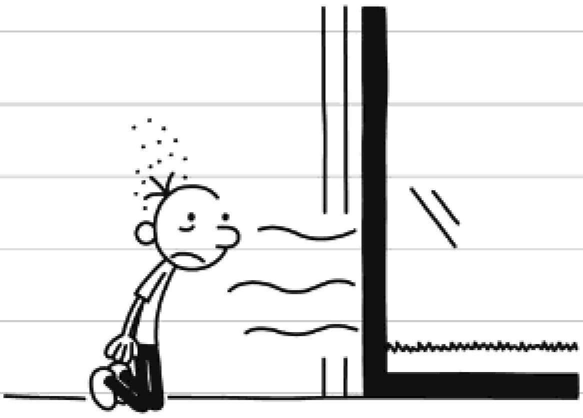

Dat was echt balen, want als ik gisteravond had geweten dat ik kon ontsnappen, had ik het ZEKER gedaan.

Eenmaal thuis dook ik in bed en sliep tot pap me wakker kwam maken om naar de voetbalwedstrijd te gaan.

Nou, Rick had gelijk over dat ballenkoninggedoe. Ik was de hele wedstrijd bezig met ballen uit doornstruiken te halen en geloof me, dat was niet leuk.

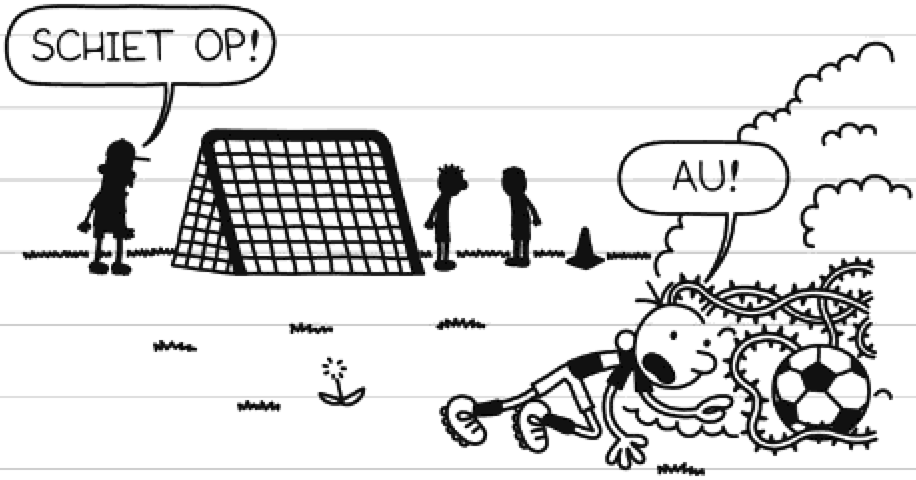

Ons team won de wedstrijd, en daarna moesten we dat gaan vieren. Omdat pap niet kon blijven, vroeg hij meneer List of die me later thuis af wilde zetten.

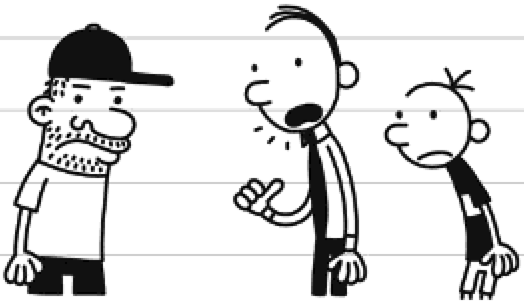

Nou, als hij dat eerst even met MIJ had besproken, was ik gewoon met hem mee naar huis gereden.

Maar ik had berehonger van dat gegraaf in de struiken, dus ik dacht: dan maar mee met het team.

We gingen naar een junkfoodgebeuren en ik bestelde twintig kipnuggets. Ik ging naar de wc, en toen ik terugkwam was al mijn eten weg. Maar toen liet Erik Blikveld al mijn nuggets uit zijn grote zweethanden glijden.

Als je ooit wilt weten waarom ik niet van teamsporten hou: om dit soort dingen dus.

Na het eten stapten ik, Kelvin Klink en Erik Blikveld in de auto van meneer List. Kelvin zat achterin met Erik, en ik zat voorin op de passagiersstoel.

We moesten heel lang wachten want meneer List zat op de motorkap van zijn auto te kletsen met meneer Boon. Toen we zo een tijdje hadden gezeten, boog Kelvin naar voren en drukte drie seconden lang op de toeter.

Toen dook hij snel weer naar achteren, dus toen meneer List omkeek, leek het net of IK had zitten toeteren.

Meneer List keek me vuil aan, draaide zich weer om en praatte nog een halfuur door met zijn assistent.

Op weg naar huis stopte meneer List wel vijf keer om een boodschap te doen. En hij nam er de tijd voor.

En dan gaven Kelvin en Erik MIJ de schuld dat ze zo laat thuis waren. Geeft je een beetje een idee van het intelligentieniveau waarmee ik hier te maken heb.

Meneer List zette mij als laatste af. Halverwege de heuvel zag ik de Snelders in hun voortuin bezig, en het leek alsof ze een paar filmpjes draaiden voor 'De Leukste Thuis'.

Ze hebben blijkbaar geen zin om te wachten tot het halfjaarsfeestje van Seth.

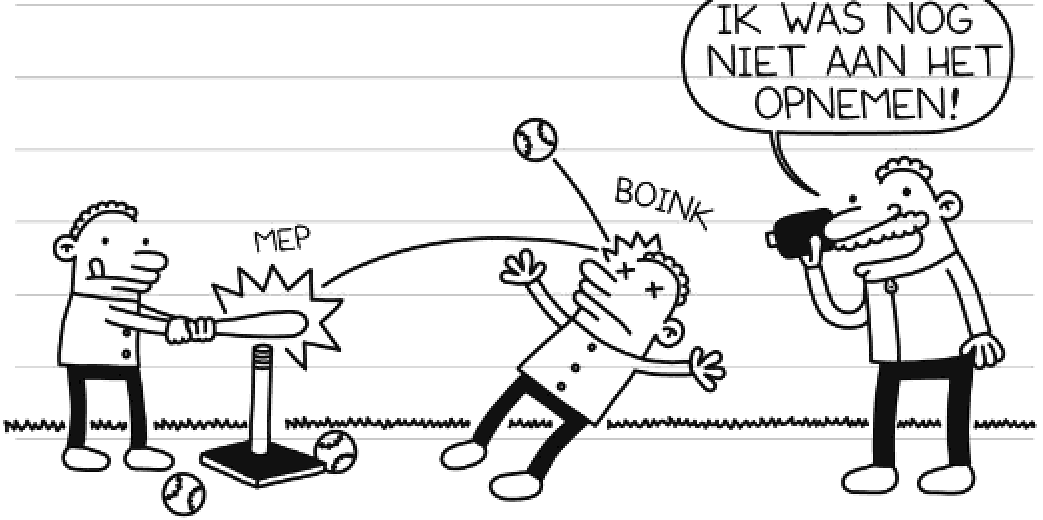

APRIL

Donderdag

Vandaag was het 1 april, en mijn dag begon zó:

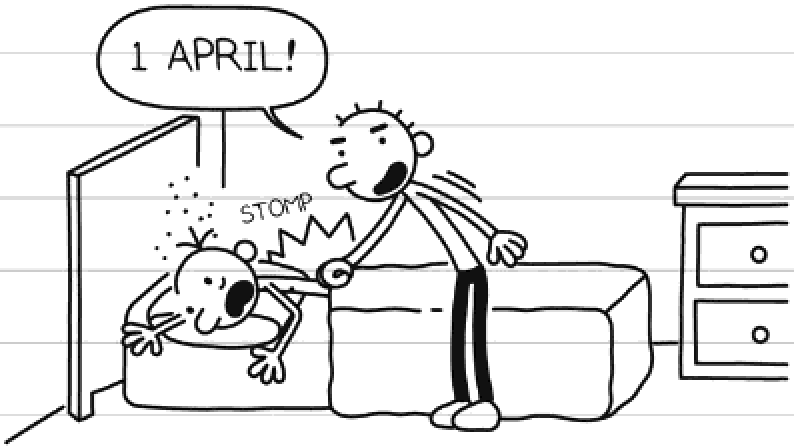

Normaal is Rick voor 8.00 uur niet uit bed te SLEPEN. Maar op 1 april staat Rick altijd heel vroeg op om zijn rotgrappen uit te halen.

Iemand moet Rick toch een keer uitleggen wat een 1 aprilgrap eigenlijk is, want bij al zijn 'grappen' vallen er gewonden. Dat ben ik dan.

Vorig jaar wedde Rick om een euro dat ik mijn schoenveters niet kon strikken terwijl ik stond. Ik trapte er COMPLEET in.

Ik ging naar binnen en zei tegen pap dat Rick me in mijn kont had geschoten met een paintballgeweer. Pap had geen zin om partij te kiezen, dus die zei alleen tegen Rick dat hij mij een euro moest geven omdat ik de weddenschap had gewonnen.

Rick pakte twee muntjes van vijftig en gooide ze op de grond. Maar ik had mijn les nog steeds niet geleerd, want ik bukte om ze op te rapen.

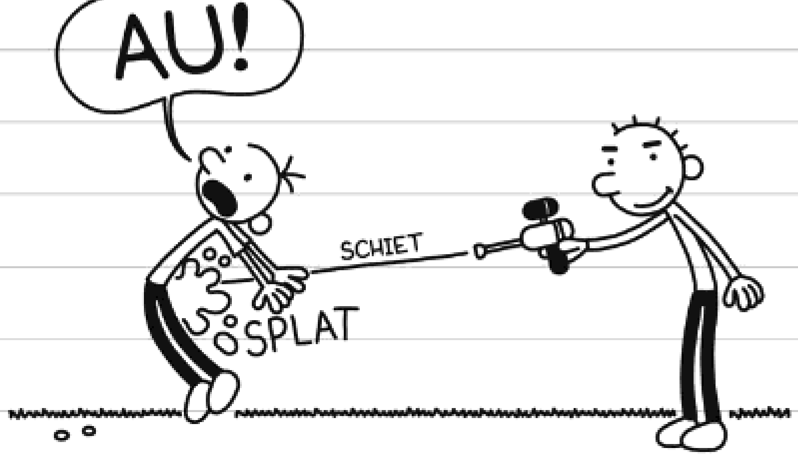

Ik stop tenminste nog wat denkwerk in MIJN grappen. Vorig jaar had ik Theo goed te pakken. We gingen naar de wc in de bioscoop en ik maakte hem wijs dat een vent bij de pisbakken een topsporter was.

Dus Theo vroeg die gast om een handtekening.

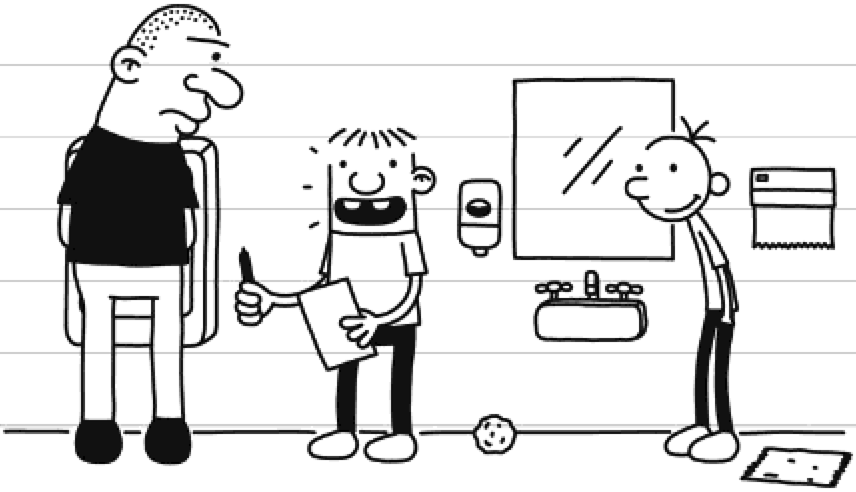

En vandaag heb ik met een paar andere lui een goeie grap uitgehaald met Chirag Gupta.

Het leek ons wel komisch als we hem konden wijsmaken dat hij doof begon te worden, dus we praatten allemaal heel zachtjes als hij in de buurt was.

Chirag had het snel genoeg door en ging naar de leraar voordat de grap uit de hand kon lopen. Hij had natuurlijk geen zin in een herhaling van de onzichtbare Chirag-grap van vorig jaar.

Vrijdag

Vandaag speelden we onze tweede voetbalwedstrijd. Een of andere volwassene bood aan om ballenkoning te zijn, dus ik zat de hele wedstrijd op de bank.

Het was ECHT koud buiten dus ik vroeg aan pap of hij mijn jas uit de auto wilde halen, maar hij zei nee.

Hij zei dat ik er klaar voor moest zijn als de trainer me het veld op zou sturen; ik moest maar een beetje hard zijn.

Ik wilde tegen pap zeggen dat ik alleen in de rust op het veld mocht komen, als ik alle sinaasappelschillen moest oprapen die de rest had laten vallen. Maar ik zei niks en probeerde te voorkomen dat mijn scheenbeschermers aan mijn benen vastvroren.

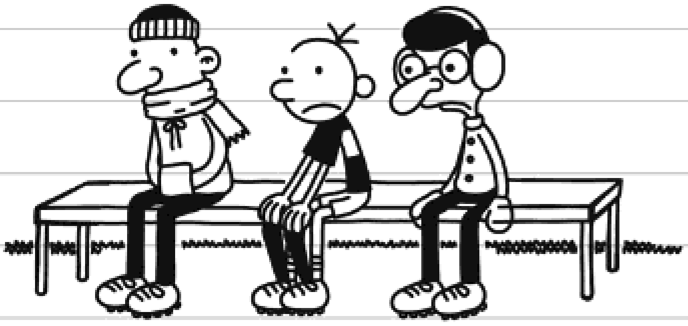

Iedere keer dat meneer List een time-out vroeg moest ik van pap het veld in, naar mijn team. Heb je je wel eens afgevraagd wat de bankzitters denken als ze in dat kluitje staan terwijl de trainer de tactiek bespreekt?

Nou, ik kan het je uit de eerste hand vertellen.

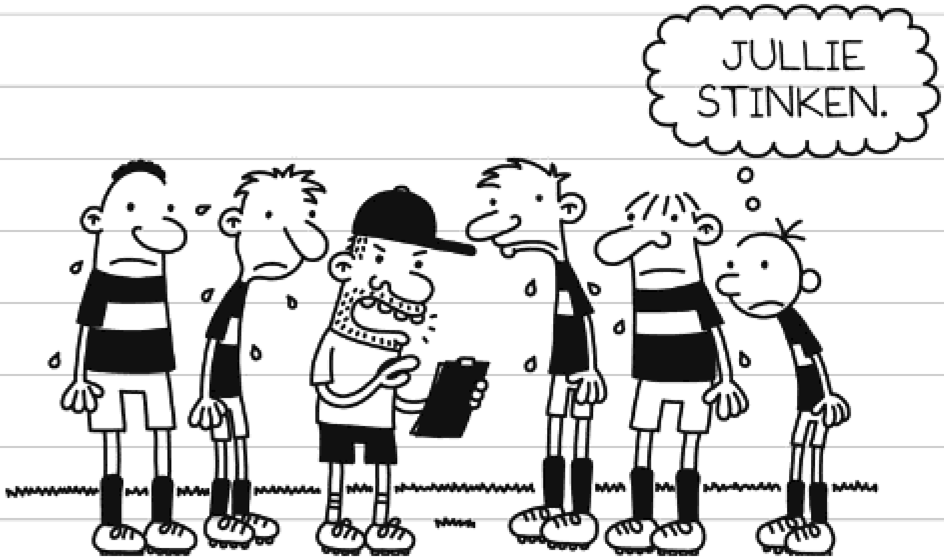

Toen de zon onder was, werd het ECHT koud. Het werd zo koud dat Mike Mikkenie en Manuel Gonzales zelfs een SLAAPZAK uit Mikkenies auto haalden.

En ik mocht van pap nog STEEDS mijn jas niet eens halen.

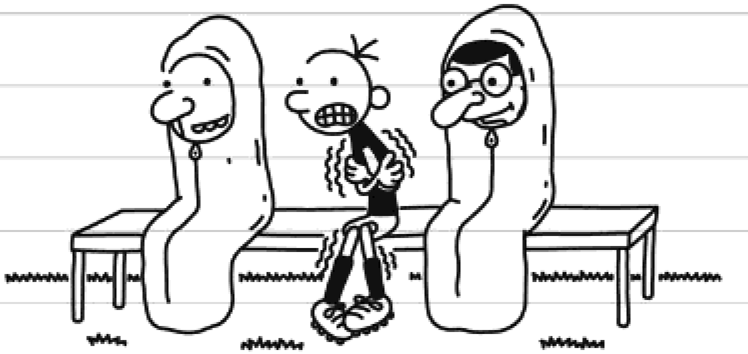

Tijdens een time-out stonden we allemaal op het veld. En toen de trainer een blik op Mike en Manuel had geworpen, zei hij dat ze waren vrijgesteld en de rest van de wedstrijd in Mikkenies auto mochten uitzitten.

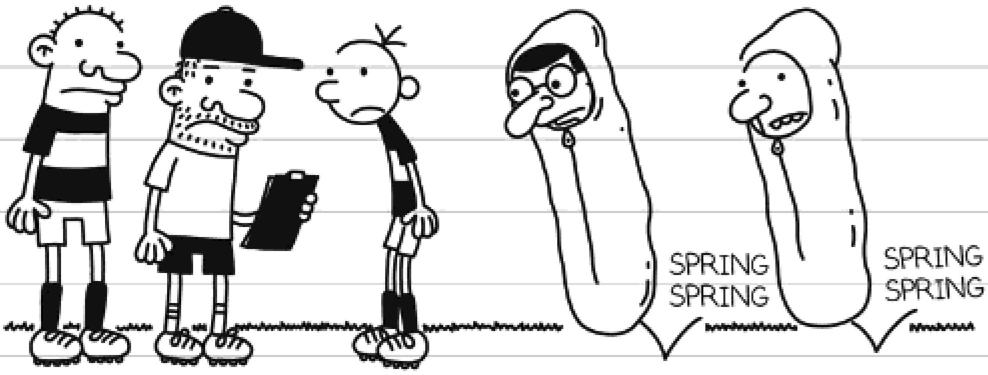

Dus Mike en Manuel mochten in een verwarmde SUV zitten en ik zat in mijn korte broek op een koude, stalen bank. En ik weet ZEKER dat de Mikkenies een tv in hun auto hebben, dus die lui hadden het goed voor elkaar.

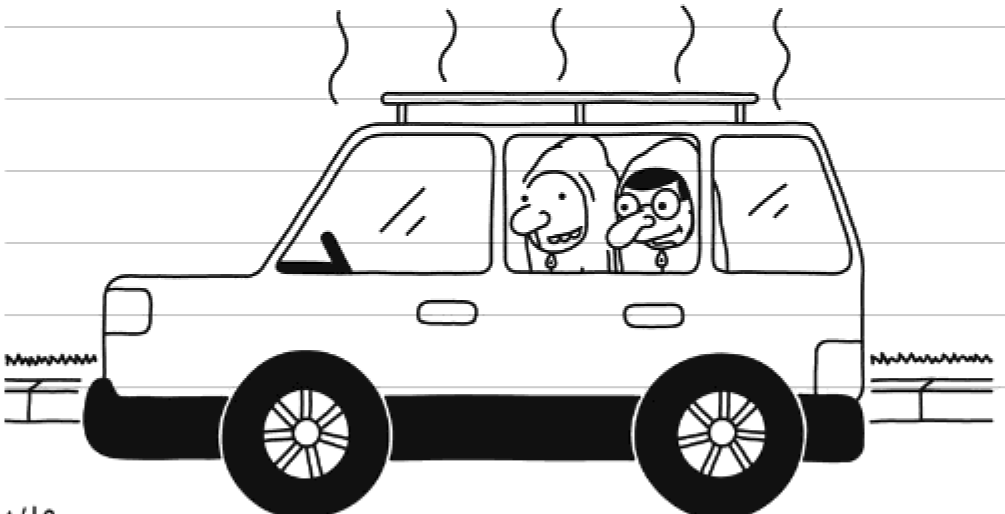

Maandag

Ik moet ABSOLUUT mijn wasprobleem oplossen. Ik heb al drie dagen geen schoon ondergoed meer, dus ik gebruik nu mijn zwembroek.

Vandaag hadden we gym, en ik was totaal vergeten dat ik mijn Speedo aanhad.

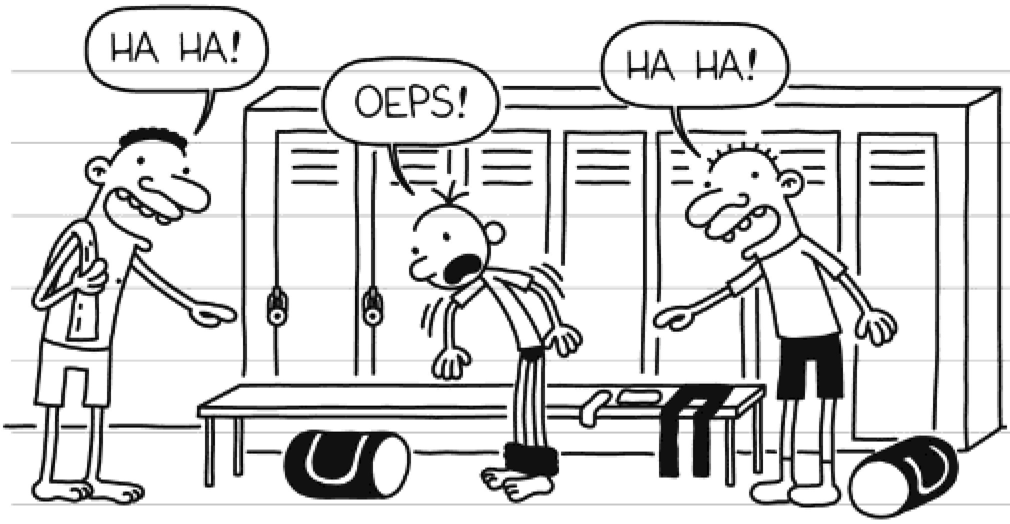

Maar het had nog veel ERGER gekund. In mijn kast ligt nog een dichte verpakking met Catgirl-onderbroeken. Ik had er vanochtend bijna één aangedaan, gewoon omdat ze schoon zijn.

En geloof me, ik heb nooit om die Catgirl-onderbroeken gevraagd. Afgelopen zomer vroegen een paar familieleden wat ik voor mijn verjaardag wou hebben en mam zei dat ik helemaal weg was van strips en superhelden.

Dus die onderbroeken waren een cadeau van oom Karel.

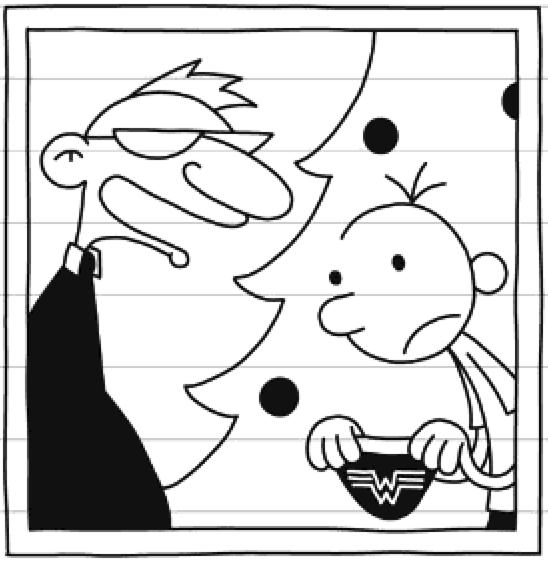

Na school was er weer een voetbalwedstrijd, maar het is de laatste tijd veel warmer, dus ik maakte me niet druk om de kou.

Op school hadden ik en Mike en Manuel afgesproken om een paar games mee te nemen en daarom hadden we voor het eerst echt LOL met voetbal.

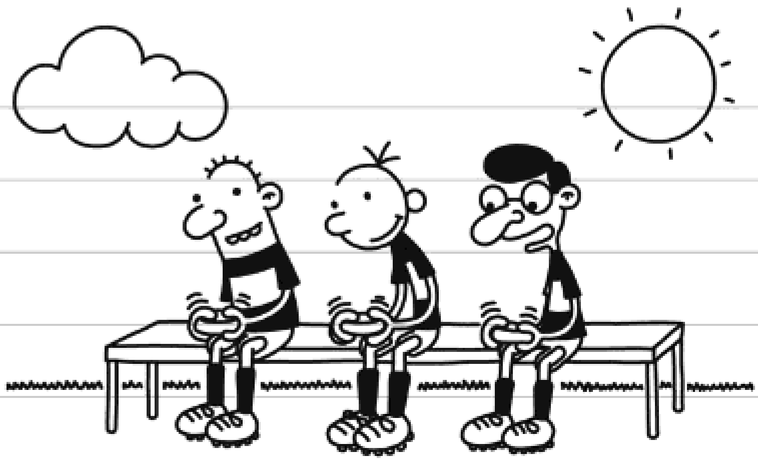

Maar niet voor lang. Na twintig minuten haalde meneer List ons alle drie van de bank en stuurde ons het veld in.

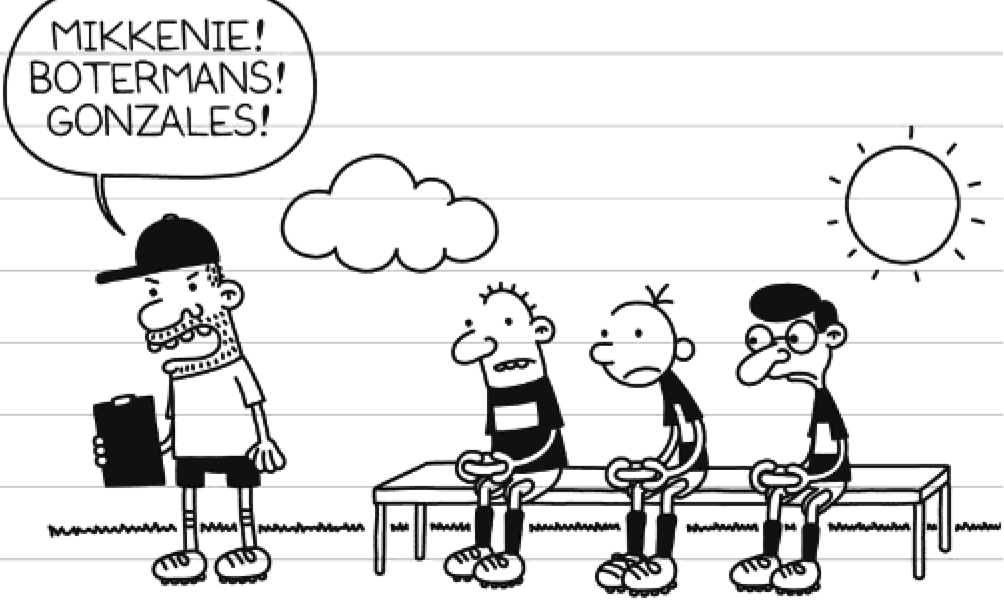

Blijkbaar heeft er iemand geklaagd dat zijn zoon te weinig op het veld stond, dus is er nu een schoolvoetbalregel dat IEDEREEN in het team speeltijd krijgt.

Nou, niemand van ons had op de wedstrijd gelet, dus toen we in het veld kwamen wisten we niet wat we moesten doen of waar we moesten staan.

Een paar jongens uit ons team zeiden dat het andere team een 'vrije trap' had en dat we met de schouders tegen elkaar moesten gaan staan, als schild, om de bal te stoppen.

Ik dacht dat die lui een grap maakten, maar dat was dus niet zo. Ik, Manuel en Mike moesten voor het doel op een rijtje gaan staan. Toen blies de scheidsrechter op zijn fluitje, en een gast uit het andere team rende naar de bal en schopte hem keihard recht op ons af.

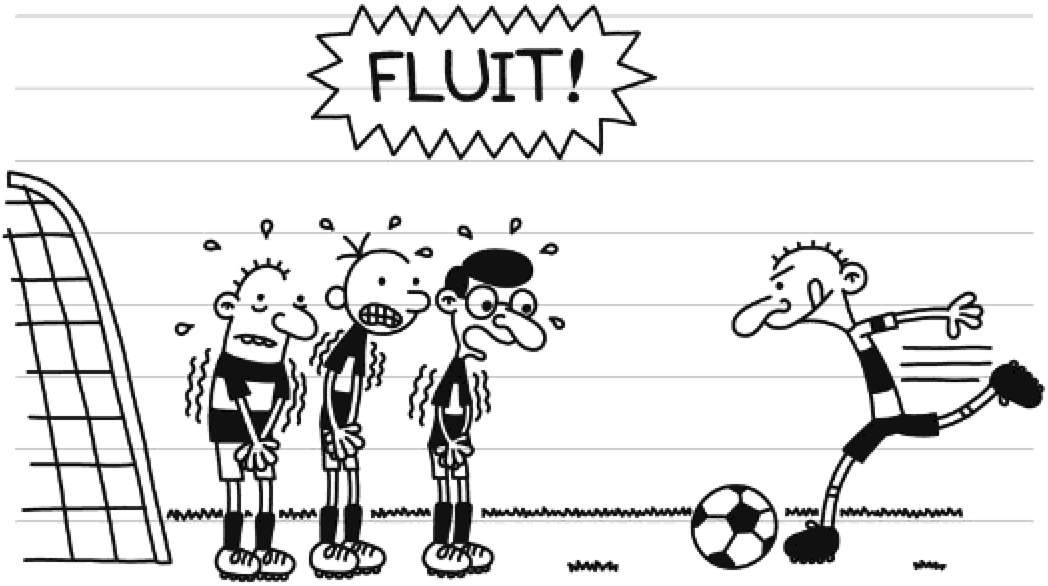

Nou, dat doel verdedigen, dat deden we niet al te best. Het andere team scoorde.

Zo gauw hij kans zag haalde meneer List ons van het veld en hij schreeuwde tegen ons omdat we niet waren blijven staan en de bal door hadden gelaten.

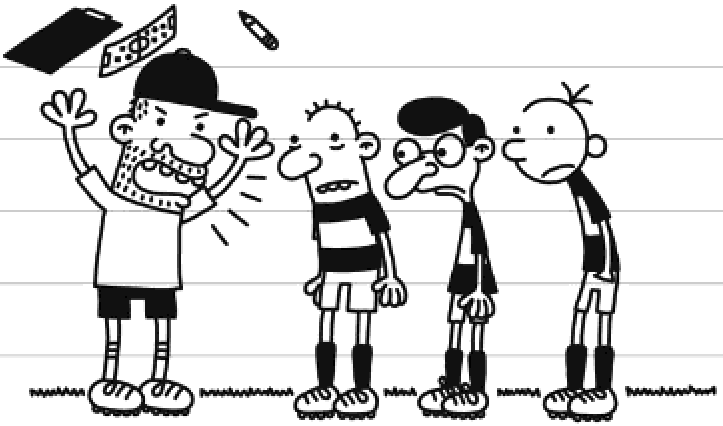

Ik zal je één ding zeggen: als ik moet kiezen tussen een schreeuwende trainer of een voetbal in mijn gezicht, dan weet ik het wel.

Donderdag

Na de wedstrijd van vorige week heb ik meneer List gevraagd of ik de reservekeeper mocht zijn en hij vond het goed.

Dat was een geniale zet van mij, om verschillende redenen. Ten eerste hoeven keepers bij de training niet al die rondjes te rennen en zo. Keepers werken een eigen programma af met de assistent-trainer.

Ten tweede dragen keepers een ander tenue dan de rest van het team, wat betekent dat meneer List mij niet in het veld kan zetten om vrije trappen tegen te houden.

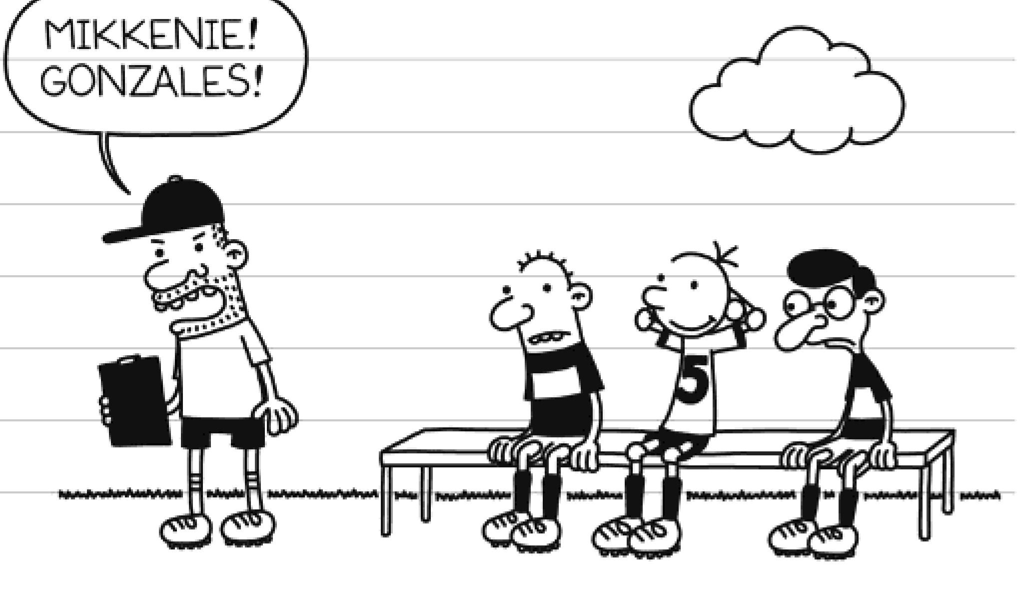

Onze vaste keeper, Boelie de Vos, is de ster van het team. Ik wist dus zeker dat ik geen speeltijd zou krijgen. De laatste paar wedstrijden waren eigenlijk best GEINIG. Maar vanavond gebeurde er iets rottigs. Boelie blesseerde zijn hand toen hij naar een bal dook en hij moest het veld uit. Dus toen moest de trainer MIJ erin zetten.

Nou, pap was helemaal opgewonden dat ik eindelijk echte speeltijd kreeg en hij kwam naar mijn kant van het veld om me vanaf de zijlijn te coachen. Niet dat ik dat nodig had trouwens. De rest van de wedstrijd hield ons team de bal aan de andere kant van het veld, ik heb hem zelfs niet ÉÉN keer aangeraakt.

Maar ik snap pap wel.

Toen ik klein was speelde ik honkbal en ik had de grootste moeite om mijn hoofd bij de wedstrijd te houden. Vanavond wilde pap zeker weten dat ik me niet liet afleiden zoals toen in het verre veld.

Eerlijk gezegd was het maar goed dat pap me vanavond zo op mijn nek zat.

Er stonden wel een MILJOEN paardenbloemen aan mijn kant van het veld, en in de tweede helft begon ik een beetje onrustig te worden.

Maandag

Gisteren moesten we weer spelen en gelukkig was pap er niet bij. We verloren met 1-0 en dat was de eerste keer dit seizoen. In de laatste seconden kreeg het andere team de bal op de een of andere manier langs me heen en zij wonnen de wedstrijd. Daar ging ons record.

Na de wedstrijd was iedereen in een rothumeur, dus ik probeerde die gasten een beetje op te vrolijken.

Als dank voor mijn positieve inbreng kreeg ik sinaasappelschillen naar mijn hoofd.

Eenmaal thuis was ik best zenuwachtig toen ik pap moest vertellen hoe het was gegaan.

Het viel hem wel tegen, maar hij was er snel overheen.

Maar toen pap vanavond thuiskwam was hij echt woest. Hij gooide de krant neer op de keukentafel en daar stond deze foto in, op de sportpagina:

Een 'verwaaide' kans

Red Socks-keeper Bram Botermans neemt even pauze terwijl de bal van Helse Honden-middenvelder Jacco Gorter vanaf vijftig meter het doel in rolt. Een ongeslagen seizoen kunnen de Socks nu wel vergeten.

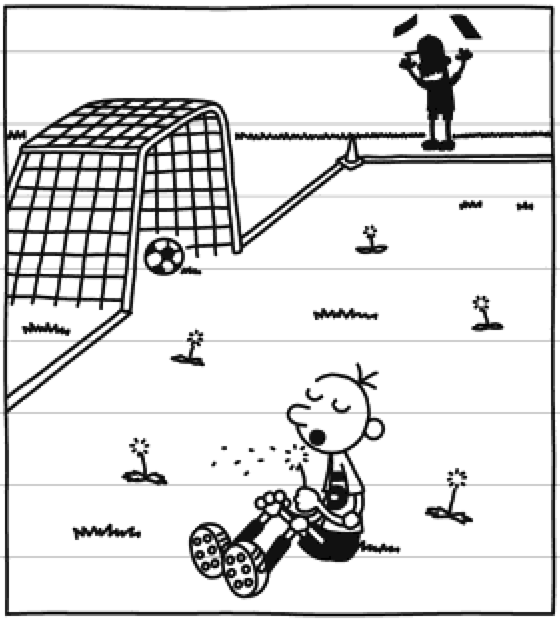

Blijkbaar had pap die krant op zijn werk gekregen, van zijn baas.

Oké, dus ik had pap niet ALLES over die wedstrijd verteld.

Ter verdediging: ik wist zelf ook niet wat er nou precies gebeurd was tot ik die foto in de krant zag.

Pap heeft de hele avond geen woord tegen me gezegd. Als hij nog steeds boos is, hoop ik maar dat het snel over gaat. Vandaag is Twisted Wizard deel 2 uitgekomen en ik rekende er eigenlijk op dat pap me wat geld toe zou schuiven.

Vrijdag

Vandaag nam pap mij en Rick mee naar de film. Niet dat hij aardig wilde zijn of zo, hij moest gewoon het huis uit.

Weet je nog dat mam een paar maanden geleden die fitnessmanie had? Nou, ze is er na de eerste les weer mee opgehouden. Pap had mam die eerste dag in haar fitnessoutfit op de foto gezet en vandaag kwamen de foto's binnen met de post.

De fotozaak geeft je altijd dubbele afdrukken, dus pap had er voor de lol iets opgeschreven en allebei de foto's op de koelkast gehangen.

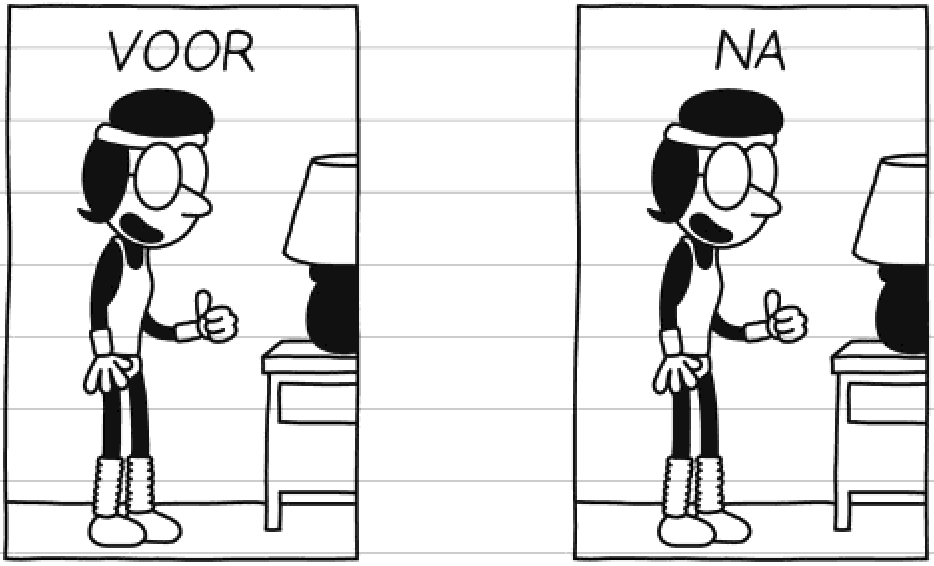

Nou, pap vond dat wel een goeie grap van zichzelf, maar mam kon er niet om lachen.

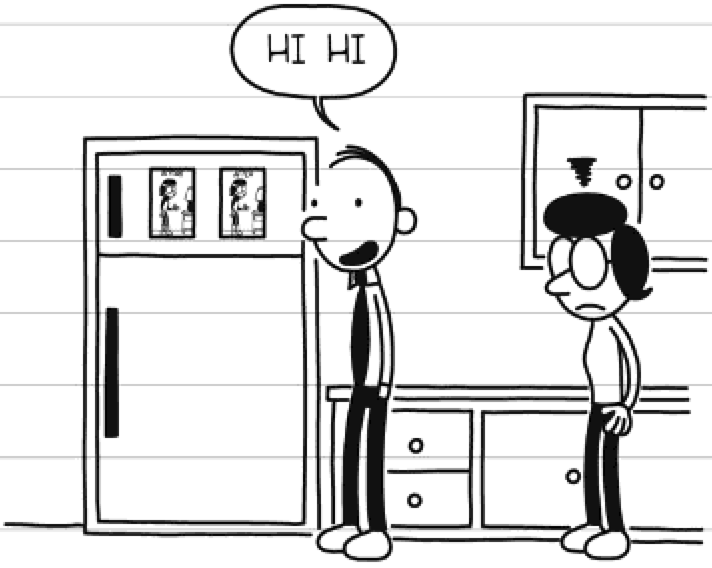

Hoe dan ook, ik denk dat pap het een goed idee vindt om vanavond bij mam uit de buurt te blijven.

We gingen naar de nieuwe bioscoop in het winkelcentrum. We kochten de kaartjes, gingen naar binnen en gaven de kaartjes aan de zaalwachter. Dat was een puber met stekeltjes. Ik herkende hem eerst niet, maar pap blijkbaar wel.

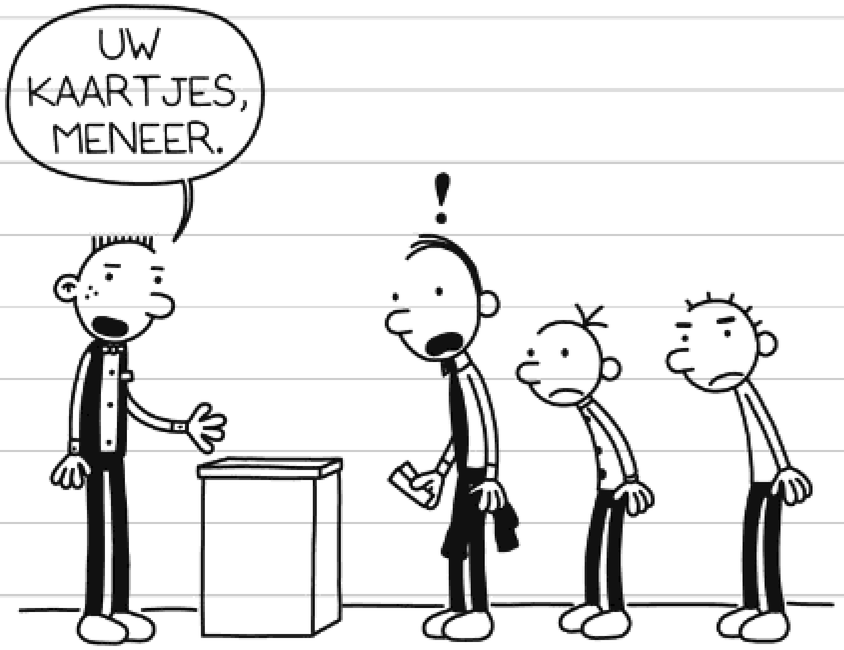

Ik keek op zijn naambordje en kon mijn ogen niet geloven. Het was Lennie Heimans, die rottige puber die bij ons in de straat woonde.

De laatste keer dat ik hem zag had hij nog lang haar en stak hij een vuilnisbak in de fik. En nou stond hij ineens hier alsof hij net uit de luchtmacht kwam.

Pap leek ERG onder de indruk van Lennies nieuwe look en die twee begonnen een gesprek.

Lennie zei dat hij nu bij de Oranje Baretten zit, op de Algemene Militaire Opleiding. Hij werkt alleen tijdens verlof in de bios. Toen zei Lennie dat hij erg zijn best doet op de AMO omdat hij later officier wil worden.

En plotseling deed pap alsof Lennie zijn beste vriend was. Heel idioot als je bedenkt hoe het vroeger was.

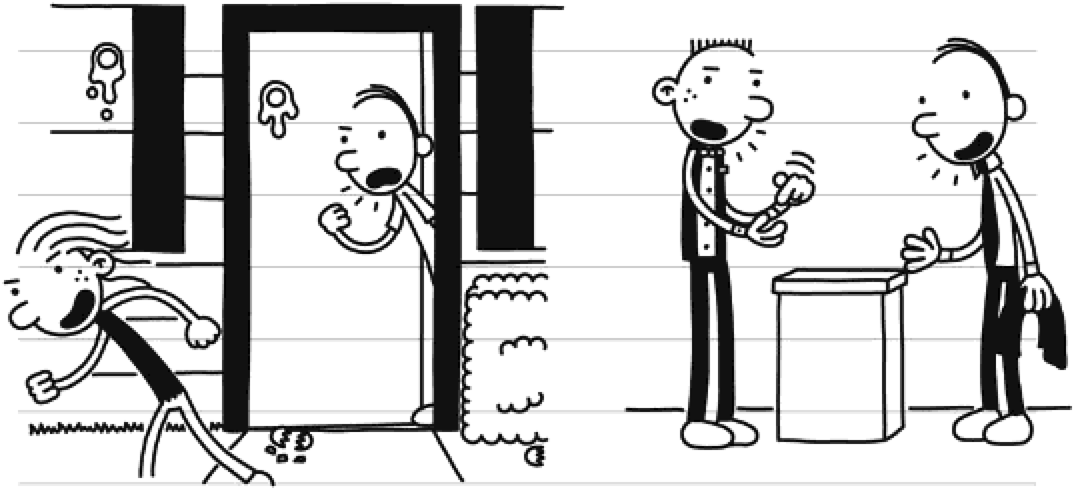

VOOR NA

Hoe dan ook, pap bleef met Lennie kletsen, dus ik en Rick kochten popcorn en gingen de zaal in. En pas halverwege de film snapte ik wat hier ECHT aan de hand was.

Pap zag met eigen ogen dat de AMO een man kon maken van een jeugddelinquent als Lennie Heimans. Was het dan vreemd als hij zou denken dat die school ook een man kon maken van zo'n watje als ik?

Ik kan alleen maar hopen dat pap juist NIET op dat idee is gebracht. Maar ik maak me best zorgen, want hij was na de film in een opperbest humeur; zo heb ik hem HEEL lang niet gezien.

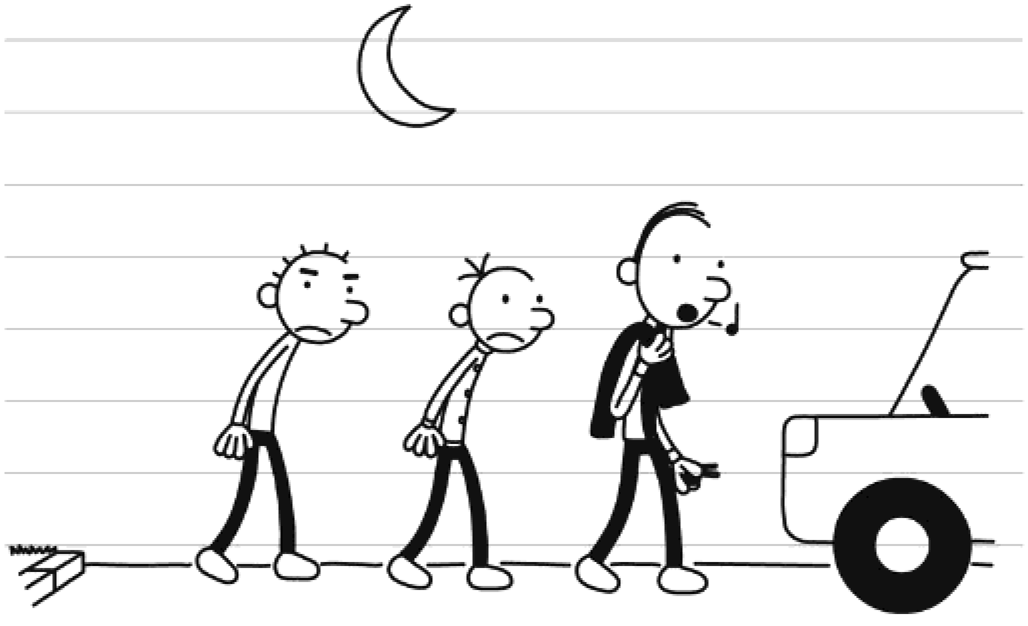

Maandag

En ja hoor, ik had gelijk. Pap heeft het hele weekend over de AMO zitten lezen en vandaag zei hij dat hij me in gaat schrijven.

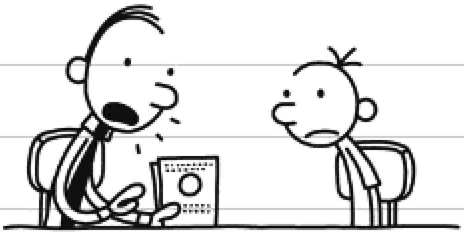

En het ergste is: nieuwe rekruten moeten zich op 7 juni melden, als ik VAKANTIE hoor te hebben.

Pap praatte op me in. Hij zei dat het geweldig zou worden, en dat ik op de AMO een fantastische conditie zou krijgen. Maar een survivalkamp was NIET bepaald mijn idee van vakantie.

Ik zei tegen pap dat ik het nog geen DAG vol zou houden op de AMO. Ten eerste worden kinderen van mijn leeftijd en pubers er bij elkaar gezet, en dat kan nooit goed zijn.

Ik weet zeker dat die oudere gasten mij er de eerste dag al uitpikken.

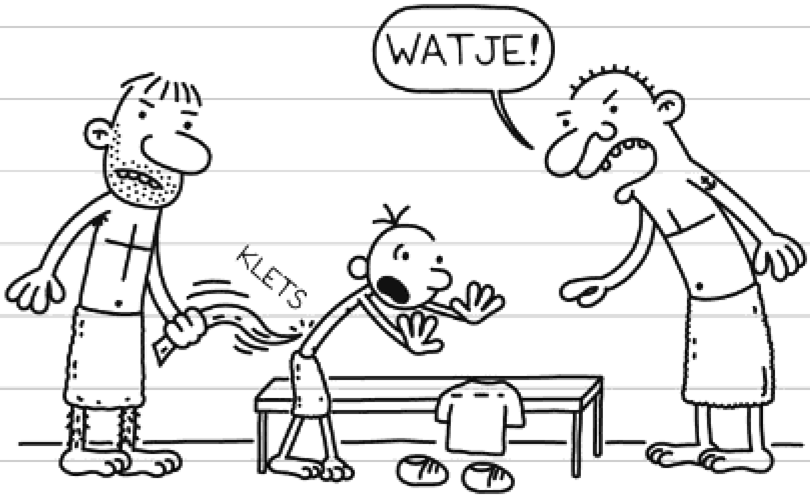

Maar ik maak me eigenlijk nog meer zorgen over de sanitaire situatie. De AMO is vast een van die plekken met open douches zonder deur en dat is niks voor mij.

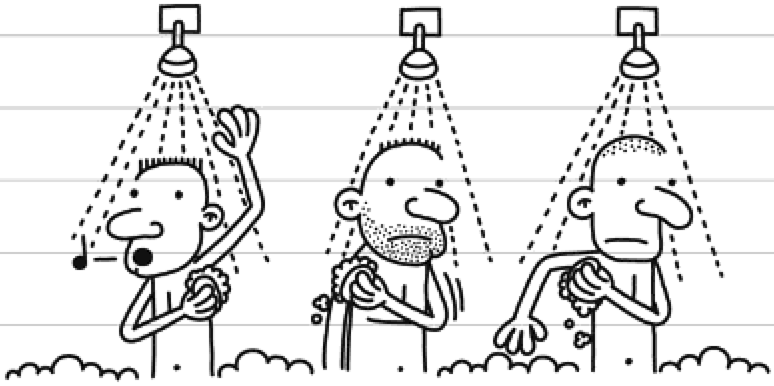

In de badkamer heb ik mijn privacy nodig. Op school ga ik nooit naar de wc, alleen in een absolute noodsituatie.

Sommige lokalen op school hebben een eigen wc, maar zelfs die gebruik ik niet, want elk geluidje dat je maakt is in het hele lokaal te horen.

Verder zijn er alleen wc's bij de kantine, maar daar is het een compleet gekkenhuis. Een paar weken geleden kreeg iemand het idee om met nat toilet-papier te gaan gooien, dus nu lijkt het daar wel een oorlogsgebied.

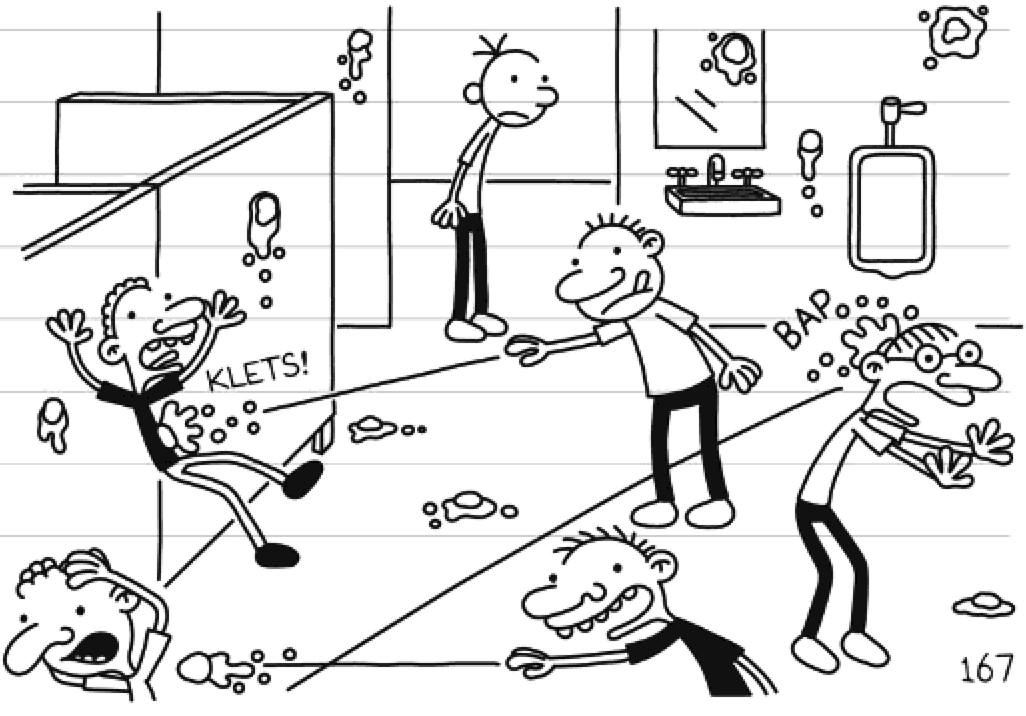

In zo'n omgeving kan ik me niet concentreren, dus ik moet het ophouden tot ik weer thuis ben.

Een paar dagen geleden gebeurde er iets waardoor de situatie veranderde. De conciërge hing nieuwe luchtverfrissers op in de wc's.

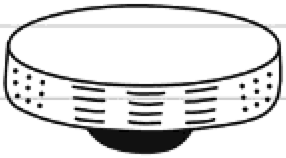

Ik strooide het praatje rond dat de luchtverfrissers eigenlijk beveiligingscamera's waren, zodat ze konden zien wie er met nat wc-papier gooide.

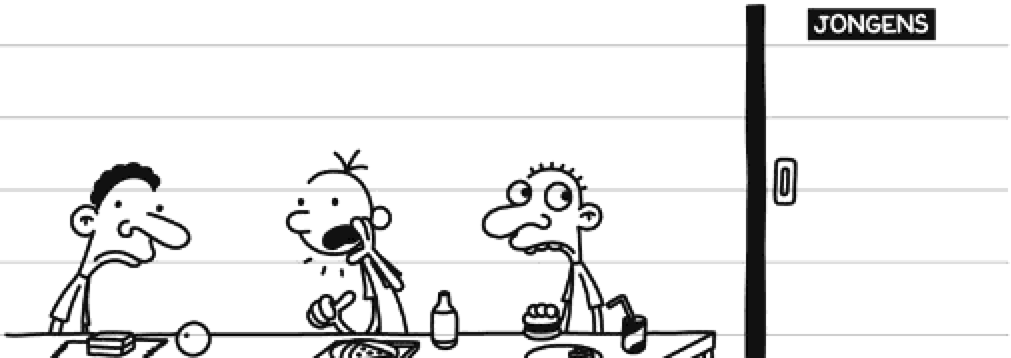

Ik heb het zeker tegen de juiste mensen gezegd, want vanaf dat moment is het in die wc's rustiger dan in de bibliotheek.

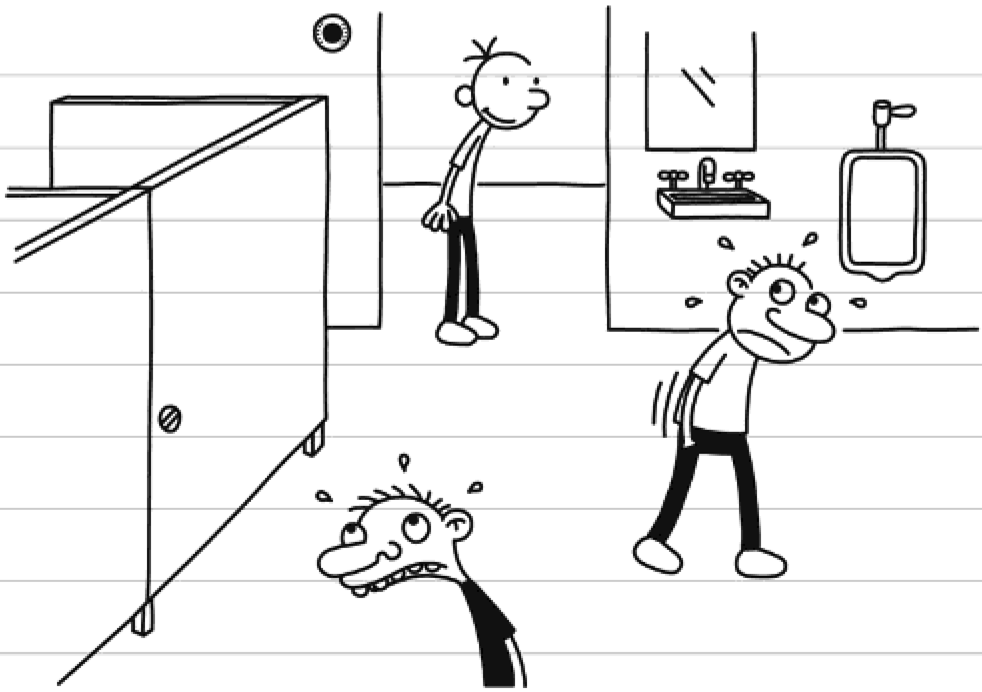

Op school heb ik dat wc-probleem misschien opgelost, maar ik denk niet dat ik zoiets op de AMO hoef te proberen. En ik betwijfel TEN ZEERSTE of ik het wel de hele zomer kan ophouden.

Ik wist dat ik pap niet op andere gedachten kon brengen, dus ik ging naar mam. Ik zei tegen haar dat ik niet ergens heen wilde waar je je haar af moet scheren en elke dag om 5.00 uur 's ochtends push-ups moet doen. Ik dacht dat ze me gelijk zou geven en met pap zou gaan praten.

Maar ik hoef van mam blijkbaar ook geen hulp te verwachten.

Woensdag

Ik wist dat ik snel iets moest doen, zodat pap zou zien dat ik stoer was en niet naar legerkamp HOEFDE. Dus ik zei dat ik op scouting wilde.

Pap leek heel enthousiast, dus dat was een opluchting.

Ik wil niet alleen op scouting zodat pap me met rust laat, ik heb nog een paar andere redenen. Ten eerste is scouting op zondag, dus dan moet ik van voetbal af.

En ten tweede is het tijd dat ik wat respect krijg van de andere kinderen op school.

Er zijn in dit stadje zelfs TWEE scouting-groepen: Groep 24, in onze eigen buurt, en Groep 133, zo'n acht kilometer verderop. Bij Groep 133 houden ze barbecues en zwemfeestjes en zo, maar Groep 24 doet steeds vrijwilligerswerk in het weekend. Ik ben dus duidelijk meer een type voor Groep 133.

Nou moet ik ervoor zorgen dat pap niks over Groep 24 te weten komt, want dan moet ik ZEKER weten daarbij.

En ja hoor, vandaag reden we op weg naar het winkelcentrum langs een stelletje van Groep 24: die waren het park aan het schoonmaken. Gelukkig kon ik pap op het laatste moment afleiden.

Zondag

Ik ging vandaag voor het eerst naar scouting, gelukkig bij Groep 133. Theo had zich ook ingeschreven. Bij het clubhuis ontmoetten we meneer Baret, de hopman. Ik en Theo moesten het volkslied zingen en nog een paar dingen en toen mochten we erbij. Meneer Baret gaf ons zelfs onze uniformen.

Theo was blij want die vond het uniform cool, maar ik was gewoon blij dat ik voor de verandering eens een schoon overhemd had.

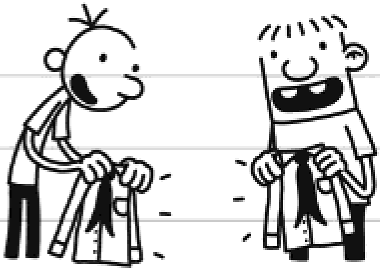

Toen we ons uniform aanhadden gingen we naar de anderen en begonnen te werken voor onze insignes. Insignes zijn die kleine stukjes stof die je krijgt door allerlei mannelijke dingen te doen.

Ik en Theo bladerden door het insigneboek om te kijken waar we mee zouden beginnen.

Theo wilde iets moeilijks doen, zoals Overleven in de Wildernis of Persoonlijke Conditie, maar ik praatte hem om. Ik zei dat we rustig moesten beginnen, met iets makkelijks, en dus kozen we houtsnijden.

Maar houtsnijden was veel zwaarder dan ik gedacht had. Het kostte een EEUWIGHEID om iets uit een blok hout te snijden en binnen vijf minuten had Theo een splinter.

Dus we gingen naar meneer Baret en vroegen of we ook iets minder GEVAARLIJKS konden doen.

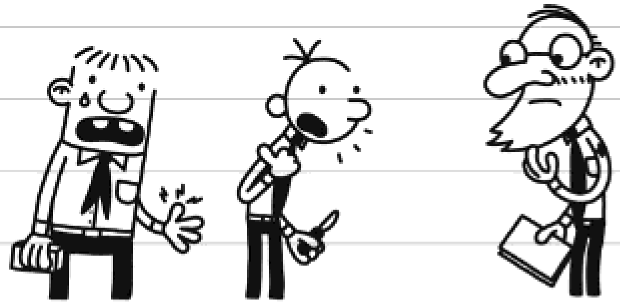

Meneer Baret zei dat we misschien met zeep moesten werken als hout te moeilijk was. Toen wist ik zeker dat Groep 133 de goede keus was geweest.

Ik en Theo begonnen de zeep te snijden, maar toen ontdekte ik iets tofs. Als je zeep nat genoeg maakt, kun je hem in elke vorm kneden die je maar wilt. Dus we legden de messen weg en KNEPEN onze zeep in vorm.

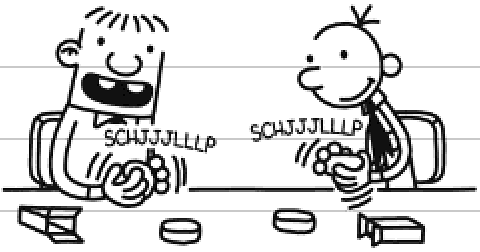

Mijn eerste creatie was een schaap. Ik gaf het aan meneer Baret, die één keer 'kerven' afstreepte op mijn lijst.

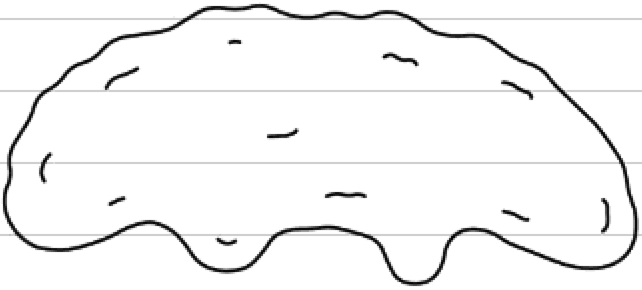

Ik wist niet wat ik voor mijn volgende snijwerkje moest maken, dus ik draaide mijn schaap om en leverde het in als de Titanic.

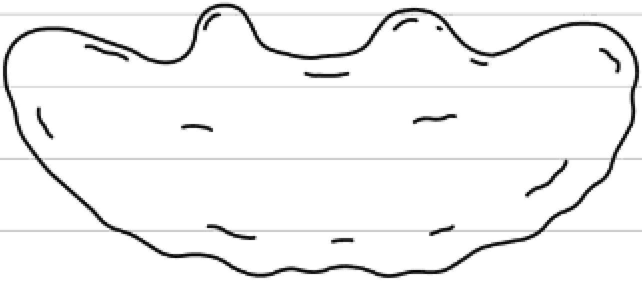

En geloof het of niet, DAT accepteerde meneer Baret ook.

Dus ik en Theo kregen allebei onze houtsnij-insignes en speldden die op ons uniform. Pap was onder de indruk toen ik thuiskwam. Als ik had geweten dat ik hem met zoiets kleins al zo gelukkig kon maken, was ik een halfjaar geleden al op scouting gegaan.

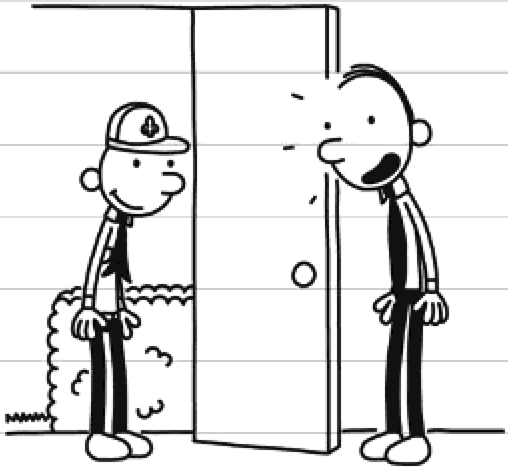

MEI

Zondag

Meneer Baret had vorige week verteld dat we dit weekend een vader-zoonkampeertrip gingen maken, dus ik vroeg pap of hij met me meeging. Ik had pap zo makkelijk kunnen imponeren met één klein insigne; als hij mij een heel WEEKEND allerlei mannelijke dingen zag doen, was hij vast totaal onder de indruk.

Maar toen ik gisteren wakker werd, was ik zo ziek als een hond. Ik kon niet gaan, maar pap MOEST wel, want hij zou rijden.

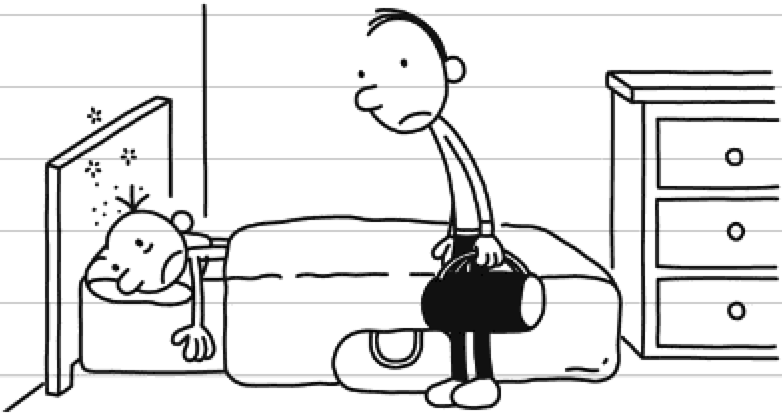

Ik bleef de hele dag in bed. Ik wou maar dat ik doordeweeks ziek was geworden en niet in het weekend. Vorig jaar heb ik geen één schooldag gemist en ik had mezelf beloofd dat DAT niet nog eens zou gebeuren.

Het vader-zoonweekend werd een regelrechte RAMP. Gisteravond belde pap om 22.00 uur op vanaf de Eerste Hulp.

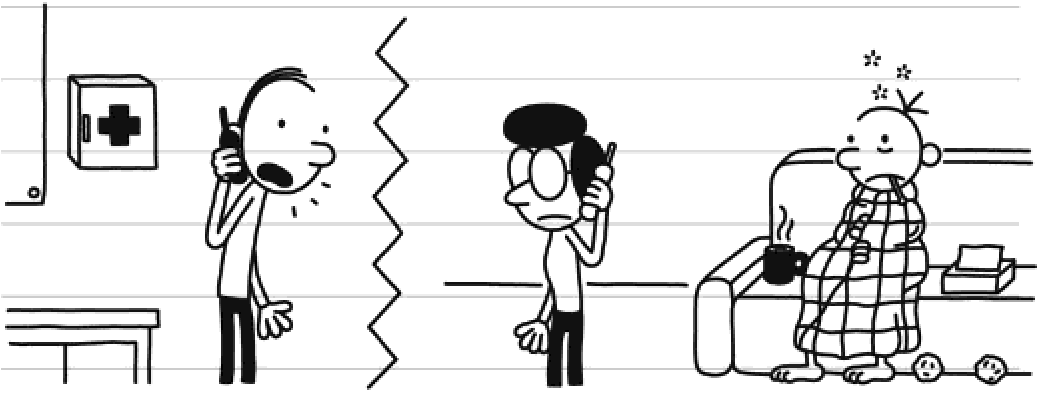

Pap was in een tent gestopt met Danny en Marco Woudstra omdat hun vader niet meekon. Pap zei dat ze moesten slapen, maar Danny en Marco bleven maar klieren. Op een bepaald moment gooide Danny een voetbal naar Marco, en die kreeg hem vol in zijn maag.

Marco plaste in zijn broek en Danny vond dat heel grappig.

Nou, Marco ging compleet door het LINT. Hij beet Danny en hij liet ook niet meer los.

Het duurde heel lang voordat pap die twee los had getrokken, en daarna moest hij met Danny naar de Eerste Hulp.

Pap was niet blij toen hij vanmorgen thuiskwam en hij gaf MIJ de schuld van het hele gebeuren. Ik heb zo'n idee dat hij na dit weekend geen fan meer is van Groep 133.

Zondag

Het was vandaag Moederdag en ik had niks voor mam.

Ik wilde pap vragen om me naar de winkel te rijden zodat ik tenminste een kaart voor mam kon kopen, maar hij lag nog steeds bij te komen van het vader-zoonweekend. En hij was echt niet van plan om nog maar íéts voor mij te doen.

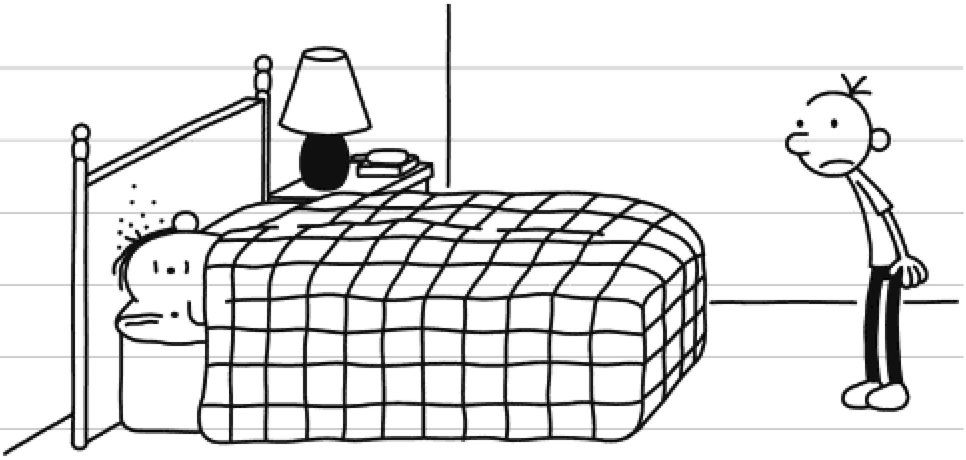

Dus ik moest een zelfgemaakt cadeau verzinnen.

Vorig jaar heb ik mam een boekje met 'klusjes-bonnen' gegeven. Op elke bon stond zoiets als 'Een keer gratis grasmaaien' of 'Een keer gratis de ramen lappen'.

Ik geef pap elke Vaderdag zo'n bonnenboekje en dat pakt altijd heel goed uit. Ik doe mijn plicht en geef hem een cadeau, maar het kost me niks en pap gebruikt die bonnen nooit.

Maar mam wisselde vorig jaar ELKE bon in, dus die fout wou ik dit jaar niet meer maken.

Ik probeerde iets origineels te bedenken voor vandaag, maar ik had geen tijd meer. Dus heb ik maar meegedaan met het cadeau van Max.

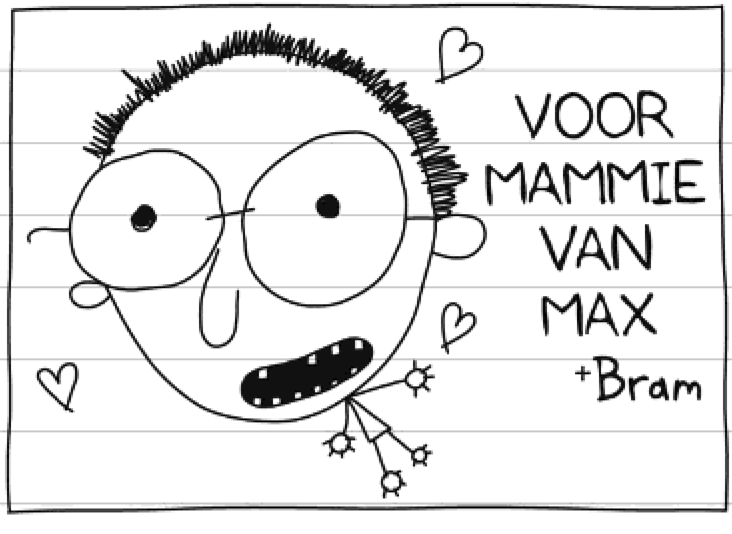

Maandag

Ik moet ervoor zorgen dat pap die hele vader-zoonkampeerellende zo snel mogelijk vergeet en dat kan het beste door het over te doen. Dus ik vroeg pap tijdens het eten of hij zin had om een keer alleen met mij te kamperen.

Ik heb mijn scoutinghandboek bestudeerd en ik wil graag showen wat ik geleerd heb.

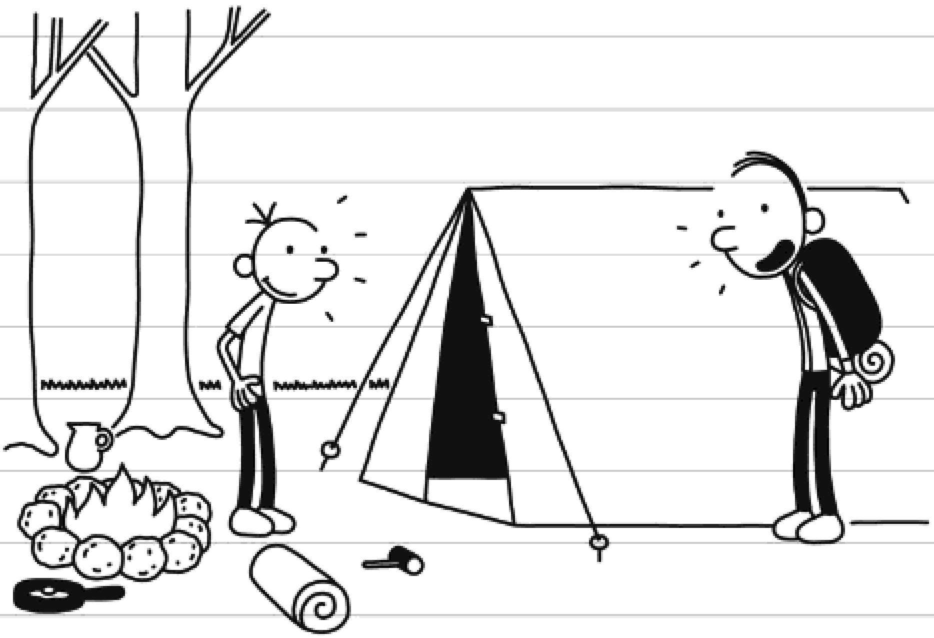

Nou, pap stond niet echt te springen, maar mam vond het een GEWELDIG idee. Ze zei dat we komend weekend konden gaan en dat Rick ook mee moest. Dan konden wij drieën onze 'band versterken'.

Ik was niet zo enthousiast over dat idee en Rick ook niet.

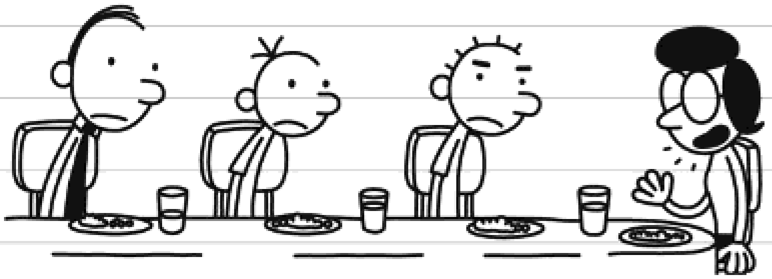

Eigenlijk wilde ik ook het huis uit dit weekend omdat ik ruzie heb met Rick.

Gisteravond knipte mam Ricks haar in de keuken. Meestal doet mam bij een knipbeurt een handdoek om onze schouders om het haar van onze kleren te houden. Maar gisteren gebruikte ze in plaats van een handdoek een van haar oude zwangerschapsjurken. Toen ik Rick zo zag zitten moest ik daar wel misbruik van maken.

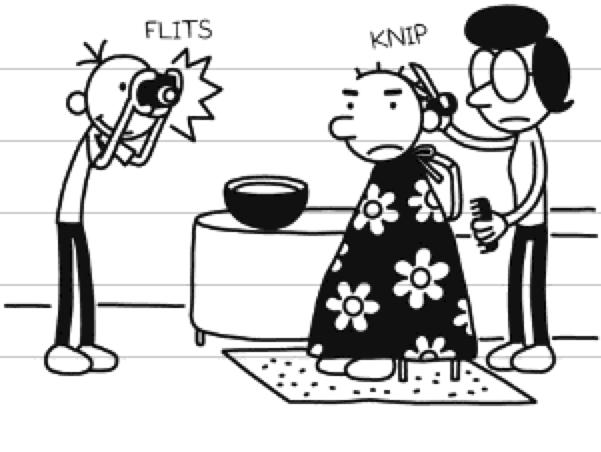

Ik rende naar boven en sloot mezelf op in de badkamer voor Rick mij en de camera kon grijpen. En ik kwam er niet meer uit voor ik zeker wist dat hij weg was.

Rick heeft me trouwens al teruggepakt. Ik had vannacht een nachtmerrie waarin ik op een nest rode mieren lag te slapen en dat had hij op zijn geweten.

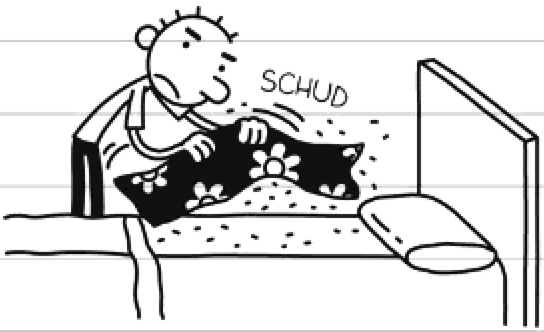

Ik vind dat we nou quitte staan. Maar ik ken Rick langer dan vandaag, en hij laat het hier niet bij zitten. Dus daarom kijk ik niet echt uit naar een heel weekend met hem in één tent.

Zaterdag

Vandaag gingen ik, pap en Rick op onze kampeertrip. Ik had een plek uitgekozen waar je een heleboel mannelijke dingen kon doen.

Op weg naar de camping werd de lucht donker en toen begon het te regenen.

Ik maakte me niet zo druk, want onze tent is waterdicht en mam had regencapes voor iedereen ingepakt. Maar toen we bij onze kampeerplek kwamen, stond die tien centimeter onder water.

We waren best ver van huis, dus pap besloot om een hotel te zoeken.

Ik baalde echt, want de trip was bedoeld om pap te laten zien hoe goed ik was in al dat kampeergedoe, en nou gingen we gewoon in zo'n stomme hotelkamer slapen.

Pap vond een hotel en nam een kamer met twee bedden en een slaapbank. We keken een poosje tv en toen gingen we maar eens naar bed.

Eerst ging pap nog naar de receptie beneden om te klagen dat de verwarming zo veel lawaai maakte, dus ik was alleen met Rick.

Ik ging naar de badkamer om mijn tanden te poetsen en toen ik terugkwam, stond Rick door het kijkgaatje te gluren. Hij zei iets waardoor ik meteen stokstijf stilstond.

Hij zei dat Heleen van den Heuvel met haar hele familie in de gang stond en dat ze in de kamer recht TEGENOVER ons sliep.

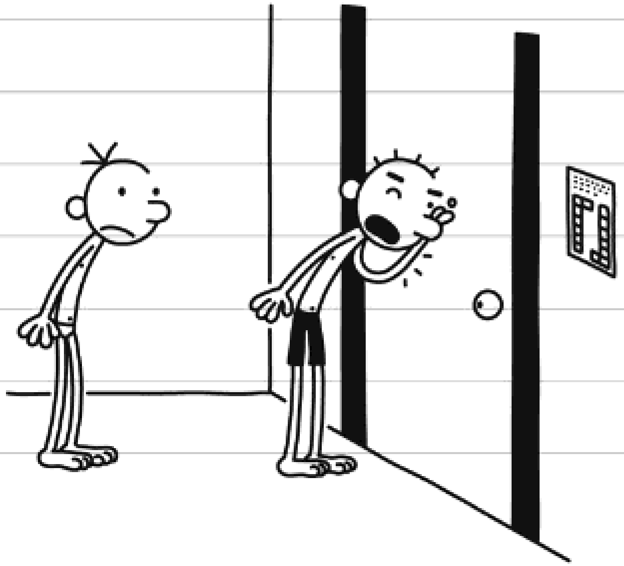

Dat moest ik zien. Dus ik duwde hem opzij en gluurde door het kijkgaatje.

De gang was helemaal leeg. En voor ik doorhad dat het een list was, gaf Rick me een flinke duw en viel ik de deur uit.

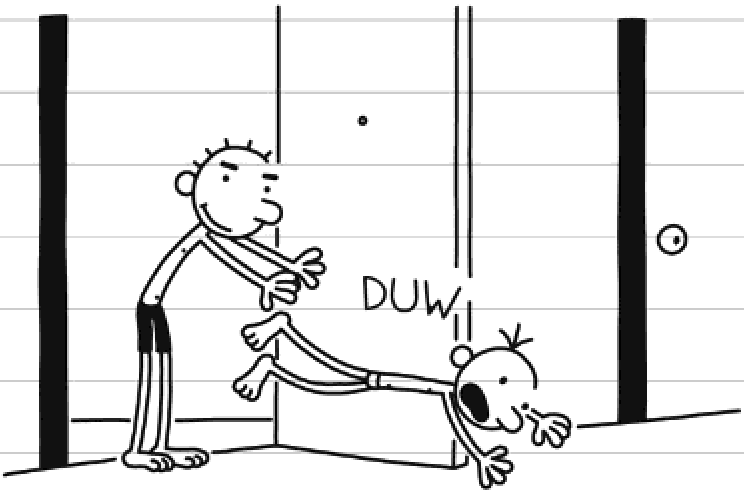

Toen werd het nog ERGER. Rick deed de deur achter me op slot. Daar stond ik in de gang, met niks anders aan dan mijn witte onderbroek.

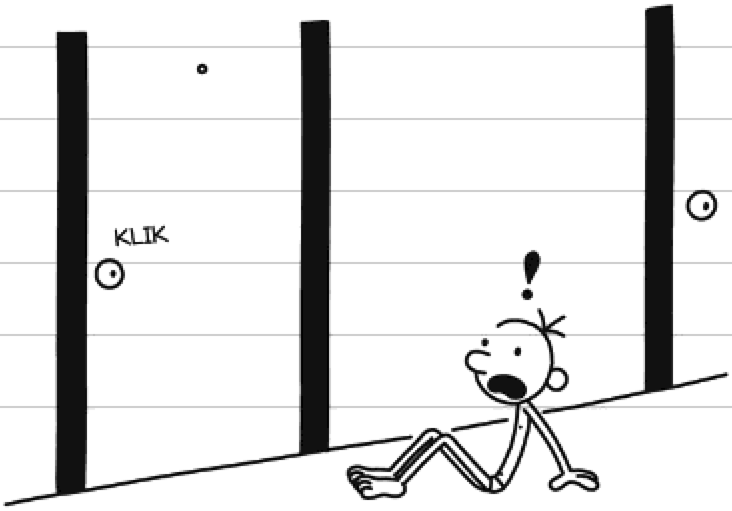

Ik bonsde op de deur, maar Rick liet me niet meer binnen.

Ik maakte een heleboel herrie en ik realiseerde me opeens dat bij de kamers om ons heen deuren opengingen om te kijken wat er aan de hand was. Ik wilde niet dat iemand me zo zou zien, dus ik rende de hoek om. Het volgende kwartier sloop ik door de gangen en verstopte me iedere keer dat ik stemmen hoorde.

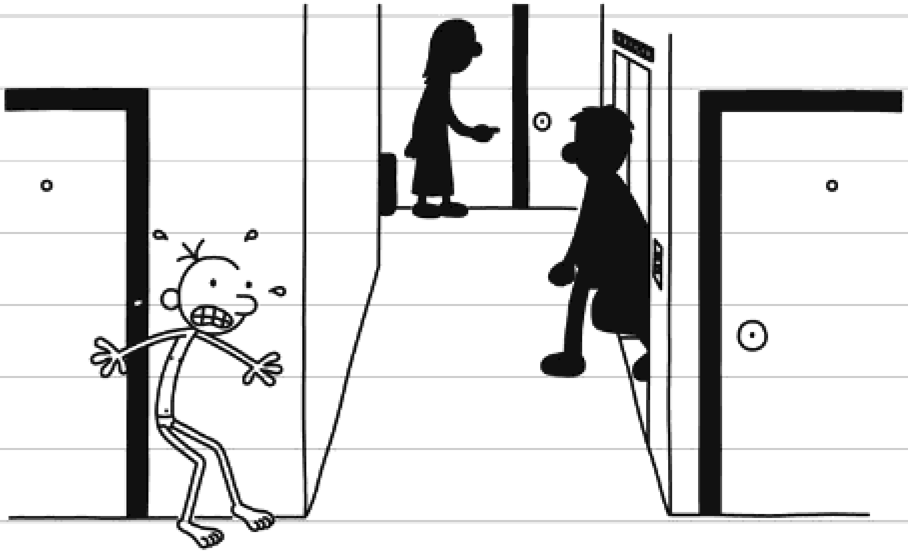

Ik wou net teruggaan naar onze kamer en Rick smeken om me binnen te laten, toen ik bedacht dat ik het nummer van onze KAMER niet wist. En alle deuren zagen er precies hetzelfde uit.

En ik kon moeilijk naar de receptie gaan. Ik had maar één mogelijkheid: ik moest pap zien te vinden.

Toen herinnerde ik me dat pap verslaafd is aan snacks. Ik wist dat hij uiteindelijk naar de snoepautomaten zou komen, dus daar sloeg ik mijn kamp op.

Ik wurmde mezelf tussen de frisdrank- en de snoepautomaat en wachtte af. Het duurde een hele tijd, maar uiteindelijk kwam pap toch opdagen.

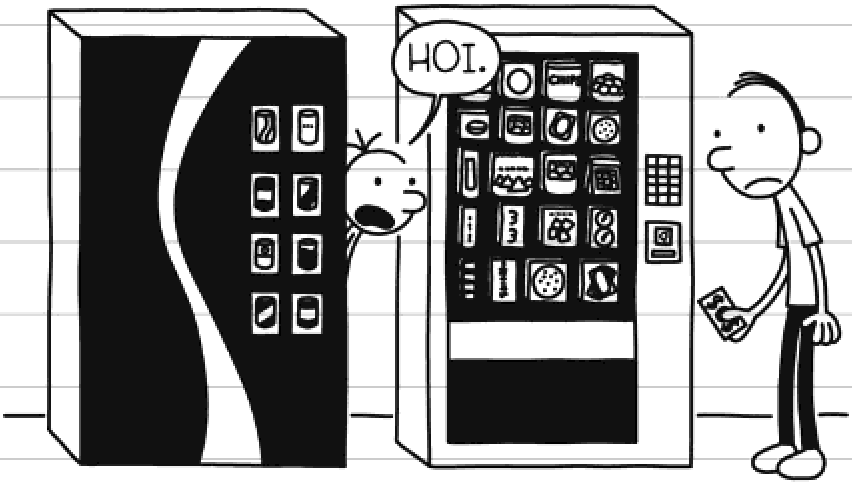

Maar weet je: toen ik de blik op paps gezicht zag, wou ik maar dat ik heel stoer naar de receptie was gegaan.

Zondag

Nou, na die kampeertrip is er geen enkele kans dat pap nog van gedachten verandert over de AMO. Ik ga het niet eens meer proberen.

Ik bedacht opeens dat ik nog maar drie weken heb voor ik word uitgezonden, dus dit is mijn laatste kans om Heleen van den Heuvel te versieren. Als het me lukt, kan ik misschien een paar goede herinneringen meenemen naar het kamp en wordt mijn zomer niet al te slecht.

Ik probeer al heel lang de moed op te brengen om iets tegen Heleen te zeggen en ik besloot dat het nu of nooit was.

Toen we vandaag naar de kerk gingen, probeerde ik vlak bij de familie Van den Heuvel te gaan zitten. Uiteindelijk kwamen we twee rijen voor hen terecht, maar dat was net dichtbij genoeg. En tijdens dat gedeelte waar iedereen elkaar de hand moet schudden, zag ik mijn kans schoon.

Dat handenschudgedoe was eigenlijk pas stap één van een tweedelig plan en het tweede deel zou vanavond komen. Ik zou Heleen opbellen en het handen schudden als begin gebruiken.

Tijdens het eten vertelde ik iedereen dat ik straks een belangrijk telefoontje moest plegen, dus dat iedereen de lijn vrij moest houden. Maar Rick had zeker begrepen dat ik een meisje ging bellen, want hij verstopte alle draadloze toestellen.

Ik kon dus alleen bellen met de luidsprekertelefoon in de keuken en DAT ging ik echt niet doen.

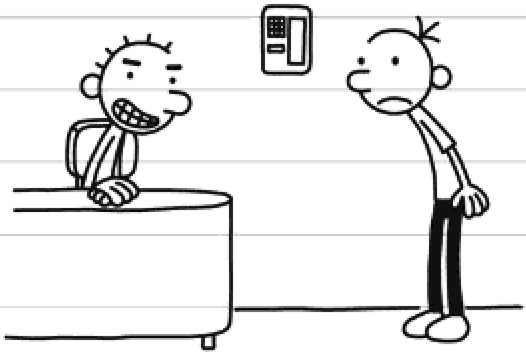

Ik zei tegen mam dat Rick alle telefoons had verstopt en hij moest ze weer op hun plek terugleggen.

Eindelijk ging Rick naar de kelder. Later sloop ik de kamer van pap en mam in om te bellen. Ik deed het licht uit zodat Rick niet wist dat ik daar was en ik verstopte me onder een deken. Toen wachtte ik nog twintig minuten om er zeker van te zijn dat hij me niet was gevolgd.

Voor ik de kans had om Heleens nummer te draaien, kwam iemand de kamer in en deed het licht aan. Ik wist ZEKER dat het Rick was.

Maar het was Rick niet. Het was pap.

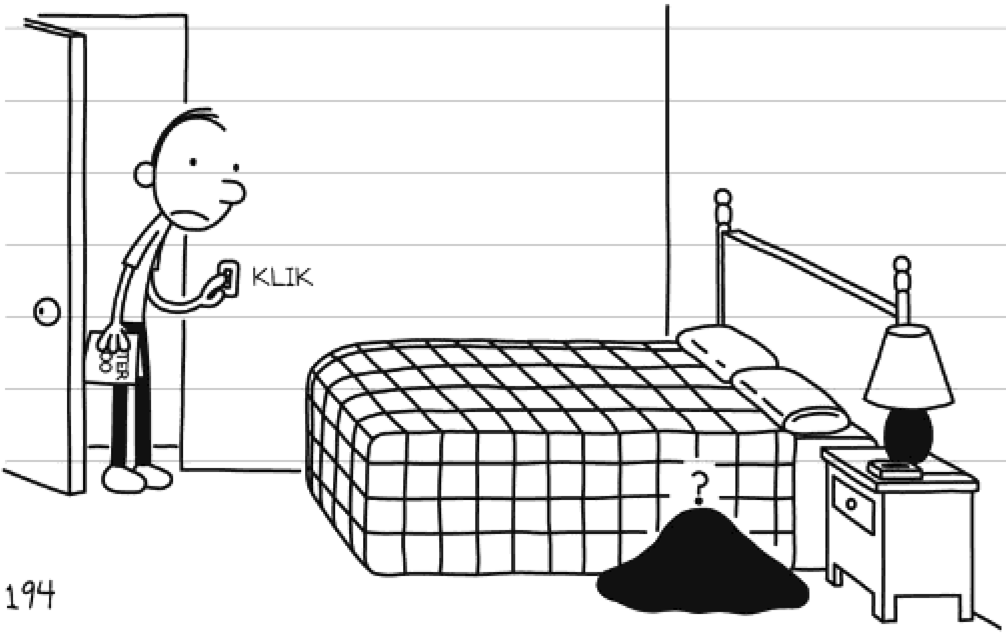

Ik besloot me stil te houden, zodat pap kon pakken wat hij nodig had en weer weggaan.

Maar pap ging niet weg. Hij ging in bed een BOEK zitten lezen.

Ik had natuurlijk gelijk tevoorschijn moeten komen toen pap de kamer in kwam, want nu kon ik niet zomaar opstaan en weggaan zonder hem een hartaanval te bezorgen. Dus ik besloot om heel langzaam de kamer uit te glippen.

Ik bewoog ongeveer een centimeter per seconde. Het zou dus ongeveer een halfuur duren voor ik helemaal de kamer uit was, maar daarna had ik nog tijd genoeg om Heleen te bellen.

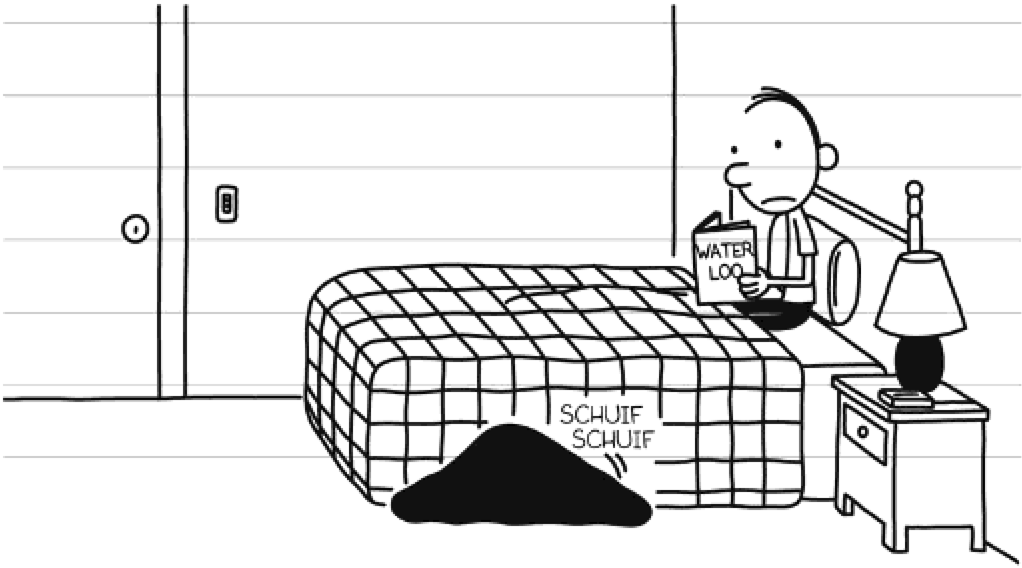

Ik was nog zo'n anderhalve meter van de deur toen de telefoon in mijn hand afging. Ik schrok me te pletter.

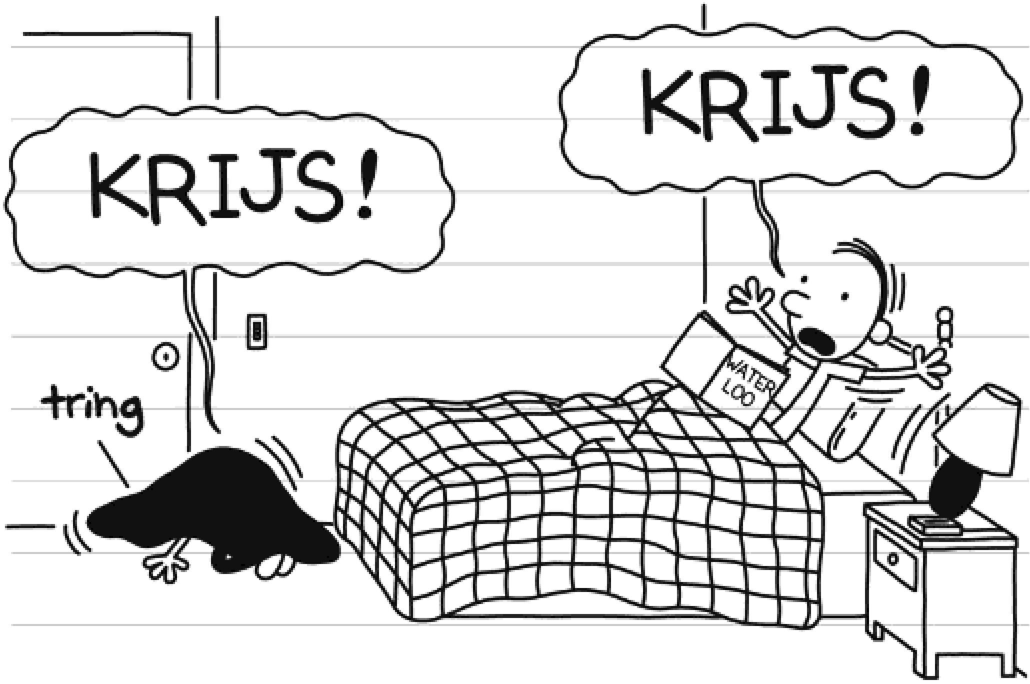

Ik dacht dat pap ECHT bijna een hartaanval kreeg. En toen hij weer was bijgekomen, leek hij niet al te blij om me te zien.

Ik moest de kamer uit en pap smeet de deur achter me dicht.

Dit voorval heeft mijn positie bij pap niet echt verbeterd, maar ja, dat was nu toch al te laat geweest.

Dinsdag

Het is alweer twee dagen geleden dat ik Heleen de hand heb geschud en ik wilde niet dat het nog langer ging duren voor ik haar weer sprak.

Gelukkig waren Rick en pap vanavond niet thuis, dus ik kon rustig bellen zonder gestoord te worden. Ik oefende een miljoen keer wat ik wilde zeggen en toen had ik eindelijk de moed om op te bellen.

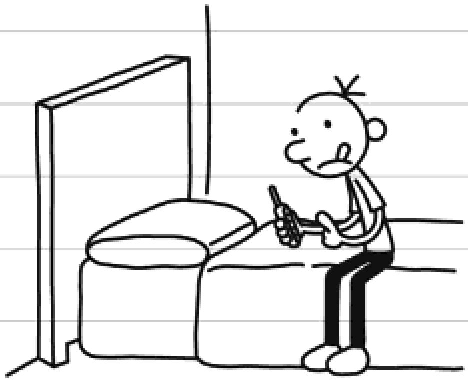

Ik draaide Heleens nummer en de telefoon ging over. Maar precies op dat moment pakte mam beneden de telefoon op.

Mam heeft de ONTZETTEND irritante gewoonte om gewoon te gaan draaien zonder te kijken of er iemand anders aan de telefoon is en dat deed ze vanavond dus ook.

Ik probeerde haar nog tegen te houden, maar dat had geen zin.

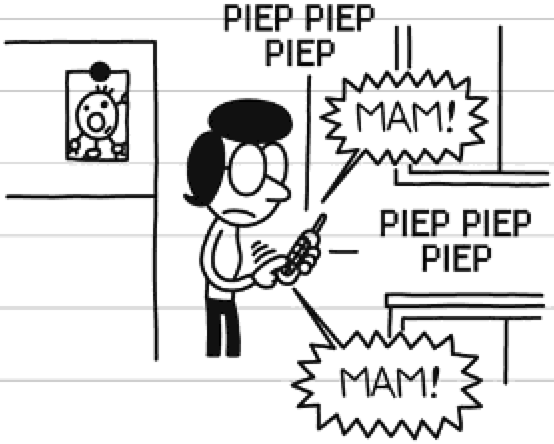

De telefoon ging nog steeds over en toen nam er iemand op. Het was Heleens moeder.

Mam was helemaal in de war, want ze had het nummer van de Van den Heuvels helemaal niet gedraaid. Ik hield mijn adem in en wachtte tot het allemaal voorbij zou zijn.

Mam en mevrouw Van den Heuvel hadden een minuutje nodig om te snappen wie ze aan de lijn hadden. Toen ze dat eenmaal wisten, begonnen ze te kletsen alsof er helemaal niks raars gebeurd was.

Ze begonnen een lang gesprek over de ouderavond en de sponsorcommissie en dat soort dingen. Ik kon niet ophangen, want dan zou mam een klik horen en dan wist ze dat er nog iemand op de lijn zat.

Uiteindelijk praatten mam en mevrouw Van den Heuvel zelfs over mij.

Op dat moment legde ik de telefoon neer en ging naar bed. Ik denk dat het gewoon niet de bedoeling is dat ik een telefoongesprek met Heleen heb, dus ik geef het nu officieel op.

Vrijdag

Ik hoorde Heleen vandaag tegen haar vriendinnen zeggen dat ze ze vanavond zou zien op de rollerskatebaan en er ging gelijk een lampje branden.

Na school vroeg ik aan mam of ze me vanavond naar de Roll-a-Round wilde brengen en zij vond het prima, maar ik moest wel met iemand anders mee terugrijden. Dus ik vroeg of Theo meeging.

Zo gauw Theo bij ons aankwam, wist ik dat het een fout was geweest om hem mee te vragen.

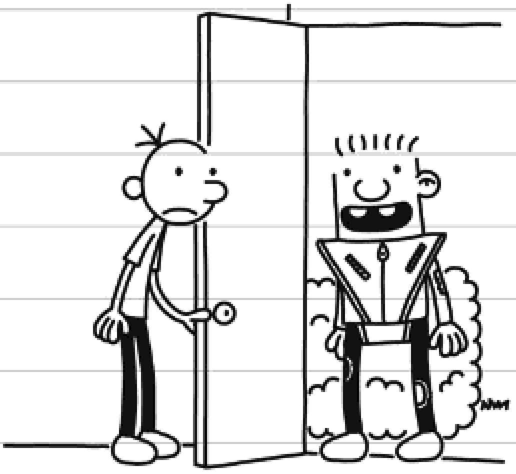

Theo had zijn haar overeind gezet en hij had net zulke kleren aan als zijn favoriete zanger, Joshie.

Ik denk dat hij zelfs glimmende lipgloss op had, maar ik weet het niet zeker. Ik kon me trouwens niet al te druk maken over hoe Theo eruitzag, want ik had zo mijn EIGEN problemen. Ik was net een van mijn lenzen kwijtgeraakt, dus ik moest mijn reservebril op. Dat BELACHELIJKE ding, met jampotglazen van acht centimeter dik.

Zonder lenzen of bril ben ik stekeblind. Ik mag blij zijn dat ik niet in het stenen tijdperk leef, want ik had nooit kunnen jagen of zoiets nuttigs. Mijn stamgenoten hadden me vast zo snel mogelijk gedumpt.

Ik had een 'wijze' moeten worden of zo, zodat ze dachten dat ik nog van pas kon komen.

Op weg naar de rolschaatsbaan vertelde ik Theo hoe hij zich moest gedragen als ik aan de praat zou komen met Heleen - Theo kennende zou hij mijn kansen bij haar ernstig in gevaar kunnen brengen.

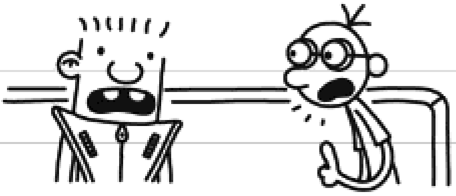

Maar ik had beter kunnen wachten tot we de auto uit waren, want mam hoorde wat we zeiden.

Toen we bij de Roll-a-Round waren, sprintte ik de auto uit voor mam nog MEER kon zeggen wat ik echt niet wilde horen.

Ik en Theo kochten een kaartje en gingen naar binnen. We huurden onze skates en gingen naar de speelhal, waar ik eerst eens goed om me heen keek.

Ik ontdekte Heleen bij het buffet. Ze was met haar vriendinnen, dus het was nog geen tijd voor een gesprek.

Om 21.00 uur riep de dj dat het tijd was voor 'Stelletjesskaten'. Een heleboel lui gingen samen de ring in en Heleen zat helemaal alleen aan een tafeltje. Dit was de kans waarop ik had gewacht.

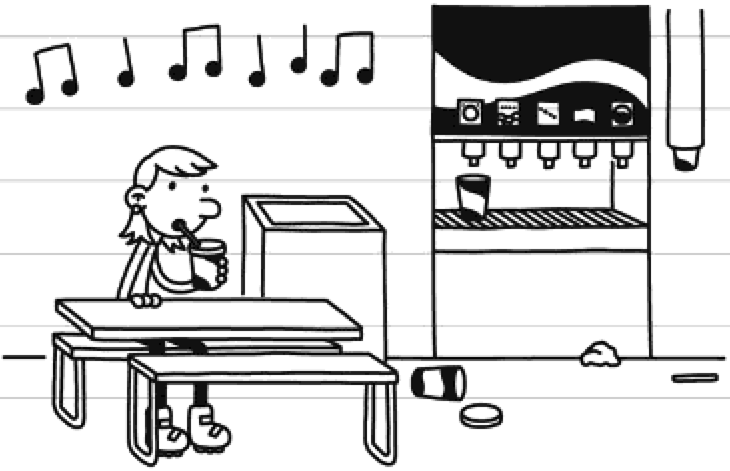

Ik ging naar haar toe, maar op skates rondrijden was echt VEEL moeilijker dan ik had gedacht. Ik moest me aan de muur vasthouden om overeind te blijven.

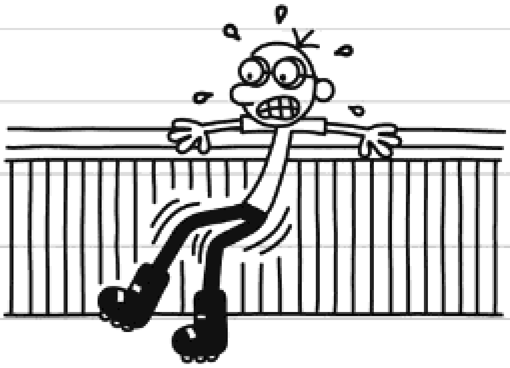

Het duurde UREN en ik snapte dat het nummer al voorbij zou zijn voor ik bij Heleen was. Dus ik ging op mijn billen zitten en gleed naar haar toe om er wat sneller te zijn.

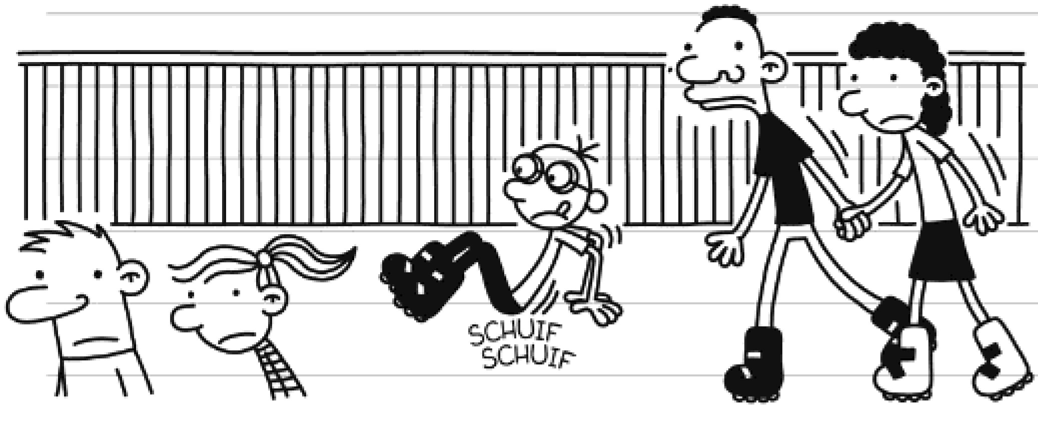

Ik werd een paar keer bijna overreden, maar uiteindelijk was ik dan toch bij het buffet.

Heleen zat er nog steeds, alleen. Ik had bijna geen tijd meer, dus ik moest een snelle weg nemen dwars door een plas frisdrank.

Ondertussen probeerde ik te bedenken wat ik tegen haar zou zeggen. Ik snapte dat ik op dat moment niet op mijn coolst was, dus ik moest iets heel vleiends zeggen om dat een beetje goed te maken. Maar voor ik mijn mond open kon doen, zei Heleen vier woorden die alles veranderden:

Ik begon haar uit te leggen dat ik Bram Botermans was, van die grap over 'Liet een hondje vallen', maar toen was het Stelletjesskaten net afgelopen en kwamen al haar vriendinnen aanzwermen om haar de baan op te trekken.

Ik worstelde mezelf terug naar de speelhal en daar bleef ik de rest van de avond zitten.

Weet je, ik had waarschijnlijk al lang geleden moeten inzien dat Heleen mijn aandacht niet waard is. Iemand die MIJ voor SPROET aanziet, die spoort gewoon niet.

Ik ben nu officieel KLAAR met meisjes. Ik moet pap maar eens vragen of ik al wat eerder naar de Oranje Baretten mag, want ik heb echt geen reden om hier nog langer rond te hangen.

Vrijdag

Vandaag was de laatste schooldag en iedereen was vrolijk behalve ik. IEDEREEN verheugt zich op een lange zomer lol maken, maar ik heb alleen sit-ups en marsoefeningen om naar uit te kijken.

Bij de lunch gingen de jaarboeken rond, zodat iedereen er wat in kon schrijven en toen ik de mijne terugkreeg, stond dit op de laatste bladzijde:

Ik moest even nadenken wie 'Leperd' was, maar het was gewoon Theo. Een paar dagen geleden stond Theo bij de locker van een bovenbouwer en die wou dat Theo opzij ging.

Dus die gast zei:

Dus nu denkt Theo dat 'Leperd' zijn bijnaam is of zoiets. Als hij maar niet denkt dat IK dat ga zeggen.

Ik bladerde verder om te zien wie er nog meer in mijn jaarboek stond, en ineens bleef ik hangen. Heleen had iets geschreven.

Ten eerste had ze mijn naam opgeschreven, dus ze heeft sinds vrijdag ontdekt wie ik ben. En ten tweede schreef ze KIT en iedereen weet dat dat betekent: hou contact. Nou, GELOOF me, dat ga ik zeker doen!

Bram,

Ik ken je eigenlijk niet zo goed,
maar je lijkt me wel oké.

KIT
Heleen

Ik gaf Theo mijn jaarboek, zodat hij kon zien wat Heleen had geschreven. Maar toen liet hij zien wat ze in ZIJN jaarboek had geschreven en dat maakte haar briefje aan mij wel een beetje mager.

Lieve Theo,

Je bent zo snoeperig & grappig!
Ik hoop dat we volgend jaar weer bij elkaar in de klas zitten. Blijf zo schattig!

Liefs van Heleen

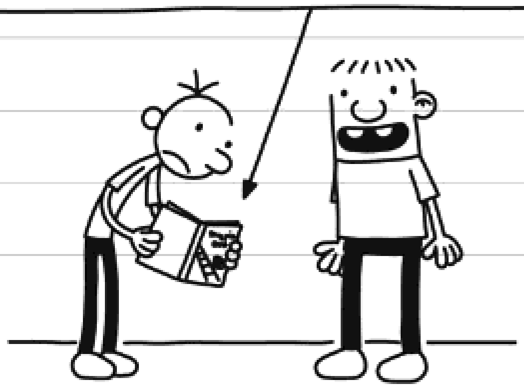

Een paar minuten later werd Heleens jaarboek rondgestuurd en had ik de kans om er iets in te schrijven. Dit werd het:

> Lieve Heleen,
> Je bent heel aardig en zo, maar ik zie je alleen als een vriend.

Volgens mij heb ik Theo een ENORME gunst bewezen. Ik wil niet dat hij door Heleen op zijn hart wordt getrapt, want eerlijk waar: meisjes kunnen zo wreed zijn.

Zaterdag

Vandaag was de enige dag dat ik echt zomervakantie had en die moest ik doorbrengen op het halfjaarsfeestje van Seth Snelders. Ik vroeg aan mam of ik thuis mocht blijven zodat ik iets leuks kon doen, maar zij zei dat we samen, als gezin, naar het feestje gingen.

Pap ging niet eens in discussie, want hij wist dat HIJ er ook niet onderuit kwam.

Dus liepen we om 13.00 uur de straat over naar de Snelders.

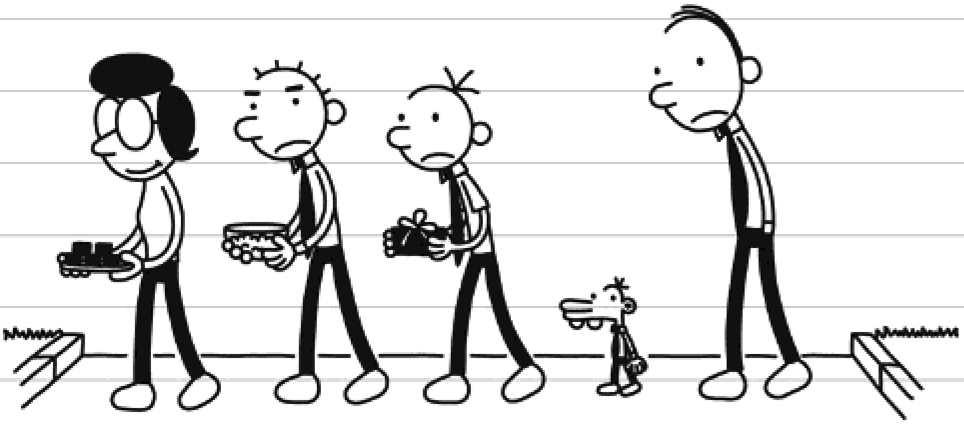

De Snelders hadden er dit jaar een hele toestand van gemaakt. Er was een clown die dieren maakte van ballonnen, en er was een springkussen voor de kinderen.

Er was zelfs livemuziek. Rick was daar behoorlijk pissig over want zijn band Folle Luyer had ook auditie gedaan, maar ze waren afgewezen.

Eerst was er een lunch voor iedereen en om 15.30 uur begon de echte happening.

Alle volwassenen moesten in de rij gaan staan en omstebeurt proberen om Seth aan het lachen te krijgen. Meneer Heine begon.

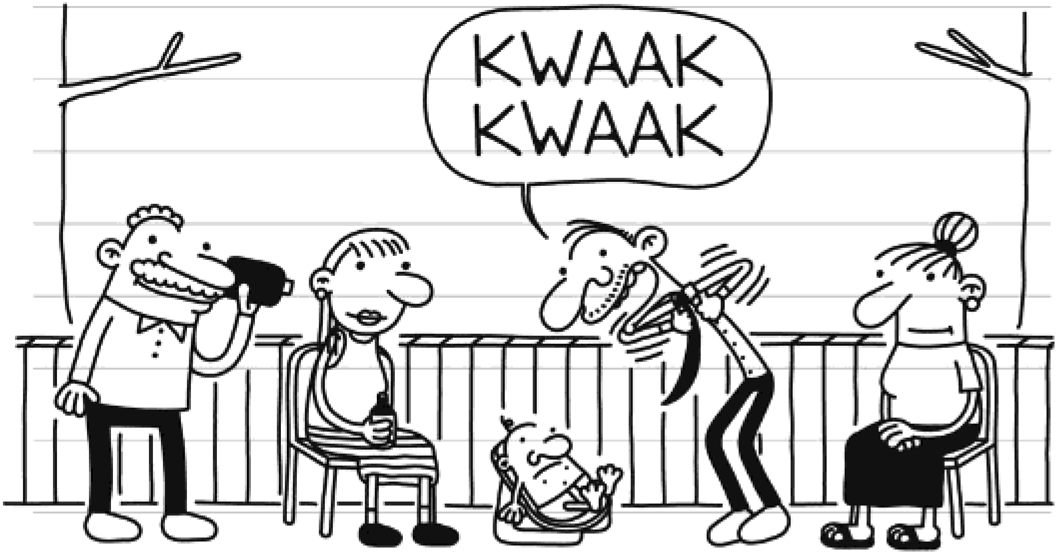

Ik zag pap heel zenuwachtig achter in de rij staan. Op een bepaald moment liep ik langs hem heen om een taartje te halen en toen hield hij me tegen. Als ik hem zou helpen weg te komen, zei hij, dan zou hij me EEUWIG dankbaar zijn.

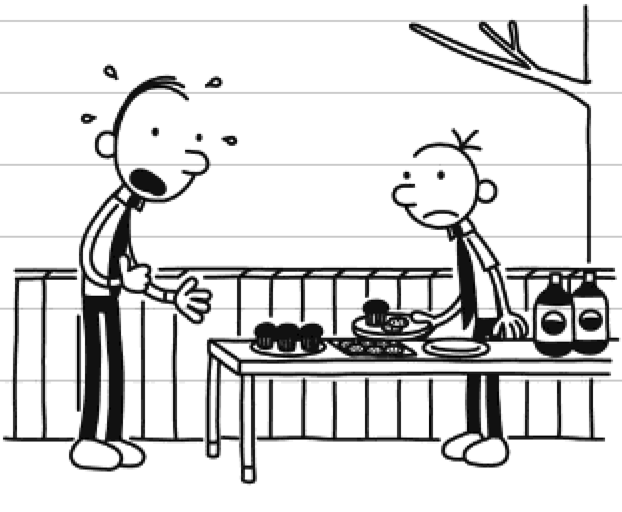

Ik vond het wel ironisch dat pap MIJ om een gunst vroeg, vooral omdat hij degene is die me morgen naar dat legerkamp stuurt. Dus ik liet hem lekker spartelen.

Maar dat betekent niet dat ik wilde zien hoe hij zichzelf voor de hele buurt voor aap zou zetten. Ik dacht erover om naar huis te glippen, zodat ik mezelf die schande kon besparen.

Toen ontdekte ik Max, die aan de andere kant van de veranda in de cadeautjes van Seth zat te graaien.

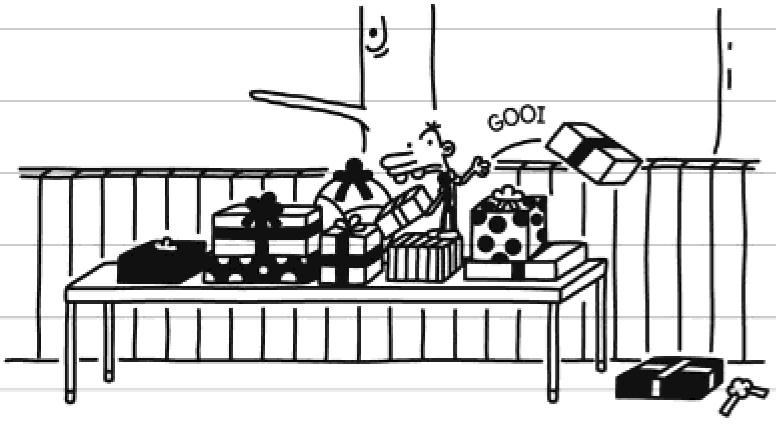

Max vond een cadeautje dat WIJ hadden gegeven en scheurde het open. Toen ik zag wat het was, wist ik dat we een probleem hadden.

Het was precies hetzelfde blauwe dekentje dat MAX had gehad toen hij een baby was. En je kon zien dat Max dacht dat hij een heel nieuwe Tinkie had gevonden.

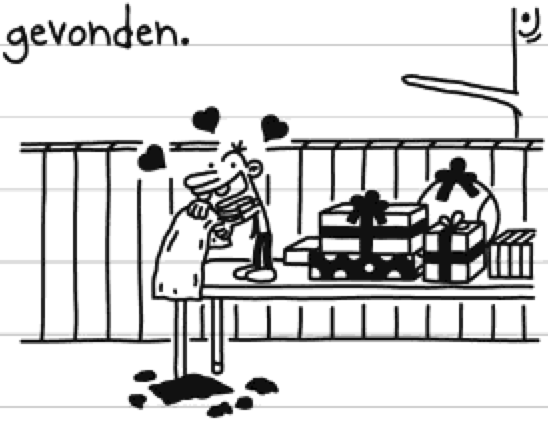

Ik ging naar hem toe en zei dat hij dat dekentje terug moest geven omdat het voor de baby was, maar dat ging Max niet doen.

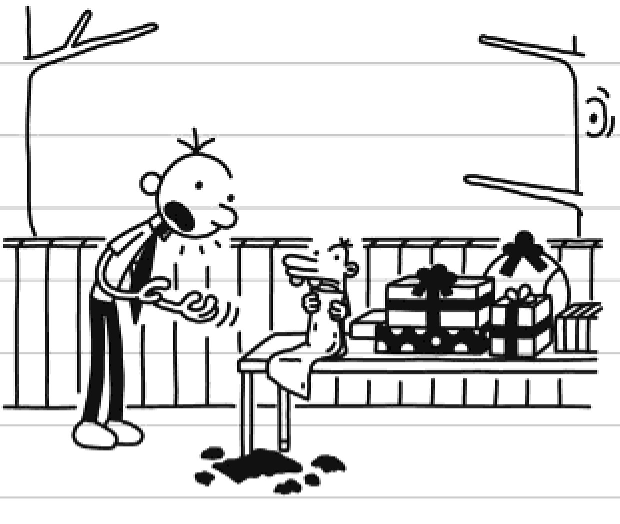

Toen Max begreep dat ik het dekentje af ging pakken, draaide hij zich om en gooide het over de rand van de veranda.

Het dekentje landde op de tak van een boom. Ik moest dat ding terugpakken voor mam erachter kwam, dus ik ging de veranda af en begon de boom in te klimmen.

Net toen ik het dekentje wilde pakken, gleed mijn voet weg en daar hing ik dan te bungelen. Ik probeerde mezelf omhoog te trekken, maar ik had er de kracht niet voor.

Ik had het misschien wel gekund, maar ik had vandaag niet meer binnengekregen dan een blikje sinas en het glazuur van een taartje, dus ik had geen energie.

Ik riep om hulp, en ik wou maar dat ik dat niet had gedaan. Want net toen iedereen kwam kijken wat er aan de hand was, zakte mijn broek op mijn enkels.

Dat was niet gebeurd als ik mijn EIGEN broek aan had gehad. Maar ik had mijn nette broek niet meer gewassen nadat al die chocola eroverheen was gesmeerd dus ik had een broek van RICK geleend en die was twee maten te groot.

De situatie was al erg genoeg, maar toen bedacht ik nog iets ERGERS: ik had mijn Catgirl-onderbroek aan.

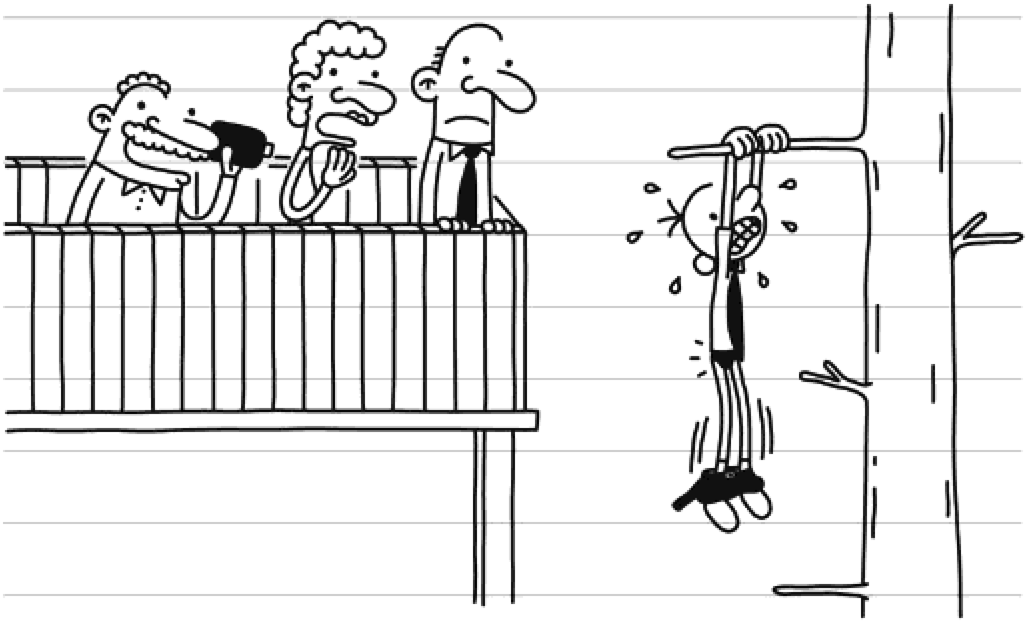

Eindelijk kwam pap eraan en hielp me naar beneden, maar niet voordat meneer Snelders alles op de film had staan. Ik heb zo'n idee dat hij dit keer een heel goeie kans maakt op de hoofdprijs bij 'De leukste thuis'.

Daarna joeg pap me naar huis en ik dacht dat hij heel kwaad zou zijn. Maar wat blijkt? Ik had mijn ongelukje precies op het moment dat pap zijn kunstje voor Seth Snelders moest doen, dus door mij hoefde hij niet.

En nou komt het: pap denkt dat mijn hele gedoe in SCÈNE was gezet om hem uit de penarie te helpen.

Ik sprak hem niet tegen, natuurlijk. Ik pakte een kom vol ijs, ging voor de tv zitten en probeerde me de rest van mijn ene vrije dag zo goed mogelijk te vermaken.

Zondag

Toen ik vanmorgen wakker werd was het kwart over elf. Ik snapte niet waarom ik nog in bed lag, want pap zou me om 8.00 uur naar de AMO brengen.

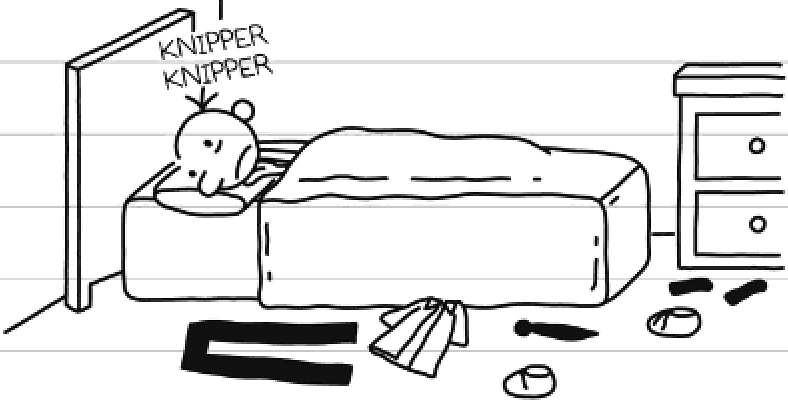

Dus ik ging naar beneden. Pap zat aan de keukentafel de krant te lezen en hij was nog niet eens aangekleed.

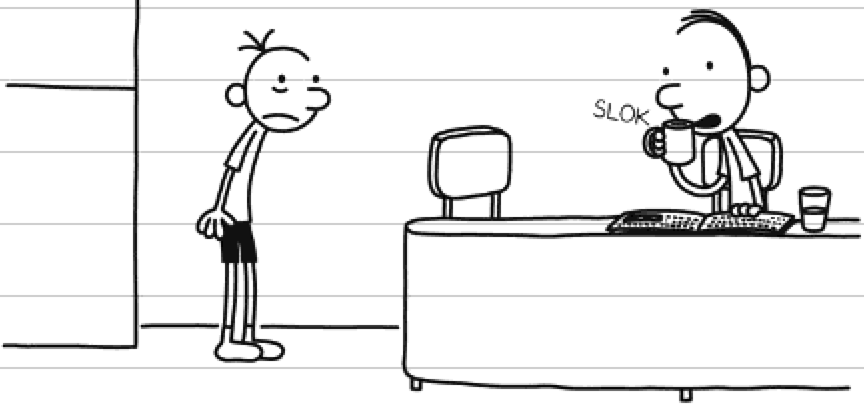

Toen ik de keuken in kwam, zei pap dat we dat hele AMO-gedoe maar moesten 'herzien'. Af en toe een paar sit-ups en push-ups doen was net zo goed als het fitnessprogramma van de Oranje Baretten, zei hij.

Ik kon mijn oren niet geloven. Ik denk dat pap vond dat hij me iets schuldig was omdat ik hem gisteren gered had, en dit was de manier waarop hij me terugbetaalde.

Ik liep naar buiten en ging naar Theo voor pap op andere gedachten kon komen. En op weg naar boven, de heuvel op, realiseerde ik me dat ik vakantie had.

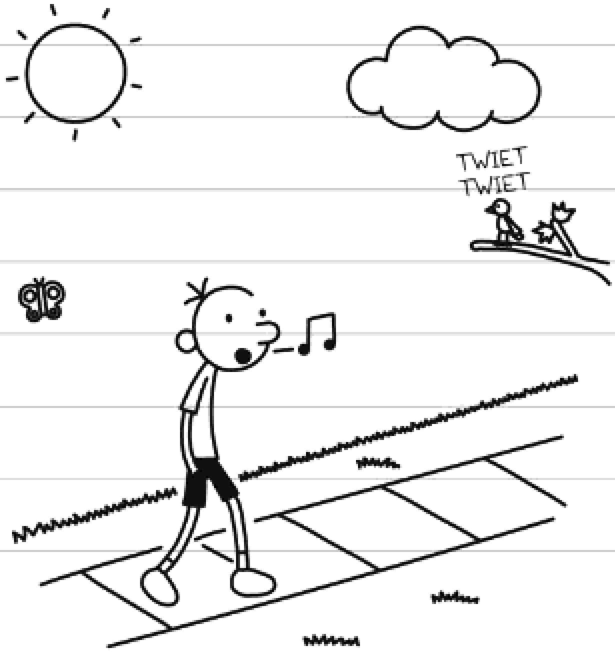

Ik klopte bij Theo aan en toen hij de deur opendeed vertelde ik dat ik TOCH NIET naar de Oranje Baretten hoefde.

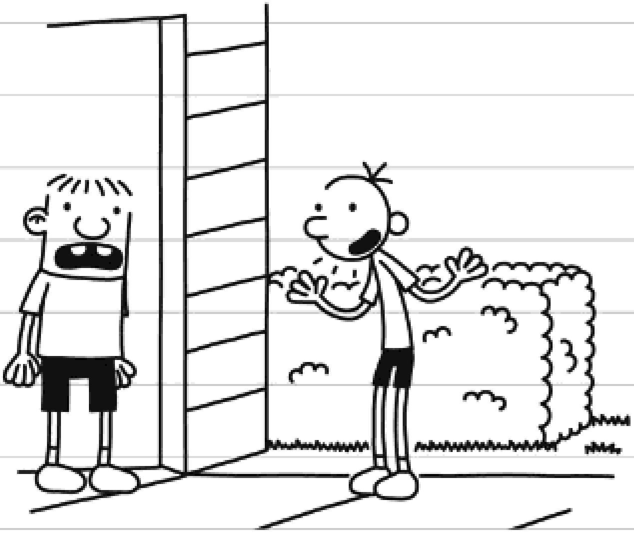

Theo wist niet eens waar ik het over had, wat maar weer bewijst hoe dom hij kan zijn.

We speelden een tijdje Twisted Wizard 2 en toen schopten zijn ouders ons naar buiten. Dus we pakten een waterijsje en gingen op de stoep voor zijn huis zitten.

Je GELOOFT gewoon niet wat er toen gebeurde. Er kwam een heel knap meisje naar ons toe dat ik nog nooit had gezien en ze stelde zichzelf voor.

Ze zei dat ze Trista heette en dat ze pas hier in de straat was komen wonen.

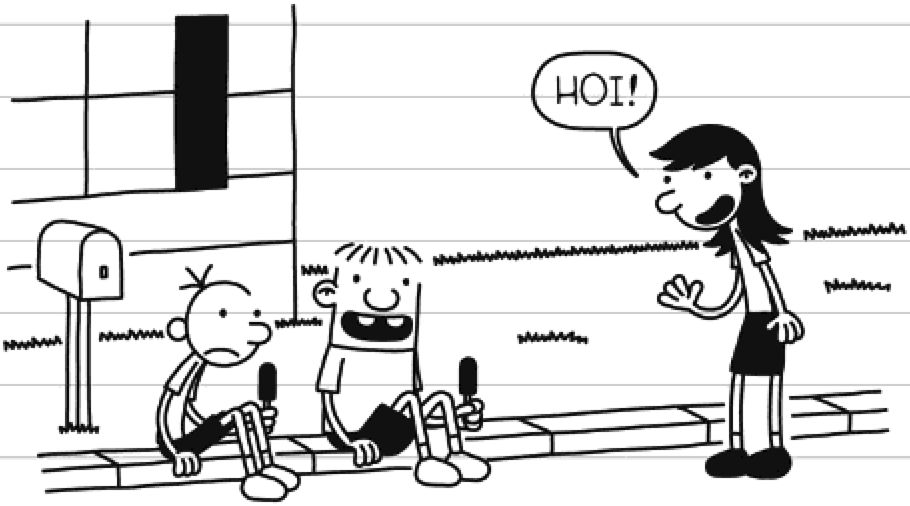

Ik keek naar Theo, en hij dacht duidelijk hetzelfde als ik. Dus ik had in twee seconden een plan klaar.

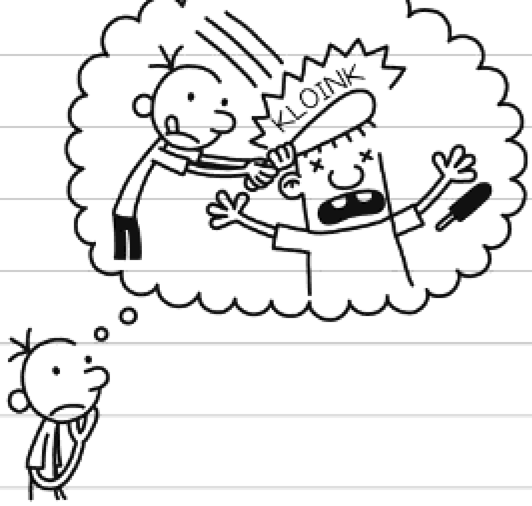

Maar toen kreeg ik een BETER idee.

De vader en moeder van Theo zijn lid van een golfclub mét zwembad en Theo mag elke dag twee gasten meenemen.

Het ziet er eindelijk goed uit voor mij en weet je, dat werd tijd ook. Ik ken niemand die het meer verdient dan ik, want zoals ik al zei, ik ben eigenlijk wel een van de beste mensen die ik ken.

Ik weet wel dat het heel oubollig is om met een happy end te eindigen, maar ik heb toch geen papier meer over, dus dit is dan

HET EINDE

DANKWOORD

Ik bedank mijn vrouw Julie, want zonder haar liefde en steun waren deze boeken er nooit gekomen. Ik bedank ook mijn familie – Mam, Pap, Re, Scott and Pat – en mijn uitgebreide familie – de Kinneys, Cullinanes, Johnsons, Fitch's, Kennedys en Burdetts. Jullie hebben me allemaal zo gesteund in deze onderneming en het was super om deze ervaring met jullie te delen!

Zoals altijd bedank ik ook mijn redacteur Charlie Kochman omdat hij met deze serie echt een risico heeft genomen. En Jason Wells, de beste marketing director in deze branche. En alle geweldige mensen die bij Uitgeverij Abrahams werken.

Ik bedank mijn baas Jess Brallier en al mijn collega's bij Family Education Network.

Bedankt Riley, Sylvie, Carla, Nina, Brad, Elizabeth en Keith daar in Hollywoodland.

En Mel Odom, bedankt voor je geweldig hoogdravende besprekingen van de eerste twee boeken.

En natuurlijk Aaron Nicodemus: bedankt dat je me hebt gestimuleerd, alweer een hele tijd geleden, om mijn pen weer op te pakken toen ik het tekenen van strips al had opgegeven.

OVER DE SCHRIJVER

Jeff Kinney ontwerpt en ontwikkelt online games en is de schrijver van *Het leven van een Loser* en *Vette pech!* (allebei nummer 1 op de New York Times bestsellerlijst) en van *Jouw leven als Loser*. Hij is opgegroeid in de omgeving van Washington D.C. en in 1995 verhuisd naar New England. Jeff woont in het zuiden van Massachusetts met zijn vrouw Julie en hun twee zonen.

Bram Botermans vindt zichzelf perfect! Maar jij en ik weten wel beter: Bram zal altijd een sukkel blijven.

Alleen moet iemand dat ook even uitleggen aan zijn vader. Die denkt namelijk nog steeds dat hij een ECHTE VENT van zijn zoon kan maken: goed in teamsport en stoere mannendingen, zoals KAMPEREN.

Bekijk het maar! denkt Bram en hij wordt reservedoelman in het voetbalelftal. Dan moet hij onverwacht keepen en verliest het team door Brams toedoen de wedstrijd. Zijn ouders dreigen hem naar een ZOMERTRAININGSKAMP te sturen. Hoe kan Bram dit nu weer voorkomen?

'Echt een vet gaaf boek!'
Sebastiaan, 11 jaar

'Buikpijn van het lachen'
Kidsweek

'Hilarisch!'
CJP Schoolmagazine

'Immens populair'
Trouw

Jeff Kinney ontwikkelt online games. Als kind hield hij geen ~~dagboek~~ logboek bij (daar heeft hij spijt van), maar hij wilde dolgraag cartoonist worden. Hij woont met zijn vrouw en twee zonen in Massachusetts.

www.wimpykid.com
www.hetlevenvaneenloser.nl